

Tuyển Phu

Contents

Tuyển Phu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	27
6. Chương 6	32
7. Chương 7	39
8. Chương 8	46
9. Chương 9	52
10. Chương 10: Chương 10 (hoàn)	60

Tuyển Phu

Giới thiệu

Tác giả Tử Vân đã gửi đến bạn đọc truyện khá mới và đầy những tình tiết hấp dẫn, truyện Tuyển Phu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyen-phu>

1. Chương 1

Từ xưa Việt Châu vì sản xuất sứ men xanh mà phát triển thành một trấn náo nhiệt, phố phường tiểu dân cùng thương nhân giàu có thường xuyên qua lại với nhau, hình thành một cảnh tượng hoà thuận vui vẻ an khang.

Hôm nay thành Việt Châu cũng là một mảnh an bình, trừ bỏ

“Ai nha! Cây đủ đủ của ta..... Là ai? Là ai làm?” Ngoài thành Việt Châu yên bình, vào lúc chạng vạng đột

nhien từ trong căn nhà trúc cũ kỹ, truyền ra một trận mắng thảm thiết, “Lại là người ! Đồ dã nha đầu chết tiệt.”

Theo tiếng chửi bậy, là một nữ tử nhỏ xinh cầm một cây búa, vội vàng từ trong rào trúc chạy ra.

“Người nha đầu chết tiệt kia, đừng chạy!”

Nghe được âm thanh phía sau, nữ tử chạy càng nhanh hơn, bất quá nàng còn không quên quay đầu đối với đại thẩm béo đang truy đuổi ở phía nói: “Trần đại nương, người đừng tức giận như vậy! Ta là có lòng tốt hỗ trợ, thực sự chính là muốn giúp, người bộ dạng này thật sự là chó cắn Lã Động Tân.”

Trần đại nương nghe xong thiếu chút hai mắt khê lật ngất xỉu, nghĩ rằng làm láng giềng với Đường gia thật đúng là xui xẻo đến cực điểm, bà cố hết sức lôi đôi chân béo đuổi theo.

“Đừng chạy!” Bà gọi như sắp tắt thở, “Người đứng lại đó cho ta! Có nghe hay không?” Trần đại nương mở to mồm thở phì phò, “Đừng chạy !”

Nàng Đường Đức Trinh cũng không phải đồ ngốc, muốn nàng đừng chạy?! Nàng mới không ngốc như vậy, chỉ cần dừng lại, sẽ không thể thiếu bị mắng , cho nên muốn nàng ngừng không có cửa đâu!

Nàng đắc ý xoay người chạy, còn không quên đối với Trần đại nương thề lưỡi, “Người không đuổi, ta sẽ không chạy.”

“Thật sự là đứa nhỏ không có giáo dưỡng!” Trần đại nương lâm vào chán nản.

Đường Đức Trinh cười ha ha, bất quá nàng cũng đắc ý không được bao lâu, bởi vì mới quay đầu một cái nàng đã đụng mạnh vào một bờ ngực rắn chắc.

“Ưm hừm!” Thân hình nhỏ nhỏ của nàng bị ngã ngồi dưới đất.

“Đức Trinh!” Đường Văn Hiền thở phì phì trừng mắt nhìn nữ nhi.

Bạn già chết đi để lại hai hài tử cho hắn, một đứa không chịu thua kém dần thân vào quân lữ, tận trung báo quốc, mà nữ nhi này vừa nghĩ đến ông liền đau đầu, một đại nam nhân nuôi nặng tiểu oa nhi không dễ dàng, nhưng ông cũng đã khổ sở đem bọn họ nuôi lớn đến như vậy.

Đường Đức Trinh lớn lên, tuy rằng thân hình nhỏ bé, nhưng cũng coi như xinh xắn, vốn ông nên bắt đầu thay nàng tìm kiếm một người trong sạch, nhưng có lẽ do nàng từ nhỏ đi theo ca ca chơi đùa đã thành thói quen, cho nên bề ngoài tuy rằng khá mềm mại, nhưng lại có một thân bản lĩnh không tệ, thậm chí còn có thể cưỡi ngựa. Một chút nữ tính cũng không có, một khi bướng bỉnh lên, quả thực so với nam hài còn khó dạy hơn, bởi vậy cũng không có người nào dám cưới nàng vào cửa.

Đường Văn Hiền ở trong thành Việt Châu cũng coi như có chút danh tiếng, dù sao ông ở trong thành làm thầy tướng số đã hơn mười năm, bởi vì đối với phong thủy coi như có chút tài năng, cho nên một nhà bọn họ sống cũng hoà thuận vui vẻ an lành qua ngày.

Cúi đầu chăm chú nhìn Đường Đức Trinh, ông không có lo lắng đi giúp nữ nhi bị ngã, vì nữ nhi như người ta thường gọi là “Hòn ngọc quý trên tay”, mà là vội vàng đối với Trần đại nương cúi đầu khom người.

“Thực xin lỗi, Trần đại thẩm, Đức Trinh nhà ta lại gây rắc rối .”

Đường Văn Hiền rất hiểu nữ nhi của mình, cho nên không cần hỏi cũng biết nhất định là lỗi của Đường Đức Trinh, bởi vì từ nhỏ hài tử này đã giống như con ngựa hoang thoát cương, cả ngày chỉ biết phá hư không hiểu chuyện.

“Ai nha!” Trần đại nương vừa thấy trưởng bối ra mặt, thế này mới có thể thở phì phò dừng cước bộ lại, hỏn hển mở miệng, “Không phải ta muốn nói người a! Đường sư phụ, Đức Trinh nhà người..... Người thực sự nên lo dạy dỗ lại cho tốt, nếu thực quản không được nha đầu kia, thì khóa nàng ở nhà cũng tốt, để tránh nàng luôn làm xằng làm bậy, làm hại quê nhà.”

Có nghiêm trọng đến thế sao? Đường Đức Trinh nghe vậy không nhịn được làm mặt quỷ.

“Vâng, vâng, vâng.” Hắn vội vã gật đầu, không quên một phen kéo nữ nhi muốn nàng cúi đầu xuống, “Đức Trinh, còn ngại ra đó làm gì? Mau xin lỗi đại thẩm.”

“Phụ thân, ta không có làm sai.” Đường Đức Trinh chuyển động nhanh như chớp, một bộ dáng thiên chân vô tà (ngây thơ), “Ta chính là đang giúp đại nương.”

Trần đại nương nghe nói như thế thiếu chút máu xông lên não ngất đi.

Đường Văn Hiền mặt tái một nửa, “Ta không muốn nghe người biện minh.”

“Không phải biện minh.” Nàng bĩu môi, “Là thật, cây đu đủ nhà Trần đại nương rất cao .”

“Sau đó?” Đường Văn Hiền nghe đến đó da đầu không tự giác run lên, “Người đi hái trộm đu đủ sao?”

“Hái trộm đu đủ?!” Đường Đức Trinh khinh thường hừ một tiếng, “Phụ thân, ta là loại người không có chí lớn như vậy sao?”

“Cho nên,” Hắc không có tính nhẫn nại thúc giục, “Người rốt cuộc làm cái gì?”

“Nó chém gãy cây đu đủ trước cửa nhà ta!” Trần đại nương không có tính nhẫn nại, giúp Đường Đức Trinh nói. Cây đu đủ này là loại cây nhiều năm, thật vất vả đợi được tới năm nay mới ra trái, lại bị nàng đem búa chém không được hai phát đã làm tiêu tan mất hết..

“Đức Trinh!” Đường Văn Hiền khiếp sợ rống to. Ông làm sao có thể dạy dỗ một nữ nhi đi chém cây đu đủ nhà người ta?

“Phụ thân, đừng lớn tiếng như vậy.” Nàng có chút oán trách xoa xoa lỗ tai mình, “Ta chỉ là muốn giúp đỡ thôi mà.”

“Giúp đỡ cái gì?” Hắc sắp điên rồi, “Cho dù muốn giúp hái đu đủ, cũng không cần thiết chặt cây đu đủ đi.”

Đường Đức Trinh nói, “Ta mới không phải giúp hái đu đủ, ta chỉ là có lòng tốt muốn giúp Trần đại nương sửa phong thủy trong nhà.”

Sửa phong thủy?!

Hai người Trần đại nương và Đường Văn Hiền hai mặt nhìn nhau, một nha đầu chỉ hiểu sơ về phong thủy thế nhưng nói muốn giúp sửa phong thủy?

“Đại nương, ta nói cho người, người muốn cây gì đều có thể, nhưng chính là không thể trồng đu đủ, bởi vì cây đu đủ là rỗng ruột .” Đường Đức Trinh đắc ý nâng cằm, nàng đã xem một phần nhỏ trong sổ sách của phụ thân, “Nếu trồng cây đu đủ ở cửa nhà, sẽ làm nam chủ nhân trong nhân giả vờ ngoài mặt, mà không thật tình, người ngẫm lại xem, chẳng lẽ người muốn Trần đại thúc đối với người hư tình giả ý sao? Người nhất định không muốn! Cho nên ta có lòng tốt giúp người chặt cây đu đủ đi, ta như vậy là giúp người, người chẳng những không nên trách tội ta, ngược lại hẳn là cảm ơn ta mới phải!”

Nàng nói một phen Trần đại nương ngẩn người ngây ngốc, có chút thất thố nhìn về phía Đường Văn Hiền, “Đường sư phụ, Đức Trinh nhà người nói là thật sao?”

Hắc gật gù đầu, “Trong sách có nhắc tới điểm này, nhưng là..... cũng không phải đều nhất định như thế, còn phải xem cái khác.....”

“Khó trách ông nhà ta gần đây cả ngày đều chạy ra ngoài.” Trần đại nương bắt đầu ồn ào lên, căn bản không để ý tới Đường Văn Hiền nói, “Hóa ra đều là cây đu đủ gây họa, Đức Trinh,” Bàn tay to của bà vỗ vỗ gây yếu bả vai của nàng, “Chém thật tốt, chém thật tốt.”

Đường Đức Trinh nghe vậy, lộ ra tươi cười đắc ý.

“Nhưng Trần đại thẩm,” Mặc dù chuyện phát triển có chút ngoài ý muốn, nhưng chỉ cần có thể giải quyết ổn thỏa, Đường Văn Hiền cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở nói, “Đức Trinh chưa có sự đồng ý của người đã chém cây đu đủ, cho nên chúng ta sẽ bồi thường.”

“Không cần.” Trần đại nương phát phát tay, đối với bà mà nói một cây đu đủ tính cái gì, nếu có thể cho trượng phu an ổn ở nhà, thì cho dù Đường Đức Trinh có đốt nhà, bà cũng không trách . “Nếu ông nhà ta vì vậy mà thay đổi tính tình, ta càng phải cảm ơn Đức Trinh nhà người.”

“Nhất định là như vậy!” Đường Đức Trinh một bộ dáng thần toán nói chắc như đinh đóng cột, “Nhanh thì một tuần, chậm thì một tháng, đại thúc nhất định sẽ thay đổi tính tình.”

Trần đại nương nghe xong, trong lòng mở cờ xoay người rời đi, về phần cây đu đủ vô duyên vô cớ bị chặt cũng không quá để ý.

Đường Văn Hiền nhìn bóng lưng Trần đại nương rời đi không khỏi lắc đầu, tiếp theo xoay người trừng mắt nữ nhi.

Nhìn thấy vẻ mặt u ám của phụ thân, Đường Đức Trinh không nhịn được thè lưỡi.

“Trở về đi!” Ông thở dài, dưới ánh chiều tà chậm rãi trở về căn nhà trúc nhỏ của bọn họ.

“Đức Trinh, một nữ hài tử, học về phong thủy là tốt rồi.” Ông thành khẩn nói: “Nếu có chút thời gian, không bằng học thêm chút cầm kỳ thư họa, người tuổi cũng không nhỏ, ta nên tìm một nhà tử tế cho người.”

“Phụ thân, đừng nói nữa, ta đối với việc đó không có hứng thú.” Đường Đức Trinh lộ ra một cái tươi cười, “Ta thích phong thủy, làm thầy tướng số, cưỡi ngựa, bắn tên, cái khác ta cũng không thích. Thật ra thì về sau ta nếu có thể như phụ thân giúp người chỉ điểm sai lầm cũng không tệ a!”

Đường Văn Hiền lắc đầu. Một nữ hài tử làm sao có thể xuất đầu lộ diện như ông? Nếu thực sự để cho nàng ở trước miếu giúp người giải quẻ..... thì còn ra thống gì?

“Phụ thân, ta đi hâm nóng đồ ăn.” Nàng đẩy cửa ra nhu thuận nói.

“Người đừng vội, ta làm là tốt rồi.” Ông khoát tay, “Người đi đem khăn thêu ngày ấy Thôi đại thẩm ở cách vách dạy người làm cho hoàn thành, sau đó đem tới cho ta xem.”

Nàng nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức kéo xuống, nhưng Đường Văn Hiền không có lưu lại nghe nữ nhi oán giận hoặc ủy khuất, xoay người đi vào nhà.

Đường Đức Trinh nhìn bóng lưng của phụ thân làm mặt quỷ, đợi đến khi bóng dáng của ông biến mất, nàng lập tức liền xoay người chạy ra ngoài!

Bên ngoài mặt trời đã ngã về tây, còn có gió nhẹ từ từ thổi tới, thời điểm thoải mái như vậy, nàng không có lí do gì bắt buộc chính mình tốn thời gian cùng tinh thần, ngồi ở trong phòng thêu thùa buồn tẻ vô vị.

Đem quần áo trên người tùy tiện quần lại, nàng tháo dây cột ngựa ở bên ngoài, gọn gàng lên ngựa, sau đó chạy như điên.

Chạy thẳng tới cây cổ thụ quen thuộc, nàng mới ghìim ngựa thả chậm tốc độ, sau đó giấu ngựa vào chỗ bí mật, nhìn bốn phía xác định không có người, thế này mới động tác lanh lẹ trèo lên đại thụ.

Trên đó là căn cứ bí mật của nàng, thời điểm nàng buồn chán hay phiền lòng, sẽ leo lên cây, ngẩng nhìn phương xa, vô hình có thể làm cho tâm tình vui vẻ.

Rất xa, nàng thấy có người nâng kiệu trúc hướng lại phía nàng, hai cây gậy trúc thô thô thật dài đặt trên một ghế dựa, trừ bỏ hai tráng hán nâng nam tử ngồi ở trên ghế trúc ra, còn có năm, sáu người đi theo một bên.

Phía sau bọn họ còn có xe ngựa hết sức hoa lệ, xem ra là người có gia thế không nhỏ.

Đường Đức Trinh nghiêng đầu đánh giá, những người này nàng hoàn toàn chưa từng gặp qua, khẳng định là đến từ ngoài thành, dù sao trong phạm vi trăm dặm không có người nào mà nàng không biết.

Kiệu trúc đến vị trí dưới cây đại thụ của nàng thì dừng lại, nàng tò mò đi xuống, sau đó ngồi ở một cạnh có thể nhìn rõ tình hình bên dưới thân cây.

“Công tử, mệt mỏi sao?”

“Rất tốt.” Giọng nói của nam tử ngồi trên kiệu trúc rất nhu hòa, còn rất dễ nghe.

“Trời sắp tối, công tử vào trong xe ngựa ngồi đi!” Một lão hán tóc hoa râm nói. “Ta đi trước tìm người hỏi đường.”

“Phúc bá, người đi đi! Ta chưa muốn vào xe ngựa, ta ở đây nghỉ ngơi một chút.”

Lão hán tóc hoa râu thấy thế cũng không cưỡng cầu, dẫn theo hạ nhân đi đến đằng trước.

Ở trên cây Đường Đức Trinh khó nén tò mò đem hai chân câu chặt trên thân cây, sau đó cả người từ trên quay ngược đi xuống.

Lí Dục vốn muốn nhắm mắt dưỡng thần, nhưng vừa thấy từ trên trời giáng xuống yêu quái tóc dài, không nhìn được sợ hãi kêu lên tiếng, cả người càng khoa trương từ trên ghế trúc ngã văng ra ngoài.

Đường Đức Trinh bị tiếng kêu sợ hãi của hắn làm cho giật mình, thiếu chút từ trên cây rơi xuống, nàng lập tức dùng sức gấp thắt lưng, hai tay ôm thân cây, nhanh nhẹn đi xuống dưới.

“Có, có quý!” Hắn ngón tay run run chỉ Đường Đức Trinh từ trên cây xuống.

“Công tử.” Bọn hạ nhân vội vàng luống cuống tay chân nâng hắn dậy. Lí gia nhiều thế hệ đơn truyền, bọn họ không gánh nổi trách nhiệm làm cho hương khói duy nhất của Lí gia xảy ra chuyện gì.

“Có khoa trương như vậy không a!”

Chỉ thấy một tráng hán một phen ôm lấy nam tử gầy yếu đặt lên ghế trúc, trên mặt nam tử kia còn một mảnh trắng bệch.

“Thôn phụ từ đâu đến, thật sự là lớn mật!” Một tráng hán khác chạy nhanh tiến lên muốn bắt Đường Đức Trinh

“Uy! Người muốn làm cái gì?” Vừa thấy động tác của đối phương, nàng lập tức rút ra chủy thủ giữa lưng, đây là phụ thân làm cho nàng phòng thân, nếu bọn họ dám động thủ, nàng cũng sẽ không khách khí! Tuy rằng nàng chỉ là hạng nữ lưu, nhưng không phải dễ bắt nạt .

Tráng hán nhìn thấy ánh sáng trên tay nàng, đầu tiên là sợ run một chút, nhưng cuối cùng vẫn là đối với nàng ra tay, căn bản không đem nàng để vào mắt.

“Dừng tay.” Lí Dục hơi ổn định thần trí, nhìn thấy động tác của hạ nhân, lập tức mở miệng ngăn cản, “Không thể vô lễ.”

Tráng hán nghe xong, đầu tiên là ngẩn người, sau đó mới thu hồi tay.

Cầm chủy thủ, Đường Đức Trinh mở to mắt cảnh giác nhìn bọn họ.

Lí Dục hai mắt hắc bạch phân minh cũng nhìn nàng. Đó là một tiểu cô nương xinh đẹp, nếu không phải nàng đột nhiên từ trên trời rơi xuống trước mặt hắn, hắn cũng sẽ không bị nàng dọa cho hoảng sợ.

“Tiểu cô nương, thất lễ .”

Tiểu cô nương..... từ này nghe qua rất kỳ quái . Nàng nhìn từ nam tử trẻ tuổi trước mắt từ trên xuống dưới, hắn vừa rồi chỉ vào nàng kêu có quý, nhưng hiện tại nhìn hắn, Đường Đức Trinh cảm thấy chính mình mới là người nhìn thấy quý, bởi vì sắc mặt hắn tái nhợt thoát nhìn giống như tùy thời đều sẽ tắt thở.

“Mạo muội xin hỏi tiểu cô nương,” Lí Dục thấy Lí Phú mới vừa nói muốn đi hỏi đường đã không nhìn tới thân ảnh, liền đối với nàng nói: “Xin hỏi cô nương là có biết Hạ phủ nằm ở đâu không?”

“Hạ phủ?” Đường Đức Trinh nghiêng đầu suy nghĩ một lát, “Hạ phủ là cái gì?”

“Chính là phủ đệ của đại nhân Hạ Lập Hầu, trước khi từ quan về quê, hắn tham gia chính sự ở kinh thành.”

“Người nói chính là phụ thân Văn Ninh.” Nàng gật gật đầu. Nàng đương nhiên quen biết Hạ Lập Hầu, bởi vì nàng cùng thiên kim Hạ phủ tuổi tương đương, tuy rằng Hạ Văn Ninh là tiểu thư khuê các, cửa lớn không ra cửa nhỏ không tới, nhưng cùng nàng cũng là bằng hữu tốt không có gì giấu nhau.

Mà phụ thân và Hạ thúc thúc quan hệ cũng không sai, Hạ gia lại là ân nhân cứu mạng Đường gia bọn họ.

Lí Dục cũng không biết phụ thân Văn Ninh là ai, nhưng dựa theo nàng nói, hắn là biết Hạ phủ ở nơi nào.

“Tiểu cô nương có thể chỉ cho ta biết được không?”

“Lại đi về phía trước một dặm, nhìn thấy một cảnh cửa đỏ thẫm, thì đó là nhà Văn Ninh.” Nàng tò mò hỏi: “Người muốn tìm phụ thân Văn Ninh sao?”

Hắn gật gật đầu.

“Người là nơi khác đến?” Đường Đức Trinh không nhịn được đánh giá người trước mắt, bộ dạng hắn kỳ thực rất đẹp mắt, ngũ quan tuấn tú, chỉ có sắc mặt không tốt.

Vươn tay hướng Lí Dục tiếp cận, động tác của nàng khiến cho tráng hán bên cạnh hắn lập tức xông tới.

Bị chặn ngang trước mắt làm nàng phát hoảng, tay nàng dừng ở giữa không trung, “Có cần thiết khẩn trương như vậy sao?” Nàng không cho là đúng liếc hắn một cái, “Ta chỉ là muốn xem mặt và tay người thôi.”

“Mặt và tay ta?!” Lí Dục không hiểu, “Vì sao?”

“Xem tướng mạo và chỉ tay của người.” Nàng dựa theo tình hình thực tế trả lời.

Hắn nghe xong mỉm cười, “Tiểu cô nương biết huyền học sao?”

Huyền học?! Đường Đức Trinh nghiêng đầu suy nghĩ một lát, dường như không vĩ đại như vậy, nàng lay động thân thể, “Ta không hiểu, ta chỉ biết xem một chút tướng mệnh và phong thủy.”

Nhìn vẻ mặt sáng láng của nàng, hắn chậm rãi vươn tay mình ra.

“Công tử!” Một bên hạ nhân kinh ngạc, không biết nha đầu này từ đâu toát ra thân phận không rõ, thân cận như vậy tựa hồ không ổn.

“Không sao.” Lí Dục nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo hạ nhân lùi lại, “Tiểu cô nương, mời.”

Nghe vậy không khách khí ung dung cầm tay hắn, không sờ thật đúng là không nhìn ra, tuy rằng xương cốt của hắn gầy yếu, nhưng bàn tay lại rất dày.

“Người tên là gì?”

“Họ Lí, tên một chữ Dục.”

“Lí Dục.” Nàng nhẹ giọng lặp lại một lần, “Tên không tệ, tuy rằng nhìn người ăn mặc là biết người xuất thân phú quý, hơn nữa tướng mạo của tốt, cả đời không lo ăn mặc, vinh hoa hưởng thụ vô cùng, chỉ tiếc.....” Tay nàng khẽ lướt qua bàn tay hắn, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, “Thân thể của người không tốt, chiếu theo khí sắc của người, người hẳn là sống không quá hai năm.”

“Lớn mật!” Lí Phúc vừa quay lại thì nghe được lời của nàng, không nhịn được hét lớn một tiếng.

Đường Đức Trinh phát hoảng, vẻ mặt vô tội nhìn về phía người đang rống như sấm, “Đại thúc, lớn tiếng như vậy làm gì? Ta không điếc, ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.”

“Đây là điều dân từ nơi nào đến?” Lí Phúc trừng mắt nhìn tráng hán bốn phía, ông bất quá mới rời đi một chút, bọn họ lại để cho người ta tiếp cận Lí Dục, “Các người đang làm cái gì, tại sao có thể để cho người ta tùy tiện tiếp cận công tử!”

“Không sao, Phúc bá.” Lí Dục tính tình tốt cất ngang rống giận của ông, nhẹ giọng nói: “Là ta cho phép.”

“Công tử.” Lí Phúc lo lắng nhìn hắn. Công tử vốn thân cường thể tráng, chẳng qua bốn, năm năm trở lại đây không biết vì sao, xương cốt càng ngày càng kém, tìm danh y khắp nơi cũng vô pháp chữa khỏi, tình trạng thân thể hắn làm cho toàn bộ trên dưới Lí gia luống cuống tay chân.

Vốn tình trạng thân thể của hắn căn bản không thích hợp xa nhà, nhưng vì hắn ở trong phủ buồn đến sắp phát điên, cho nên thừa dịp hoàng thượng hạ thánh chỉ tứ hôn, kiên trì tự mình hộ tống đạo thánh chỉ này, mọi người cho dù lo lắng, nhưng công tử đã quyết định không ai dám phản bác, cho nên theo hắn xuất môn.

Từ nhỏ đã bán mình cho Lí phủ Lí Phúc đã nhìn Lí Dục lớn lên, lần này cũng đi theo hắn xuất môn, dọc theo đường đi đều lo lắng cho thân thể hắn, hoàn hảo là một đường này cũng không có biến hóa gì lớn, mắt thấy đã sắp đến Việt Châu, lòng của ông mới hơi buông lỏng một chút, không nghĩ tới hiện tại lại toát ra một nha đầu mồm miệng không có chừng mực, hồ ngôn loạn ngữ làm người ta nghe xong trong lòng lại càng không thoải mái!

“Ta chỉ là nhìn sao nói vậy thôi!” Đường Đức Trinh thả tay Lí Dục ra, “Muốn nghe hay không tùy người, tóm lại trong hai năm tới người sẽ có đại nạn, nếu có thể bình an vượt qua hai năm này, người sẽ an bình, nếu không..... Thì chuẩn bị đi gặp Diêm Vương đi!”

“Người nha đầu kia, xem ta xé rách miệng thối của người!” Lí Phúc lập tức bảo một tráng hán đi bắt nàng.

“Không được vô lễ.” Lí Dục mở miệng ngăn lại, giọng nói của hắn cũng không có đặc biệt lớn, nhưng ngữ điệu mềm nhẹ vẫn có uy nghiêm.

“Công tử.” Lí Phúc không hiểu nhìn hắn.

“Chúng ta là tới làm chính sự, không cần gây thêm chuyện.” Liếc mắt nhìn Lí Phúc một cái, sau đó hắn nhìn về phía Đường Đức Trinh, “Cám ơn người, cô nương, hai năm này ta sẽ đặc biệt chú ý cẩn thận, nếu có thể bình an vượt qua, ta sẽ trở về tìm người nói lời cảm tạ.”

Nói lời cảm tạ?! Cái này không cần, nàng cũng chỉ hiểu mấy việc linh tinh thôi..

“Thời gian không còn sớm, đi thôi!” Ho nhẹ một tiếng, Lí Dục thấp giọng nói.

Có chút lên án nhìn nàng một cái, Lí Phúc mới dùng tay ra dấu bảo đoàn người lại xuất phát.

Đường Đức Trinh ngẩng mái tóc của mình, nhìn theo bọn họ rời đi.

“Mạo muội hỏi một câu.” Lí Dục xoay người nhìn nàng hỏi: “Xin hỏi quý danh của cô nương?”

“Đường Đức Trinh.” Nàng thành thật trả lời.

“Đường Đức Trinh.” Lí Dục lộ ra một cái cười yếu ớt, tên rất êm tai, “Hân hạnh được quen biết.”

Nàng không có đáp lại, chính là nhìn bọn họ đi xa, nghĩ rằng nam nhân này lịch sự nho nhã, cùng với mấy nam hài tử trước kia nàng nhìn thấy cũng không giống nhau.

“Đức Trinh!” Nghe được giọng nói từ xa xa của phụ thân truyền đến, nàng vội vã sửa sang lại quần áo. Không tốt, phụ thân tìm đến đây!

Dắt ngựa cột ở trong góc đi ra, nàng chạy nhanh về nhà, nàng đương nhiên sẽ không đem khúc nhạc đệm vừa rồi nói cho phụ thân biết, bởi vì nếu nàng nói cho phụ thân biết những lời nàng nói với nam tử kia, ông có khả năng sẽ bị nàng làm cho tức giận đến hộc máu bỏ mình.

2. Chương 2

Màn đêm buông xuống, Đường Văn Hiền được yêu cầu mang theo Đường Đức Trinh đến Hạ phủ làm khách, trong bữa tiệc Hạ Lập Hầu bởi vì nữ nhi của mình phải gả vào nhà quyền quý mà vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Dùng xong bữa tối, Đường Đức Trinh lười kéo Hạ Văn Ninh trở về phòng.

“Ý của Hạ thúc thúc là người phải thành hôn, đúng không?” Tin tức này nàng nghe thấy thật sự có chút giống đang nằm mơ, không nghĩ tới bằng hữu tốt cùng nhau lớn lên thế nhưng phải gả đi.

Hạ Văn Ninh nghe vậy, sâu kín thở dài.

Nhìn sườn mặt của nàng, Đường Đức Trinh không khỏi ngây ngốc, mỹ nhân dịu dàng như vậy, không cần nói là nam nhân, ngay cả nữ nhân đều không nhận được muốn yêu mến nàng.

“Đúng vậy, đây là trong kinh phái người đưa tin tức tới.” Hạ Văn Ninh trong lòng nặng nề, ngữ khí không có một tia vui sướng.

“Người không vui sao?” Nàng tò mò hỏi.

Hạ Văn Ninh mở miệng, nhưng không có phát ra âm thanh gì, cuối cùng chỉ từ trong miệng lại bật ra một tiếng thở dài.

Thấy nàng rầu rĩ không vui, Đường Đức Trinh không hiểu đoán, “Vì sao không vui? Chẳng lẽ người không muốn lập gia đình sao?”

“Ta..... Ta thật sự không biết nên nói như thế nào.” Nàng suy tư một lát, “Đức Trinh, nếu ta hiện tại nói cho người, kỳ thực ở trong lòng ta đã có một ý trung nhân, người có thể hay không cảm thấy ta là khuê nữ không tuân thủ nữ tắc?”

Đường Đức Trinh chớp chớp đôi mắt to linh hoạt, từ nhỏ nàng đã không có nương, cho nên cũng không có người dạy nàng cái gì là tam tòng tứ đức, nàng buông thả đã quen, một chút cũng không biết thiên kim đại tiểu thư dòng dõi thư hương chịu giáo dục gì, nàng chỉ biết là, nhân sinh thực ngắn, bất kỳ việc gì đều phải kịp thời nắm chắc mới được. Huống chi, muốn Văn Ninh đi thích một nam nhân chưa gặp mặt thật sự cũng quá khó khăn, cho nên nàng một chút cũng không thấy bận tâm có chỗ nào không tuân thủ nữ tắc.

“Nói như vậy, người thích là người khác?” Nàng gọn gàng dứt khoát mở miệng hỏi, “Mà người kia không phải phu quân của người?”

“Đúng” Hạ Văn Ninh cũng không có giấu diếm, từ nhỏ đến lớn chỉ cần ở trước mặt bạn tốt, nàng sẽ có dũng khí nói thoải mái.

Đường Đức Trinh trầm mặc một lát, “Người thích là ai?”

“Mùng một tháng trước, ta lên chùa Tử Văn bái thần.....” Nghĩ đến người trong lòng, mặt nàng không khỏi đỏ lên, “Gặp gỡ hắn, sau đó ta liền không ngừng nghĩ đến hắn.”

“Hắn làm cái gì?” Đường Đức Trinh vội vàng truy vấn: “Ta biết không?”

“Hắn là một người bên ngoài.” Khi nghĩ đến điều này, Hạ Văn Ninh không khỏi cảm thấy trầm trọng, “Chính là một thương nhân bình thường, đến Việt Châu buôn bán.”

Đường Đức Trinh nhún mày. Từ xưa đến nay trong sĩ nông công thương, thương nhân là tầng lớp thấp nhất, sĩ tộc không cùng thương nhân thông hôn đây là quy định bất thành văn, Văn Ninh sinh ra trong nhà sĩ gia, xem ra nàng nếu kiên trì muốn cùng người trong lòng kết hôn, khẳng định sẽ nhận không ít trở ngại.

“Tuy rằng thương nhân háms lợi, nhưng hắn bất đồng,” Hạ Văn Ninh giọng nói rụt rè nhìn nàng, “Hắn đối với ta vô cùng tốt.”

Đường Đức Trinh khó nén lo lắng tỷ muội tốt của chính mình, “Hắn hiện tại ở nơi nào?”

“Ở khách điểm Duyệt Lai trong thành.” Hạ Văn Ninh cúi đầu, ôn nhu nói.

Gần đây vì gặp mặt hắn, nàng dùng tất cả biện pháp lén lút đi ra ngoài, nhưng trong lòng nàng rất rõ ràng tất đều không phải kế lâu dài.

Chính là nàng vạn vạn không dự đoán được, chính mình còn chưa nghĩ ra được phải mở miệng như thế nào để đề cập đến chuyện này với cha mẹ, thì một đạo thánh chỉ từ kinh thành đến làm phá hủy tất cả.

Năm đó nguyên lão đại tướng quân Phó Văn Lương có công khai quốc, chiến công rực rỡ, được ngự ban họ Lí và thừa kế Vương gia, thiên kim Phó Văn Lương, cũng chính là cô cô của Lí Dục trượng phu tương lai của Hạ Văn Ninh, lại là Đức phi nương nương được đương kim hoàng thượng sủng ái nhất.

Sau khi Phó Văn Lương qua đời, người Lí gia đã không tiếp tục dấn thân vào quân lữ, thành muối thương, mà Lí Dục tuy rằng tuổi còn trẻ, trên tay lại chưởng quản hơn một nửa đương dây buôn bán muối của cả nước, cho nên không chỉ dân chúng bình thường, ngay cả hoàng đế đều phải nể mặt Lí gia bọn họ vài phần.

Về phần nàng Hạ Văn Ninh, một nữ nhi của người đã từ quan hồi hương, lại có thể gả vào gia đình hiển hách như thế, trong mắt người bên ngoài nhìn vào, có lẽ nói là đời trước tích đức mới có cuộc hôn nhân tốt như thế, nhưng vào giờ phút này trong lòng nàng đã có người, cho nên coi việc gả vào Lí gia trở thành đương gia chủ mẫu, được hưởng vinh hoa phú quý cả đời, nàng vẫn như cũ không thể nhảy nhót vui sướng được.

Đường Đức Trinh suy nghĩ một lát, “Phu quân tương lai của ngươi không tốt sao?”

Hạ Văn Ninh lắc đầu, “Ta làm sao có thể nói hắn không tốt được? Ta còn chưa gặp qua hắn, ta cũng không biết hắn bộ dạng như thế nào, ta chỉ biết hắn là một vương gia, tổ phụ của hắn là đại tướng quân có chiến tích huy hoàng, ngay cả hoàng thượng đều phải kính hắn ba phần, chính là.....” Nàng yếu ớt nhìn bạn tốt, “Hắn cho dù có tốt cũng vô dụng, ta không biết ngươi có hiểu được ý của ta hay không, ta chính là không có cách nào thích hắn.”

Đường Đức Trinh đương nhiên không có biện pháp hiểu được, nếu muốn hỏi ý kiến của nàng, kỳ thực rất đơn giản. Nam nhân kia Văn Ninh không thích, nhưng điều kiện lại rất tốt, cũng chính là hoàng đế tứ hôn, hắn mới là người thích hợp làm trượng phu của Văn Ninh – một thiên kim đại tiểu thư, về phần thương nhân từ nơi khác đến..... Một bên hóng mát đi! Dù sao nàng cũng không tin Văn Ninh được nuông chiều từ nhỏ có thể ăn được khổ, cho nên gả cho vương gia hắn là có vẻ thích hợp với nàng.

“Văn Ninh,” Nàng đứng ở lập trường của mình khuyên tỷ muội tốt: “Ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ, bởi vì đây là cả đời chuyệ n.”

“Ta hiểu được,” Hạ Văn Ninh vẻ mặt bất đắc dĩ, thở dài, “Nhưng là, ta thực sự không thích Lí Dục.”

Nghe thế cái tên, lòng Đường Đức Trinh run lên. Lí Dục?! Không phải là nam tử gây yếu hôm qua nàng gặp được sao?

“Lí Dục! Làm sao có thể là hắn, hắn rõ ràng chính là một người tùy thời sẽ đi gặp Diêm La vương.” Nàng không nhịn được thốt ra.

Hạ Văn Ninh có chút ngoài ý muốn, “Ngươi làm sao biết?”

“Ta đã thấy hắn.” Đường Đức Trinh trong đầu hiện lên vẻ mặt nhợt nhạt tươi cười của hắn, “Hắn ngày hôm qua hỏi đường ta, muốn đến nhà ngươi, hóa ra hắn đến mục đích là muốn cầu hôn.”

“Ta chẳng phải ghét bỏ thân thể hắn không tốt, dù sao thân thể hắn kém là chuyện mọi người đều biết,” Hạ Văn Ninh vội vàng nói: “Hôm qua khi hắn đến, ta cũng không có nhìn thấy mặt hắn, cho nên hắn bộ dạng như thế nào ta không rõ, ta chỉ biết chuyện duyên phận thực kỳ diệu, tim của ta đã ở trên người người khác, cho nên ta cả đời này không thể thích hắn.”

Đường Đức Trinh không biết thích một người là cảm giác gì, nhưng nàng không nghĩ tới Lí Dục thế nhưng muốn cùng tỷ muội tốt nhất của nàng thành thân.

“Ta có một nghi vấn, thân thể của hắn kém như vậy, vì sao lại vội vàng thành thân như thế?” Nàng hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Nghe nói là vì xung hỉ.” Hạ Văn Ninh khước miệng gờ lên một chút cười khổ.

“Xung hỉ?! Nghe qua tựa hồ thực không đạo đức.” Nàng nhún mày, “Nếu xung hỉ không thành, ngươi tuổi còn trẻ đã thủ tiết a!”

“Không sai.” Hạ Văn Ninh thở dài, “Nhưng ta lại bất lực.”

Nhìn bộ dáng của bạn tốt, càng ở chung với nàng Đường Đức Trinh lại càng phát giác, sinh ra ở nhà giàu kỳ thực cũng không có cái gì tốt.

Ít nhất, trong mắt nàng là khổ nhiều hơn vui, ngay cả chung thân đại sự của chính mình đều bị người sắp đặt.

Đột nhiên, nàng thấy bóng người lén lút ở ngoài phòng

“Ai?” Đường Đức Trinh lập tức nhanh chóng rút ra chủy thủ phòng thân của mình, cũng đem bạn tốt kéo ra sau.

Một người nam nhân từ trong bóng tối hiện thân, tiếp theo từ cửa sổ xoay người đi vào.

Nhìn thấy hắn, Hạ Văn Ninh không nhịn được thở ra một hơi.

Đường Đức Trinh ngoài ý muốn nhìn phản ứng của bạn tốt, “Ngươi quen hắn?”

Nàng gật đầu, vội vàng nhìn người nọ, “Chàng vì sao đến đây?”

“Ta nghe được tin tức.” Kim Khánh Ứng khẩu khí vững vàng, nghe không ra cảm xúc trong lòng.

Hạ Văn Ninh trên mặt không hiểu, “Tin tức gì?”

“Nàng phải thành thân.”

Lúc này trong miệng của hắn tựa hồ mang theo một tia chỉ trích, Hạ Văn Ninh sắc mặt tắc hơi hơi buồn bã.

“Là thật?”

Nàng chần chờ một lát, cuối cùng chỉ có thể gật đầu.

“Ta không cho phép.” Kim Khánh Ứng ngắn gọn nói.

“Ta cũng không nguyện ý, nhưng đây là hoàng thượng ban hôn.” Hốc mắt nàng đỏ lên, bất đắc dĩ nói: “Chúng ta không có khả năng xoay chuyển tình thế.”

“Việc còn do người, đó là hoàng đế của các nàng, không phải của ta.”

Nghe thấy lời nói bất kính như thế, Đường Đức Trinh có chút bất ngờ, thế này mới chú ý tới ngữ quan của hắn tuy rằng tuấn mỹ, nhưng quả thật cùng bọn họ có chút bất đồng.

“Người không phải người Hán?” Nàng nhạy bén hỏi, dù sao ở bên ngoài lẩn lộn lâu, cũng gặp qua nhiều người, tự nhiên sẽ miễn cảm.

“Không sai.” Hắn nhàn nhạt nhìn Đường Đức Trinh một cái, “Ta không phải người Hán.”

Cái này tốt lắm! Hắn không chỉ là một thương nhân, càng nghiêm trọng hơn hắn lại là một người ngoại tộc!

Hắn vươn tay nắm giữ cổ tay Hạ Văn Ninh.

“Chàng muốn làm gì?” Nàng bất ngờ.

“Đi!” Kim Khánh Ứng đơn giản trả lời.

Nàng vẻ mặt kinh ngạc, “Đi đâu?”

“Thiên hạ to lớn, sẽ có chỗ cho chúng ta dung thân.”

Những lời này nghe thế nào một chút cũng không tin cậy? Đường Đức Trinh lập tức ra tay ngăn cản hắn, “Uy! Người không thể mang theo nàng đi như vậy.”

“Ta đương nhiên có thể.” Hắn hơi hơi dùng sức bỏ qua tay nàng.

Đường Đức Trinh nhìn hắn, chú ý tới dấu ấn hình rồng trên cổ hắn, hình dáng cùng rồng người Hán không giống nhau, trong ấn tượng của nàng tựa hồ đã gặp qua.....

“Tân La!” Hai mắt nàng sáng ngời, “Người là người Tân La?!”

Kim Khánh Ứng có chút ngoài ý muốn nhìn nàng.

Đường Đức Trinh tắc cẩn thận nghiêm túc nhìn hắn. Tân La là thế lực tây phương mới nổi lên, gần gần hơn mười năm, bọn họ đã thôn tính vô số tiểu quốc ở tây phương, quốc lực ngày càng cường đại.

“Ở Tân La có thể mang theo hình rồng không phải người thường.” Cái này nàng phát hiện nhờ vào ca ca ở trong quân ngũ, “Người chẳng phải thương nhân bình thường.”

Không có đáp lại lời của nàng, hắn chính là nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó cúi đầu nhìn Hạ Văn Ninh, “Nàng nguyện ý theo ta đi không?”

Hạ Văn Ninh ngẩng đầu nhìn hắn, cùng hắn bốn mắt giao nhau.

Nàng đương nhiên biết đây là ván cược của cuộc đời nàng, nhưng kỳ diệu là, chỉ cần nhìn hắn, trong lòng nàng sẽ không cảm thấy sợ hãi gì.

Nàng lộ ra tươi cười ngọt ngào gật đầu, “Ta đương nhiên nguyện ý, chân trời góc biển đều đi theo chàng.”

Kim Khánh Ưng ngũ quan vốn cứng ngắc bởi vì lời của nàng mà trở nên nhu hòa.

Còn Đường Đức Trinh lại là kinh ngạc nhìn bạn tốt.

Nắm chặt tay nàng, Kim Khánh Ưng lôi kéo nàng hướng ngoài cửa đi.

“Chờ một chút, ta phải trước thu thập này nọ.” Nàng có chút lo lắng nói.

“Cái gì đều không cần.” Hần nói: “Ta sẽ mua cái mới cho nàng.”

Nghe được đối thoại giữa bọn họ, Đường Đức Trinh biết chính mình nên ngăn cản, nhưng nàng không cách nào chuyển động được bước chân.

“Đợi chút.” Cuối cùng nàng vẫn mở miệng.

Hai người đang muốn rời đi đồng thời xoay người nhìn nàng.

Kim Khánh Ưng ánh mắt nguy hiểm híp lại, nghĩ rằng nếu nàng dám ngăn cản, hẳn tuyệt đối sẽ không khách khí ra tay với nàng.

Đường Đức Trinh nhú mày, “Đừng khấn trương, ta sẽ không ngăn cản các người, chẳng qua hy vọng các người dùng chút đầu óc, các người cứ như vậy tiêu sái đi ra ngoài, có thể quá kiêu ngạo hay không a? Đây là tuyên bố các người hiện tại bỏ trốn a.”

Kim Khánh Ưng bởi vì lời của nàng mà có vẻ không được tự nhiên, làm vẻ mặt của hắn hơi chút nhu hòa, dễ gần hơn.

Nàng khẳng định nam nhân này tuyệt đối thực sự để ý Văn Ninh, tuy rằng nàng cũng không xác định làm như vậy đúng hay không, nhưng chỉ cần bạn tốt vui vẻ, nàng không có đạo lý gì mà không hỗ trợ.

“Trước kia thời điểm ta lén lút tiến vào Hạ phủ tìm Văn Ninh đi chơi, đều là từ một gốc cây đại thụ ở phía sau tường tiến vào.” Nàng nhẹ giọng nói rõ, “Người có thể mang theo Văn Ninh từ nơi đó đi ra ngoài, cần thận một chút, lúc này hẳn là sẽ không bị phát hiện, bất quá ta nói cho người.” Nàng trừng mắt Kim Khánh Ưng, “Người cần phải đối xử với Văn Ninh cho thật tốt, nếu để ta biết người khi dễ nàng, như vậy bất luận là chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm được người, sau đó một đao đem người giết chết!”

“Đức Trinh.” Nghe được bạn tốt nói, Hạ Văn Ninh cảm động tột đỉnh.

“Đi nhanh đi!” Nhưng Đường Đức Trinh cũng không cùng nàng dây dưa lâu, “Bằng không chờ một chút tỳ nữ của người trở về, sẽ bị bại lộ.”

Hạ Văn Ninh nhìn bạn tốt một cái, cuối cùng lại lưu luyến nhìn chung quanh khuê phòng mình đã ở nhiều năm, “Cám ơn người, Đức Trinh, cha mẹ và ca ca của ta nhờ người chiếu cố.”

“Yên tâm đi! Ta sẽ thay người chiếu cố tốt bọn họ.” Đường Đức Trinh thúc giục, “Đi nhanh đi, bằng không coi chừng ta hối hận.”

Hạ Văn Ninh gật gật đầu, nhưng lại như là nhớ tới cái gì đột nhiên dừng bước.

“Người lại làm cái gì?” Nhìn thấy nàng dây dưa kéo dài như thế, Đường Đức Trinh không khỏi cảm thấy đau đầu.

“Đợi chút.” Bước nhanh trở lại trong phòng, nàng cầm lấy tờ giấy chưa khô bút, nhanh chóng lưu lại một hàng chữ, sau đó mới nói: “Chúng ta có thể đi rồi.”

Kim Khánh Ưng nắm tay Hạ Văn Ninh chuẩn bị phi thân đi ra ngoài.

“Đợi chút.” Lần này lại đổi thành Kim Khánh Ưng dừng bước.

“Lại làm sao vậy?” Đường Đức Trinh đôi nam nữ tính bỏ trốn trước mắt, cảm thấy bọn họ thật đúng là không phải phiền toái bình thường, “Còn không mau đi!”

“Cám ơn người.” Hần xoay người chuyên chú nhìn nàng.

Nàng phát phát tay, “Đừng nữa nói, đi nhanh đi!”

“Thất lễ.” Hấn đột nhiên toát ra một câu này.

Đường Đức Trinh không hiểu nhìn hấn, chỉ thấy tay hấn không chút do dự một chương bỏ về phía cổ mình.

Kêu lên một tiếng, nàng liền mềm yếu ngã xuống.

“Đức Trinh!” Hạ Văn Ninh thấy thế quá sợ hãi.

Kim Khánh Ứng một phen bất được thiên hạ đang muốn tiến về phía trước.

“Chàng vì sao có lại làm thế với nàng?” Nàng khó có thể tin hỏi.

“Đây là ở giúp nàng ấy giảm bớt phiền toái.” Ngữ khí của hấn mềm nhẹ nhưng mang theo kiên định, “Bằng không nàng ấy giải thích thế nào khi nàng ấy rõ ràng ở cùng với nàng, lại trơ mắt nhìn nàng rời đi mà không ngăn cản? Cho dù nàng ấy là bạn tốt của nàng, nhưng sẽ không tránh được bị trách cứ!”

Không thể phủ nhận, hấn nói quả thật có đạo lý, Hạ Văn Ninh đành phải lưu luyến nhìn bạn tốt nằm trên mặt đất, sau đó cũng không quay đầu lại cùng Kim Khánh Ứng biến mất trong bóng đêm.

Hạ gia vốn vui vì hoàng thượng tứ hôn mà vui mừng, thì trong một đêm đã chuyển biến to lớn, bọn họ vì Hạ Văn Ninh bỏ trốn mà lâm vào hoảng loạn chưa từng có.....

“Phải làm như thế nào đây?” Hạ gia lão gia tâm thần không yên ở trong đại sảnh đi qua đi lại.

Vừa nghĩ đến nữ nhi của mình cùng người bỏ trốn, ông vừa giận dữ vừa lo lắng.

“Dục vương gia đã ở trấn trên, ba ngày sau mới dự tính hồi kinh, đã nhiều ngày nếu hấn đến đây nói muốn nhìn mặt Ninh nhi, lại phát hiện không thấy Ninh nhi, thì phải làm sao?” Hạ Lập Hầu chỉ cần nghĩ đến cục diện kia liền sợ tới mức da đầu run lên.

Đường Văn Hiền ngồi trong đại sảnh, nhìn Hạ Lập Hầu là ân nhân đồng thời cũng là bạn tốt, đứng ngồi không yên ở trước mặt ông đi qua đi lại, muốn an ủi lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Văn Hiền,” Hạ Lập Hầu xoay người nhìn ông nói: “Không nghĩ tới Hạ Lập Hầu ta cứ như vậy phải cửa nát nhà tan.”

Đường Văn Hiền lập tức lắc đầu, “Lập Hầu huynh, người trước bình tĩnh, hiện tại chuyện còn chưa tới bước đường cùng như thế.”

“Còn chưa tới sao?” Ông lộ ra cười khổ, chỉ vào tờ giấy nữ nhi lưu lại ở trên bàn, “Chính người nhìn xem.”

Trên tờ giấy khi Hạ Văn Ninh rời đi lưu lại, chỉ viết đơn giản mấy chữ

Nữ nhi bất hiếu, không thể hầu hạ dưới gối, muốn cùng người trong lòng rời đi, xin cha mẹ thành toàn.

“Kháng chỉ chính là tử tội a!” Hạ Lập Hầu vô lực ngồi ở ghế tựa.

Năm đó ông đi theo Thiên Tử tham gia chính sự, tiếp xúc trực tiếp với Thiên Tử nhất, bắt đắc dĩ bị nhiệm phong hàn lâm cho thân thể không khoẻ, cuối cùng đành phải cáo lão hồi hương.

Trở lại cổ hương vài năm, xương cốt tốt lên chút, nhưng không nghĩ tới ông tuy rằng đã hồi hương nhiều năm, hoàng thượng lại không quên ông. Lần này bởi vì biết ông có khuê nữ chưa gả, cho nên đặc biệt ban ân cuộc hôn nhân tốt này, vốn nên vui mừng, nữ nhi lại cùng người bỏ trốn, làm cho việc vui thoáng chốc thành tai họa.

“Dục vương gia nếu đến,” Hạ Lập Hầu thở dài, ủ rũ ngồi ở ghế tựa, “Sau đó biết việc này, ta có thể tưởng tượng hấn sẽ có bao nhiêu phần nộ, đến lúc đó đầu ta khó giữ được.”

Bỏ qua việc Lí Dục là quan chức kế thừa (cha truyền con nối) sang một bên, chỉ cần gia đại nghiệp đại Hạ gia giờ này thân là dân chúng bình thường cũng đã không thể đối kháng.

Mà Hạ Văn Ninh kháng chỉ không gả còn cùng người khác bỏ trốn, càng khiến cho Lí gia mất mặt, ông cũng không cho rằng Lí Dục sẽ bỏ qua cho bọn họ, huống chi tai họa nữ nhi mang sẽ làm cho Hạ gia không thể sống yên ở Việt Châu, thậm chí còn có thể rơi vào kết cục tịch thu tài sản tru di cả nhà.

“Phụ thân.” Trưởng tử Hạ gia Hạ Bách Sinh cẩn thận mang Đường Đức Trinh đã thức tỉnh đi vào trong đại sảnh, “Đức Trinh đã tỉnh.”

“Đức Trinh!” Đường Văn Hiền vừa thấy ái nữ mình đến, lập tức đứng dậy đi tới, “Thế nào? Con không sao chứ?”

Nàng giật giật cổ, trừ bỏ có chút đau nhức ở ngoài, khác cũng không có vấn đề gì.

“Thật sự xin lỗi,” Hạ Lập Hầu nhẹ giọng nhìn nàng nói: “Đều là Hạ thúc thúc dưỡng nữ không giáo, không nghĩ tới còn liên lụy đến con.”

“Không có gì.” Nhìn trận trước mắt, Đường Đức Trinh có chút không rõ tình huống.

Nàng chỉ nhớ người nam nhân vóc dáng cao to kia đột nhiên xoay người, một bàn tay to đánh xuống dưới, sau đó nàng hoàn toàn mất đi tri giác, mà thời điểm nàng tỉnh dậy, người đã nằm ở trên giường Hạ Văn Ninh, Hạ Bách Sinh về mặt lo lắng chờ ở một bên.

Sau khi nàng tỉnh lại, Hạ Bách Sinh yêu cầu nằm nghỉ thêm một lát, sau đó hắn mới mang nàng tới gặp Hạ thúc thúc, nói là có chuyện quan trọng muốn hỏi nàng, kỳ thực theo Văn Ninh từ trong phòng đến đại sảnh Hạ gia dọc đường đi, Hạ thúc thúc có chuyện gì muốn hỏi, trong lòng nàng cũng đại khái đã biết.

“Đức Trinh, con có nhìn rõ Ninh nhi đi theo ai không?” Hạ Lập Hầu nóng lòng hỏi, nếu lúc này có thể từ trong miệng của nàng hỏi ra tên người đó, có lẽ Hạ gia còn có biện pháp sửa sai, đem nữ nhi bất hiếu tìm trở về.

Nghe được câu hỏi của ông, Đường Đức Trinh mắt to linh hoạt chuyển vòng.

“Con không biết.” Nàng một bên suy tư một bên trả lời, “Vốn con và Ninh nhi đang nói chuyện, cũng không biết ai, đột nhiên từ phía sau đánh con bất tỉnh, sau.....” Nàng vô tội lắc đầu, “Con chuyện gì cũng không biết, cho nên Văn Ninh rốt cuộc là theo ai rồi đi, con không rõ ràng.”

Vốn còn đang nguyên rửa tên kia đánh choáng váng nên xuống địa ngục đi, hiện tại Đường Đức Trinh không thể không bắt đầu cảm tạ tên kia đem nàng đánh choáng váng.

Xem ra hắn không phải tên ngu ngốc, trong vô hình thay nàng giải quyết chuyện phiền toái nhất, bằng không nàng thật đúng là không biết nên giải thích thế nào về chuyện bạn tốt rời đi.

“Không biết là đáng đồ tử từ đâu đến!” Hạ Bách Sinh một mặt tức giận bất bình, “Nếu để cho ta tìm được, nhất định đưa hắn thiên đao vạn quả.”

“Hiện tại nói cái này có ích lợi gì?” Hạ Lập Hầu khiển trách nhìn con liếc mắt một cái, “Việc cấp bách bây giờ là làm cách nào tìm được Văn Ninh, sau đó trấn an vương gia bên kia.”

“Vương gia hắn ở đây đợi hai, ba ngày sẽ hồi kinh,” Hạ Bách Sinh trong lòng nhanh chóng tính toán, “Chúng ta chỉ cần tạm thời giấu diếm hai, ba ngày là tốt rồi.”

“Muốn bình yên vượt qua nói dễ hơn làm?” Hạ Lập Hầu nhăn mày lại, “Vương gia đã phái người đưa thiếp tới, ngày mai sẽ tự mình đến Hạ phủ làm khách, đến lúc đó nếu vương gia muốn gặp Ninh nhi, chúng ta giải thích thế nào về việc Ninh nhi không ở trong phủ?”

“Lập Hầu huynh, chúng ta không bằng nói là thân thể không khỏe đi!” Đường Văn Hiền ở một bên đề nghị, “Cho dù là hoàng thân quốc thích, vương gia chung quy cũng không thể ép buộc làm khó, cứng rắn muốn một người có bệnh từ giường bệnh đứng dậy làm bạn đi!”

“Đúng là không đến mức đó.” Hạ Lập Hầu đột nhiên nhớ tới bộ dáng của Lí Dục, hắn là một thiếu niên rất tuấn tú, bất quá thật sự rất khó tưởng tượng hắn có được năng lực hô mưa gọi gió, dù sao bộ dáng hắn giống như là bệnh lâu năm không khỏi.

Ông không phải chưa từng nghe qua tin tức trong kinh truyền đến, nói Lí Dục xương cốt luôn luôn không tốt, nữ nhi mình gả đi, vừa nghe thì cho đó là một cộc hồn nhân tốt trai tài gái sắc, nhưng biết nội tình mọi người hiểu được nàng gả đi chủ yếu là vì xung hỉ.

Mọi người trên dưới Dục vương phủ hy vọng có thể dùng phương pháp này, làm cho thân thể Lí Dục có chuyển biến tốt, hơn nữa việc hôn nhân này nghe nói là do cô cô của Lí Dục cũng chính là Đức phi nương nương hiện nay một tay chủ đạo.

“Tạm thời đừng nghĩ nhiều, chúng ta trước hết cứ làm như vậy đi!” Đường Văn Hiến thay bạn tốt của mình hiện tại đang hoảng loạn quyết định, “Hết thấy sẽ chờ vương gia hồi kinh, chúng ta lại đến thương lượng.”

“Hiện tại cũng chỉ có thể như thế, chính là tránh được nhất thời, trốn không được một đời.” Hạ Lập Hầu ánh mắt mờ mịt hư vô nhìn phương xa, “Tìm không thấy ninh nhi, Hạ gia chúng ta sẽ đại họa lâm đầu.”

“Có nghiêm trọng như vậy không?” Đường Đức Trinh không hiểu ánh mắt nhìn hai vị trưởng bối, “Cùng lắm thì từ hôn thôi!”

“Người đứa trẻ này thì biết cái gì!” Đường Văn Hiến trừng mắt nhìn nữ nhi, thật không hiểu người lớn nói chuyện, nàng còn nhỏ biết gì mà xen vào, “Chuyện sao có thể đơn giản như vậy? Việc hôn nhân này do hoàng thượng hạ chỉ, nếu đổi ý chính là kháng chỉ, kháng chỉ sẽ mất đầu!”

Mất đầu?!

Có tất yếu làm lớn chuyện như vậy không? Nàng ngẩn người. Bất quá chính là không gả thôi, vì sao phải mất đầu?

“Tóm lại việc cấp bách là trước tìm ra Ninh nhi.” Hạ Bách Sinh ở một bên nói: “Phụ thân, con hiện tại sẽ mang vài hạ nhân đi ra ngoài tìm.”

“Tốt, nhanh đi, nhanh đi.” Hạ Lập Hầu bắt tay vào làm, “Nhớ lấy, trăm ngàn lần không thể để lộ tin này ra.”

Nữ nhi bỏ trốn tuyệt không thể truyền ra ngoài, bằng không sẽ làm nhục môn phong Hạ gia.

“Con biết.” Hạ Bách Sinh vuốt cằm một cái, nhanh chóng tiêu sái đi ra ngoài.

“Lập Hầu huynh, việc đã đến nước này, lo lắng vô ích.” Đường Văn Hiến có lòng tốt khuyên giải, “Huynh đừng đừng buồn phiền!”

“Ta hiểu được, hiện tại ta chỉ hy vọng có thể mau chóng tìm được Ninh nhi.” Ông ôm một tia hy vọng cuối cùng, chỉ cần có thể tìm được nữ nhi, tất cả vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng.

“Nhưng Hạ thúc thúc, nếu tìm không thấy Văn Ninh thì làm sao bây giờ?” Đường Đức Trinh thực trắng mắt hỏi một câu.

Đường Văn Hiến tức giận trừng mắt nàng. Nhà đầu kia thực sự không xem trường hợp nói chuyện, chẳng lẽ nàng không thấy được Hạ thúc thúc nàng một bộ dạng thiếu sinh khí sao?

Lúc này Hạ Lập Hầu sắc mặt bởi vì lời của nàng mà càng sầm bi.

“Vậy chờ cả nhà bị hỏi tội đi!” Ông yếu ớt trả lời.

Đường Đức Trinh đứng ở bên cạnh phụ thân, nàng cũng không dự đoán được chuyện sẽ nghiêm trọng như vậy.

Nàng còn tưởng rằng Văn Ninh đi rồi, dừng cảm theo đuổi hạnh phúc của chính mình, còn hôn sự kia, xoá bỏ là được rồi, nhưng không nghĩ tới, hiện tại lại rơi vào khả năng gây ra tai họa chết người, thậm chí là toàn bộ Hạ gia đều sẽ có kết cục không may.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi rùng mình một cái.

“Hiện tại nghĩ nhiều vô ích, hết thấy chờ Bách Sinh đi tìm về nói sau.” Đường Văn Hiến vội vàng trấn an bạn tốt.

Hạ Lập Hầu gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Một mặt trầm trọng ngồi xuống, Đường Đức Trinh ánh mắt nhìn hai lão già trước mắt, cuối cùng ánh mắt nàng đột nhiên sáng ngời.

“Nếu thực sự tìm không thấy,” Nàng cũng không có tâm cơ gì, gọn gàng dứt khoát nói: “Ta gả là được!”

Lời của nàng vừa nói ra, không chỉ có Đường Văn Hiền kinh ngạc, ngay cả Hạ Lập Hầu cũng khó có thể tin. “Đức Trinh!” Đường Văn Hiền xuất thần một hồi, lập tức không vui rống lớn, “Con nói hươu nói vượn cái gì?”

“Con không có nói hươu nói vượn, đây là biện pháp tốt nhất không phải sao?” Nàng đúng lý hợp tình nói, “Văn Ninh không thấy, Hạ gia không có nữ nhi xuất giá, vừa khéo phụ thân cũng đang muốn thay con tìm nhà để gả con ra ngoài, đề nghị này tốt lắm a! Phụ thân không cần tìm kiếm, bởi vì có người tự động đưa tới cửa, con thay Văn Ninh xuất giá, Hạ gia cũng không cần phải tìm Văn Ninh trở về, kể từ đó không phải đẹp cả đôi đường sao?”

“Xem con nói một bộ dáng đương nhiên.” Hấn không nhịn được trách cứ.

Trước đừng nói nữ nhi không phải Hạ Văn Ninh, chính là Lí gia người ta là hào môn quý tộc, chỉ bằng bọn họ gia đình bình dân làm sao trèo cao được.

“Phụ thân, coi như là báo ân đi!” Đường Đức Trinh lộ ra một cái mỉm cười nhợt nhạt, càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp này có thể làm, “Phụ thân không phải nói chúng ta nợ ân tình Hạ thúc thúc sao? Hiện tại Hạ gia gặp nạn chúng ta hỗ trợ, báo đáp ân tình, như vậy không phải thực hợp lý sao? Hơn nữa đây cũng là biện pháp cuối cùng, không phải sao? Nếu không làm như vậy, chẳng lẽ phụ thân thật muốn trở mặt nhìn cả nhà Hạ gia bị trăm sao?”

Lời nữ nhi nói khiến cho ông lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Duyên phận hai nhà Đường, Hạ có thể ngược dòng đến đại ước mười năm trước, năm đó Hạ Lập Hầu thân mang bệnh hồi hương, đem một nhà lớn nhỏ dần xếp tốt xong, liền mang theo phu nhân cùng Hạ Bách Sinh và Hạ Văn Ninh lúc ấy còn nhỏ tuổi, đoàn người đến chùa Tử Vân thăm viếng.

Lúc ấy em vợ tri huyện Việt Châu, bởi vì coi trọng một bạch ngọc hình rồng của Đường gia tổ truyền, vì đoạt được tuyệt thế vật báu này, hấn không tiếc thuê dật tội danh muốn cả nhà Đường gia lâm vào tử tội, Hạ Lập Hầu thấy mười phần nghĩa khí ra tay cứu giúp, trợ giúp của hấn không chỉ cứu Đường gia bảo trụ bạch ngọc, còn đem luôn tên ác ôn ức hiếp hương dân đưa cho quan phủ.

Ân tình cứu mạng này Đường Văn Hiền đương nhiên luôn luôn nhớ kỹ trong lòng, chỉ hy vọng có một ngày có thể báo đáp, mà ngày nay..... Ông đem ánh mắt nhìn về phía bạn tốt.

“Này không thể được.” Hạ Lập Hầu không chút nghĩ ngợi lắc đầu cự tuyệt, “Kháng chỉ đã là tử tội, nếu để cho Đức Trinh mạo danh Ninh nhi gả vào Lí gia, càng thành khi quân chi tội.”

“Khi quân chi tội?” Đường Đức Trinh khinh thường lặp lại một lần, “Như vậy thì thế nào? Lại phải chết sao?”

Hạ Lập Hầu tâm tình trầm trọng gật đầu.

“Phụ thân, Hạ thúc thúc,” Nàng lơ đãng mở miệng, “Dù sao mặc kệ kháng chỉ hoặc là khi quân đều là một tội chết, vì sao chúng ta không đánh cược một ván? Chỉ cần phụ thân và người Hạ gia không nói, ai sẽ biết chúng ta khi quân nha!”

“Nhưng đây rõ ràng là chuyện không liên quan tới các người.” Hạ Lập Hầu vẫn như cũ cảm thấy không ổn, “Ta không có đạo lý gì cuốn các người vào chuyện này.”

“Không muốn cuốn vào cũng đã cuốn vào.” Nàng ánh mắt vững vàng nhìn về phía Đường Văn Hiền, “Phụ thân, người nói đi?”

Đường Văn Hiền trầm mặc. Đây là một cơ hội tốt để báo ân, chính là quyết định này tựa hồ phải đánh cuộc mạng sống của nữ nhi, nhưng là.....

Ông nhìn nữ nhi, tiểu nha đầu tướng mạo ngày thường tốt, ông luôn luôn tin tưởng một ngày nào đó, nàng có thể bay lên đầu cành biển phượng hoàng, nhưng thân là một người làm phụ thân, trừ bỏ hy vọng nàng có thể vinh hoa cả đời ra, quan trọng nhất là nàng có thể bình an vui vẻ.

“Con xác định sao?” Hấn trầm trọng nhìn nữ nhi.

Đường Đức Trinh khẳng định gặt đầu.

“Lập Hầu huynh, vậy thì dựa theo lời Đức Trinh nói làm đi!” Đường Văn Hiền rất nhanh liền ra quyết định, dù sao ân tình Hạ gia đối bọn họ mà nói lớn hơn trời, ông không thể thấy chết mà không cứu, “Nếu thực tìm không thấy Ninh nhi, thì để nàng thay thế Ninh nhi gả vào Lí gia, chính là..... Xem như Đường gia chúng ta trèo cao.”

Hạ Lập Hầu kinh ngạc nhìn một già một trẻ trước mắt, chỉ thấy bọn họ dùng ánh mắt kiên định nhìn ông.

“Nói cái gì trèo cao,” Ông vội vàng đứng dậy, “Các người là giúp Hạ gia giải quyết đại họa, chính là ta làm sao có thể để cho các người lâm vào hiểm cảnh, nếu chuyện đổ vỡ, Đường gia cũng vô pháp bình yên thoát thân, cho nên.....”

“Hạ bá bá, đừng lề mề như vậy.” Đường Đức Trinh sang sảng đánh gãy chần chừ của ông, có phụ thân cho phép, ngữ khí của nàng càng thêm phần khẳng định, “Dù sao bất quá chính là lập gia đình thôi! Con sớm muộn gì cũng phải gả, cho nên lần này con còn tính lấy phúc của ngài, có thể gả vào hào môn a!”

Nghe được nữ nhi nói, Đường Văn Hiền vừa tức giận vừa buồn cười, ông lo lắng nàng sẽ phải chết, mà nàng lại hồn nhiên không biết chờ ở phía trước là cái gì.

Nhìn Đường Đức Trinh, trong lòng Hạ Lập Hầu vẫn như cũ có chần chừ, nhưng hiện tại dường như trừ bỏ làm như vậy, cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ, trong lòng ông còn ôm một tia hy vọng, chỉ chờ mong có thể tìm được Ninh nhi, bởi vì đây mới là căn bản giải quyết vấn đề.

3. Chương 3

Nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài, Đường Đức Trinh không khỏi thở dài.

Ngủ một giấc thức dậy, nàng mới nghĩ đến một ít vấn đề thực tế, bất quá hiện tại mới bắt đầu phiên nào tựa hồ đã quá muộn.

Chu cái miệng nhỏ nhắn, nàng đầu óc suy nghĩ không ngừng chuyển động.

Muốn nàng đại gả đương nhiên không có vấn đề, hướng chi là gả cho Lý Dục tuy rằng thân thể không tốt, nhưng bộ dạng tuần tú, nói chuyện lại nhẹ nhàng ôn nhu, chẳng qua trọng điểm là

Nàng gặp qua Lý Dục, Lý Dục cũng gặp qua nàng.

Hơn nữa hai người bọn họ từng nói chuyện với nhau, Lý Dục càng biết tên của nàng, cho nên cho dù nàng có thể giấu diếm được người trong thiên hạ, nhưng nếu không bịt miệng được Lý Dục, đồng thời cũng là cửa quan trọng nhất, tựa hồ sẽ có vấn đề.

Nàng không dám đem chuyện này nói với phụ thân và Hạ thúc thúc, dù sao bọn họ đã đủ phiền, chuyện này nếu để cho bọn họ biết, bọn họ khả năng sẽ buông xuôi đi!

“Đức Trinh tiểu thư!” Tỷ nữ luôn đi theo bên cạnh Hạ Văn Ninh Phù Dung, sau khi Hạ Văn Ninh rời nhà mà nàng quyết định đại gả, liền quay lại hầu hạ nàng.

“Làm sao vậy?” Nàng quay đầu nhìn Phù Dung, “Có việc sao?”

Phù Dung thần sắc có chút lo lắng, ngữ khí vội vàng nói: “Việc lớn không tốt! Dục vương gia đến đây!”

“Đến thì đến.” Nàng một mặt mặc danh kỳ diệu, “Có tất yếu khẩn trương như vậy không?”

Đường Đức Trinh cúi đầu, nhìn uyên ương bị nàng thêu rối tinh rối mù, không nhận được giả trang cái mặt quỷ, giống như phụ thân nàng nói, nàng thật sự là một khuê nữ thất bại.

Nhưng hiện tại vì tận khả năng phù hợp bộ dáng một đại tiểu thư Hạ gia nên có, nàng bị yêu cầu tiến vào Hạ phủ ở, bắt đầu liều mình học tập tam tông tứ đức, bắt quá mới một ngày, nàng đã phiền chán muốn về nhà. Làm tiểu thư khuê các quả nhiên là chuyện cực khổ.

“Vương gia nói muốn gặp người.”

“A?!” Nghe câu như thế, ngón tay nàng không cẩn thận bị kim đâm trúng.

“Đức Trinh tiểu thư!” Phù Dung khấn trương nhìn nàng.

“Đừng khấn trương, không có việc gì, không có việc gì.” Hút ngón tay, Đường Đức Trinh căn bản không thêm để ý chính mình bị thương, nàng tâm huyền là vừa rồi nghe thấy tin tức, “Hắn muốn gặp ta? Làm cái gì?”

“Dục vương gia dường như dự tính trước khi rời đi Việt Châu tới gặp người một lần.”

“Chẳng lẽ Hạ thúc thúc bọn họ không nói cho hắn, ta thân thể không khoẻ sao?” Đây chính là đêm qua bọn họ đã lên kế hoạch rồi sao.

“Đã nói,” Phù Dung gật đầu, về tình hình cụ thể nàng cũng không rõ ràng cho lắm, “Nhưng nghe nói chính là bởi vì người thân thể không khoẻ, cho nên vương gia mới muốn tới thăm liếc nhìn một cái.”

Thăm liếc mắt một cái?!

Này cũng không thành, vốn nàng đang tính toán trước khi thành thân sẽ không để cho Lí Dục nhìn thấy nàng, đợi sau khi bái đường xong, cho dù Lí Dục phát hiện nàng không phải Hạ Văn Ninh cũng không ngại, dù sao khi đó gạo đã nấu thành cơm.

Đến lúc đó cho dù muốn nàng dùng võ lực buộc hắn đi vào khuôn khổ, nhận nàng làm thê tử của hắn cũng không sợ việc gì.

Dù sao Lí Dục thoát nhìn đã bệnh nguy kịch, nói chuyện lại ôn hòa có lễ, chỉnh thể xem ra, bộ dáng có hắn có thể dùng ba chữ để hình dung, chính là dễ bắt nạt!

“Lão gia không lay chuyển được hắn, cho nên đành phải đồng ý yêu cầu của vương gia.” Phù Dung một mặt lo lắng, “Cho nên tiểu thư người nhanh trở về phòng nằm đi!”

“Vì sao phải về phòng?” Hôm nay thời tiết tốt lắm, nàng muốn ở trong đình hóng mát thêm một chút.

Phù Dung không nhịn được liếc mắt xem thường, “Đức Trinh tiểu thư, người đã quên sao? Người hiện tại là một bệnh nhân, làm sao có thể ngồi ở đây?”

Nàng vừa nói, Đường Đức Trinh mới nhớ lại điểm ấy.

Không cần nói thêm, nàng vội vã để khăn thêu trên tay xuống, đứng lên, lập tức hướng phòng bạn tốt, hiện nay thành phòng của nàng đi đến.

Phù Dung theo sát phía sau nàng, hai người bởi vì thời gian vội vàng mà có vẻ luống cuống tay chân.

Cơ hồ Đường Đức Trinh đồng thời nằm xuống, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa nhẹ.

Nàng làm một ánh mắt, Phù Dung lập tức tiến đến mở cửa.

“Lão gia, thiếu gia.” Phù Dung cúi chào từng người, “Vương gia.”

Lí Dục khẽ gật đầu, dẫn đầu đi vào phòng.

Hạ Lập Hầu có chút bất an đi theo phía sau, đi ở cuối cùng Hạ Bách Sinh tắc một mặt bình tĩnh, không nhìn ra suy nghĩ.

“Hạ tiểu thư.” Lí Dục có lẽ hô một tiếng.

Nghe được giọng nói của hắn, tim Đường Đức Trinh không tự chủ được đập nhanh lên, nàng khấn trương nuốt nước miếng một cái, “Vương gia.”

“Vương gia, ngài ngồi.” Hạ Lập Hầu vội vàng kêu hạ nhân chuyển ghế dựa đến cho hắn ngồi xuống.

Đội ghế tựa dọn xong, hần mới chậm rãi ngồi xuống.

“Hạ tiểu thư, thân thể không khỏe sao?” Hần chậm rãi hỏi.

Đường Đức Trinh quay đầu nhìn qua, thấy Lí Dục an vị ở trong phòng khách, giữa hai người cách một khoảng cách, cho nên nàng nhìn không rõ vẻ mặt của hần.

“Chỉ bị điểm phong hàn.” Nàng cực lực duy trì bình tĩnh trả lời, “Thân thể đã tốt hơn nhiều, đa tạ vương gia quan tâm.”

Lí Dục nghe giọng nói của nàng cảm thấy có chút quen tai, hần hồ nghi ánh mắt nhìn về phía giường lớn.

“Vương gia,” Hạ Bách Sinh ở một bên mở miệng, “Xá muội nhiễm phong hàn, ngài thân thể vàng ngọc, vẫn là đừng ngồi lâu, để tránh bị truyền nhiễm.”

“Nhưng ta muốn ngồi trong này một lát, cùng thê tử tương lai tán gẫu thêm vài câu.” Lí Dục hai mắt hắc bạch phân minh nhìn về phía Hạ Bách Sinh, “Nếu sợ lây bệnh, các người có thể đi ra ngoài, để cho chúng ta nói chuyện một lát.”

Hần đang muốn nói thêm cái gì nữa, nhưng Hạ Lập Hầu kéo hần lại.

“Chúng ta đây trước đi xuống.” Hần lôi kéo con đi ra ngoài, ngay cả Phù Dung cũng lui ra.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, chỉ còn hai người bọn họ.

Đường Đức Trinh cảm thấy giờ phút này yên tĩnh cơ hồ có thể nghe được tiếng tim mình đập, nàng không thể lý giải hần vì sao đột nhiên bảo mọi người lui xuống.

“Vương gia có gì phân phó sao?” Nàng bắt buộc chính mình mở miệng hỏi.

“Không có gì.” Lí Dục khước miệng khẽ nhếch, ôn nhu nói: “Chẳng qua giọng nói của tiểu thư, làm ta nhớ tới một vị cố nhân.”

Cố nhân?!

Người đã chết?

Nàng nhú mày suy nghĩ một lát, không nghĩ tới giọng nói của mình sẽ làm hần nhớ tới một người đã chết.

“Ai?” Nàng bật thốt lên hỏi.

“Ngày mới đến Việt Châu, ta ở ngoài thành Việt Châu gặp gỡ một vị nữ tử.” Lí Dục trả lời, “Giọng của người làm ta nhớ tới nàng, nàng nói nàng gọi là Đường Đức Trinh.”

Nghe được tên của mình, nàng không nhận được ngồi dậy, “Người có lầm hay không? Ta còn chưa có chết, người vì sao rửa ta?”

Nhìn thấy nàng, đáy mắt hần hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng ngũ quan tuần tú vẫn như cũ không có biến hóa gì rõ ràng.

Ánh mắt hần chuyên chú đầu tiên là làm lòng của nàng máy động, sau đó mới nhớ tới chính mình hiện tại không phải Đường Đức Trinh, mà là Hạ Văn Ninh!

“Đường cô nương, người vì sao lại ở chỗ này?” Hần vẫn đạm phong khinh hỏi.

Đường Đức Trinh áp chế tâm hoảng ý loạn, biến sắc, “Người trước theo ta nói, vì sao rửa ta chết?” Dù sao chiêu ác nhân cáo trạng trước này dùng cũng không sai.

“Ta không có.” Hần biểu tình máy móc.

“Người vừa rồi rõ ràng nói cố nhân!” Nàng thực để ý điểm ấy!

Lí Dục không nhận được khước miệng gờ lên, “Cái gọi là cố nhân không phải là người đã quá cố, mà là chỉ một người đã từng quen biết.”

“Thực sự không phải người đã chết?” Nàng hoài nghi nhìn về phía hần.

Lí Dục lắc đầu đáp lại.

“À!” Nàng lên tiếng, miễn cưỡng nhận cách nói của hắn, sau đó lại nằm xuống, nhưng câu hỏi kế tiếp của hắn làm thần kinh của nàng lại bắt đầu căng thẳng.

“Đường cô nương, người vẫn chưa có nói cho bổn vương, người vì sao lại ở chỗ này? Lại còn thành..... Tiểu thư Hạ gia.”

“Bởi vì.....” Đường Đức Trinh nắm lấy góc chăn, sau khi suy nghĩ một lát, quyết định cố chết không nhận, “Ta còn có một tên khác gọi Hạ Văn Ninh!”

Hắn một mặt hoài nghi, nói dối như thế mà muốn lừa hắn, thân thể hắn không tốt thật, nhưng đầu óc cũng không có vấn đề.

Đường Đức Trinh dứt khoát tung chăn, bước đi đến trước mặt hắn, đã đến bước này, thì trước lên tiếng đoạt quyền chủ động.

“Ta vừa là Đường Đức Trinh cũng vừa là Hạ Văn Ninh,” Nàng nâng mắt khiêu khích nhìn hắn, “Về phần có tin không tin quyền lựa chọn ở người, nếu người khó chịu, cùng lắm thì từ hôn, ta không sao cả.”

Nhìn bộ dáng nàng giương nanh múa vuốt, Lí Dục nhàn nhạt nói: “Đường cô nương, người không phải bị phong hàn sao?”

“Đúng vậy!” Nàng không vui nhướn mày, “Vậy thì như thế nào?”

“Nhưng hiện tại tinh thần người tốt lắm.”

Đường Đức Trinh nghe vậy, thiếu chút bị nước miếng của mình sặc chết, trong mắt nổi lên ngọn lửa giận, lập tức xoay người muốn trở lại trên giường nằm.

“Đừng giả bộ bị bệnh.” Hắn buồn cười ngăn cản động tác của nàng, “Người rất khỏe mạnh, so sánh với người, ta mới nên là người đi đến giường nằm.”

Bước chân nàng dừng một chút, chợt xoay người nhìn hắn, nói thực ra, hắn thoát nhìn là một bộ dáng sắp té xỉu, so với nàng, hắn quả thật có vẻ giống nên nằm xuống hơn.

“Nếu người không để ý mà nói, giường tặng cho người nằm.” Nàng chỉ vào giường, rất hào phóng nói.

“Cám ơn ý tốt của cô nương.” Hắn ho nhẹ một tiếng, lắc đầu cự tuyệt, “Ta ngồi một chút là tốt rồi.”

Nhìn hắn, Đường Đức Trinh nhú mày, thay hắn rót chén nước, làm cho hắn thuận khí, “Thân thể của người từ nhỏ đã không tốt như vậy sao?”

Hắn lắc đầu, “Vài năm nay mới như thế.”

“Xem qua đại phu chưa?”

Hắn gật đầu, ngay cả ngự y đều đã xem qua, lại vẫn như cũ không thể tìm ra nguyên nhân phát bệnh.

“Nói như vậy, sau khi gả cho người, ta khả năng rất nhanh sẽ thủ tiết !”

Lời của nàng bắt kính rất lớn, nhưng không có chọc giận hắn, Lí Dục cười, “Nếu cô nương đổi ý, có thể không gả.”

“Nào có chuyện dễ dàng như vậy?” Nàng cẩn thận nhìn hắn, phát hiện sắc mặt của hắn tuy rằng khó coi, nhưng hai mắt hắc bạch phân minh, xem ra không giống như người dân đen ngu ngốc, “Đây là hoàng thượng tứ hôn.”

“Chỉ cần một câu nói của người, ta có thể xin hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Hắn chuyên chú nhìn lại nàng.

Nàng nghe vậy trong lòng giật mình. Chỉ cần một cái gật đầu, tất cả vấn đề đều được giải quyết dễ dàng, cái gì kháng chỉ, cái gì khi quân chi tội đều sẽ không là vấn đề, chỉ cần nàng gật đầu.....

“Ta không cần!” Cuối cùng nàng lựa chọn lắc đầu, “Dù sao ta sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, tuy rằng người có khả năng sẽ chết sớm, nhưng ta không chán ghét người, cho nên gả cho người cũng không tính chuyện xấu.”

Nghe được lời của nàng, Lí Dục mỉm cười, “Đa tạ nàng đỡ, vì một câu này của người, ta sẽ ra cố gắng sống.”

Trả lời của hắn làm cho nàng cũng không nhịn được giơ lên khoe miệng, “Tốt nhất là như thế.”

“Nói cho ta, thân thể người cũng không có gì không khỏe, vì sao người nhà của người muốn lừa gạt ta nói người bị phong hàn?” Hắn khôn khéo truy hỏi.

Đáp án rất đơn giản, bởi vì nàng là tân nương giả, vì tránh cho phức tạp cho nên hai người tốt nhất ít chạm mặt, nhưng lời này đương nhiên không thể trước mặt hắn nói.

Cuối cùng, nàng đành phải nhún nhún vai, “Người chẳng lẽ không biết lập gia đình có rất nhiều quy củ sao?” Nghĩ tới cái này, nàng không khỏi trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, tuy rằng không phải là hắn quy định, nhưng này đó đều là bởi vì phải gả cho hắn mà ra, cho nên nàng liền trực tiếp quăng đến trên đầu hắn, “Đời này ta hận nhất chính là thê, nhưng bởi vì phải gả cho người, cho nên cái gì bao gối, túi chữ nhật ta đều phải tự mình động thủ thêu, hại trên tay ta một đồng miếng vết thương lớn nhỏ, ta đã đủ phiền, cũng không có thời gian đi đối phó người vị khách quý này.”

Lí Dục cúi đầu nhìn vết thương trên tay nàng, bàn tay to nhẹ nhàng nắm chặt, đánh giá một hồi, cuối cùng lắc đầu, “Yên tâm đi! Ta sẽ nói rõ, tục lệ gì đó liền miễn, người chỉ cần chờ lên kiệu hoa gả vào Dục vương phủ là tốt rồi.”

Vốn nàng bởi vì bị hắn bắt lấy tay mà có chút thất thố, nhưng vừa nghe đến câu nói của hắn, biểu cảm nhất thời sáng ngời, “Thật vậy chăng?”

“Đại trượng phu một lời đã nói ra, tứ mã nan truy.” Hắn nhợt nhạt cười nói: “Chỉ cần người không muốn làm, đều nói rõ người khác làm đi!”

Oa, xem ra gả cho hắn thực sự không tệ! Đường Đức Trinh cười đến rất đắc ý.

Cái này thật đúng là tiện nghi cho nàng, bởi vì bạn tốt đào hôn, không duyên có làm cho nàng nhất được một trượng phu, hơn nữa hắn xem ra..... Nàng nhìn hắn từ trên xuống dưới, hắn là người sẽ đối với thê tử tốt.

“Tuy rằng còn muốn cùng người nói chuyện nhiều thêm một chút, nhưng đã không còn sớm.” Lí Dục chậm rãi đứng lên, “Ta nên khởi hành hồi kinh.”

Nhanh như vậy?! Nàng còn muốn nói thêm mấy câu với hắn.

Thấy bước chân của hắn có chút lảo đảo, nàng vội vã vươn tay đỡ lấy hắn.

Lí Dục cúi đầu cảm ơn nàng, sau đó đối với nàng cười, “Ta chờ người.”

Ba chữ ngắn gọn, làm ặt nàng không nhịn được đỏ lên, từ nhỏ đến lớn nàng thô lỗ đã quen, nhưng gặp gỡ hắn, nàng thật đúng là có chút thẹn thùng của nữ nhân.

Đỡ hắn đi đến cạnh cửa, đồng thời mở cửa, nàng chậm rãi mở miệng hỏi: “Người thực sự tin tưởng ta là Hạ Văn Ninh?”

“Đương nhiên.”

“Vì sao?” Đường Đức Trinh hỏi. Nam nhân này cũng không phải là ngu ngốc, nàng không tin hắn cứ như vậy tin nàng, hơn nữa không truy hỏi.

“Bởi vì người nói vậy, cho nên người chính là.” Hắn trả lời đương nhiên, “Người là Hạ Văn Ninh cũng là Đường Đức Trinh, không phải sao?”

Lí Dục là một người thông minh, hắn tám, chín phần mười đã biết thân phận thật của nàng, nhưng lựa chọn không vạch trần nàng, vì sao? Hắn thật sự không nghĩ ra.

“Nhớ kỹ,” Hấn vươn tay khê vuốt gương mặt nàng, “Bất luận ngươi là Hạ Văn Ninh hay là Đường Đức Trinh, ngươi đều là thê tử của Lí Dục ta, ta chỉ nhận thức một mình ngươi nhưng đừng vào lúc bái đường lại toát ra một người khác, bằng không đến lúc đó ta không biết sẽ có bao nhiêu tức giận, ngươi hiểu chưa?”

Hấn không nói rõ, nhưng nàng đã biết ý tứ của hắn.

Hạ Văn Ninh đã không biết chạy đi nơi đâu, cho nên nàng Đường Đức Trinh nhất định sẽ gả cho hắn.

Nàng khẳng định gật đầu, “Ngươi ngay tại nhà ngươi hảo hảo chờ xem! Thành thân ngày ấy tân nương tử sẽ chỉ là ta.”

Có sự cam đoan của nàng, Lí Dục mỉm cười, để cho hạ nhân chờ ở ngoài cửa hộ tống rời đi.

Thẳng đến bóng lưng của hắn biến mất, Đường Đức Trinh mới thu hồi tầm mắt, trong lòng ngọt ngào tựa hồ như là tưởng niệm.

Từ tưởng niệm này thật sự không tới, bất quá vừa mới nói gặp lại, nàng thế nhưng đã chờ mong ngày gặp lại hắn.

Từ biệt thành Việt Châu nơi từ nhỏ đã sinh sống, Đường Đức Trinh được Hạ Bách Sinh hộ tống tới kinh thành.

Nếu nói trong lòng có lưu luyến, thì chính là lưu luyến phụ thân từ nhỏ đến lớn sống nương tựa lẫn nhau.

Lau nước mắt, nàng từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên xa nhà, mà trong lòng nàng hiểu được, lần này đi, không biết khi nào mới có thể trở về.

Nghe nói thân thể Lí Dục sau khi trở lại kinh thành không bao lâu đột nhiên chuyển xấu, bởi vì nguyên nhân này, cho nên trong kinh truyền đến tin tức, hy vọng có thể mau chóng làm cho hai người bọn họ thành thân, Hạ gia tuy rằng muốn kháng nghị, nhưng Đường Đức Trinh lại kiên quyết đồng ý trong thời gian nhanh nhất sẽ thành thân, bởi vì lòng của nàng giờ phút này đã treo ở trên người Lí Dục.

Người này trước khi rời đi đã đáp ứng với nàng sẽ sống thật tốt, cho nên hắn tốt nhất đừng có trước khi còn chưa cùng nàng thành thân đã đi gặp Diêm La vương, bằng không nàng tuyệt đối sẽ có biện pháp làm cho hắn chết không nhắm mắt, cho dù thành quỷ cũng không được siêu sinh.

“Nếu hối hận còn kịp.” Ngày đại hôn, Hạ Bách Sinh đến phòng của nàng, nhẹ giọng nói.

Một thân Đường Đức Trinh một thân hỷ phục đỏ thắm, đang ngồi trước gương đồng được nha hoàn từ Dục vương phủ phái tới chuẩn bị chính mình, tay mảnh khảnh thỉnh thoảng đùa bỡn hình rồng trên chũm thử lúc trước mình mang theo.

Đây là khối bạch ngọc trân quý, cũng là trân bảo của tổ tiên Đường gia truyền lại, lúc trước bởi vì nó mới dẫn tới duyên phận hai nhà Đường, Hạ, đồ trân quý gia truyền này, vốn nên để lại cho trưởng tử Đường gia, nhưng vì Đường Văn Hiền đau lòng cho Đường Đức Trinh phải gả đi, cho nên muốn mang vật quý giá nhất cho nàng.

Dụng ý của Đường Văn Hiền rất đơn giản, một là cho nàng làm cái kỷ niệm, hai là hy vọng ngọc thạch có thể mang đến cho nàng cát tường bình an.

“Ta không có lý do gì hối hận.” Tầm mắt của nàng ở trong gương chống lại Hạ Bách Sinh, “Ta còn rất chờ mong có thể gả cho Lí Dục.”

Hấn nghe vậy ánh mắt chợt tắt, để cho nha hoàn trong phòng lui mới tiếp tục mở miệng, “Hắn là người gần đất xa trời, ngươi thật sự muốn đánh bạc chính mình khi còn sống sao? Cho dù.....” Hạ Bách Sinh ánh mắt nhìn ngọc bạch, “Năm đó phụ thân ta từng thay Hạ gia đoạt lại khối ngọc này, nhưng ân tình này cũng không đủ để cho ngươi dùng cả đời để báo đáp.”

“Hạ đại ca, ngươi nghĩ ta rất vĩ đại.” Nàng ra dấu, mời Hạ Bách Sinh ngồi xuống, thấy hắn nhẹ nhàng lắc đầu, hắn không muốn, Đường Đức Trinh cũng không miễn cưỡng, chính là nhún nhún vai, “Có lẽ ngay từ đầu thật là vì báo ân, nhưng cuối cùng.....” Nàng trầm mặc một lát, tuy rằng nàng là nữ hài tử, nhưng nàng tự lựa chọn tình cảm cho chính mình, “Ta là vì chính mình mới đồng ý hôn sự này.”

Gặp gỡ Lí Dục, nàng lý giải được ý nghĩ của Văn Ninh vì yêu mà liều lĩnh, nhất tương đối với bạn tốt, nàng chỉ có thể dưới đáy lòng chúc phúc .

“Vì chính người?” Hạ Bách Sinh kinh ngạc nhìn nàng.

Khăng định gật đầu, nàng đứng lên, vươn tay khẽ vuốt kỳ trân dị bảo cùng tơ lụa mà Dục vương phủ đưa tới, “Hôm nay đối tượng nếu không phải Lí Dục, ta chưa chắc đã gật đầu đồng ý gả đi.”

Hắn trầm mặc một lát, “Không đúng, người cũng không quá quen thuộc hắn.”

“Ta biết cảm giác của ta đối với hắn.” Trong đầu hiện lên thân ảnh Lí Dục, nàng ngẩng đầu nhìn Hạ Bách Sinh, “Ta sẽ không hối hận, về phần phụ thân ta..... Nhờ Hạ đại ca chiếu cố .”

“Điểm ấy không cần người nói ta cũng sẽ làm.” Nhìn dung mạo trang điểm tuyệt mỹ của nàng , hắn đột nhiên cảm thấy nàng.

Hành động của hắn làm Đường Đức Trinh phát hoảng.

“Hạ đại ca?!” Nàng muốn rút tay về, nhưng hắn lại kiên định không buông tay.

“Ta luôn luôn cho rằng, người cuối cùng sẽ trở thành thê tử của ta, chính là thế sự khó lường..... Ta chỉ muốn người hiểu được, Hạ gia cả đời là hậu thuẫn của người.” Hạ Bách Sinh mở miệng hứa hẹn, “Chỉ cần người muốn, ta tùy thời chờ người trở về.”

Hắn đem tình cảm trong lòng biểu lộ không bỏ sót, không biết bắt đầu từ khi nào, trong mắt hắn cũng chỉ có một mình Đường Đức Trinh tồn tại, nhưng cho tới nay hắn cái gì đều không có nói, bởi vì hắn cho rằng nàng dù sao cũng sẽ có một ngày trở thành thê tử của hắn, bất đắc dĩ ông trời trên trời, hôm nay hắn phải nhìn nàng vì Hạ gia mà gả đi.

Đường Đức Trinh vì lời thổ lộ ngoài ý này mà cảm thấy kinh ngạc, ông trời chứng giám, nàng cho tới bây giờ chưa từng cho rằng chính mình sẽ trở thành thê tử của Hạ Bách Sinh a! Ở trong cảm nhận của nàng, hắn luôn luôn là một đại ca cũng chỉ là một đại ca đối với nàng vô cùng tốt mà thôi.

Tiếng gõ cửa nhất thời phá giải không khí khẩn trương trong phòng.

Cửa phòng mở ra, nha hoàn Dục vương phủ chờ ở bên ngoài, “Vương phi, đã đến giờ.”

Thừa dịp Hạ Bách Sinh lơ đãng, Đường Đức Trinh rút tay về.

“Hạ đại ca, cảm ơn người.” Nàng đối với hắn lộ ra tươi cười, “Người thật sự là một ca ca tốt, có thể gặp gỡ người là phúc khí của ta.”

Một câu đơn giản, đã phân rõ quan hệ của hai người, nàng chậm rãi mở cửa, ngồi vào cổ kiệu lớn đang chờ ngoài cửa.

Nếu Hạ Bách Sinh thực sự đem tâm treo ở trên người nàng, vậy nàng cũng chỉ có thể nói thật có lỗi, cuộc đời này..... Nàng nhất định cô phụ mảnh chân tình của hắn .

Tân lang bởi vì thân thể suy yếu cho nên không có tự mình đến đón, có người đồng tình, có người hoài nghi xem tân nương ngồi trên kiệu hoa đại biểu cho xưng hỉ.

Hạ Bách Sinh không có ngăn cản nàng, chính là lẳng lặng nhìn nàng rời đi.

Trong lòng hắn rất hiểu, lần này Đường Đức Trinh đi, cuộc đời này hai người nhất định vô duyên gần nhau .

4. Chương 4

“Đã đến giờ rồi sao?” Lí Dục nằm nửa người trên giường, có chút suy yếu hỏi.

“Một khắc chung nữa kiệu hoa sẽ đến vương phủ.” Lí Phúc đứng một bên cung kính trả lời.

“Đỡ ta đứng lên.”

“Vương gia!” Lí Phúc có chút kinh ngạc.

Nhưng Lí Dục không để ý mọi người phản đối, kiên trì từ trên giường đứng dậy, quyết định muốn chính mình đến đại sảnh nghênh đón tân nương, bái đường thành thân.

“Vương gia, xương cốt ngày có thể chứ?”

Sắc mặt Lí Dục tái nhợt, bất quá vẫn lộ ra một cái tươi cười nhợt nhạt, “Yên tâm đi! Còn có thể.”

Bởi vì không ai dám phản bác, cho nên dù trong lòng lo lắng cũng chỉ có thể thay hần mặc tốt quần áo, cẩn thận đỡ hần đi ra ngoài.

Lí lão phu nhân nhìn thấy con trai độc nhất xuất hiện, không khỏi kinh ngạc.

Đại sảnh bị sắc đỏ tượng trưng cho không khí vui mừng lấp đầy, nhìn khách khứa đứng đầy phòng, hần hướng mọi người mỉm cười.

“Dục nhi?!” Lí lão phu nhân vội vàng tiến lên.

“Mẫu thân.” Chậm rãi ngồi xuống, Lí Dục khẽ hô một tiếng.

“Con tại sao lại đi ra?” Bà một mặt lo lắng nhìn con.

Mấy ngày nay thời tiết thay đổi, Lí Dục không cẩn thận nhiễm phong hàn, tình trạng thân thể càng thêm không tốt, cho nên mọi người đều lưỡng lự trước hôm nay, hần nhất định không thể tự mình bái đường, bởi vậy Lí lão phu nhân còn đặc biệt mời đường đệ của hần đến thay hần bái đường với tân nương, không nghĩ tới hần lại vào lúc này xuất hiện.

“Hôm nay là ngày vui của con.” Ngữ khí của Lí Dục rất nhu hòa, trả lời đương nhiên, “Con đương nhiên phải có mặt, không phải sao?”

“Nhưng thân thể của con.....” Lí lão phu nhân nhíu mày. Nếu không phải vì không còn biện pháp nào khác, bà cũng sẽ không lựa chọn biện pháp xung hỉ này.

Bà ăn chay niệm Phật nhiều năm, tự cho là không màng danh lợi, cuối cùng lại vẫn như cũ không thể buông con mình xuống.

Bất quá chuyện này, nói đến cùng cũng không phải do bà đề nghị, mà là Đức phi nương nương kiên trì, ngại mặt mũi của nương nương, bà cuối cùng mới không thể không đồng ý, cho nên nếu nói bà không bỏ xuống được, Đức phi nương nương cũng như thế, dù sao Dục nhi cũng là huyết mạch duy nhất của Lí gia bọn họ.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của con, trong lòng Lí lão phu nhân sâu kín thở dài. Một cô nương trong trắng thuần khiết gả vào, nếu thân thể hần thực sự có chuyển biến tốt, thì là việc vui nhất, nhưng nếu không tốt vậy là hại cô nương người ta.

“Kiệu hoa đến rồi!” Người gác cổng từ bên ngoài một đường hô vào.

Lí lão phu nhân đang muốn kêu Lí Nghi đến thay con mình đón dâu, thì Lí Dục lại đứng lên.

“Dục nhi?!”

“Mẫu thân, vô phương.” Ngữ khí hần vẫn ôn hòa, nhưng trên mặt kiên quyết làm Lí lão phu nhân đem lời nói đến cửa miệng đều nuốt vào bụng.

Lí Dục lập tức được Lí Phúc đỡ ra ngoài.

Bên ngoài mặc dù có ánh mặt trời chói, nhưng không khí vẫn phiêu tán một chút cảm giác mát như cũ, ngũ quan tuần tú của hần dưới ánh mặt trời chiếu xuống càng có vẻ tái nhợt.

Thấy Lí Dục mọi người không thể không cảm thán hần là mỹ nam tử khó gặp, chỉ tiếc thân thể gầy yếu.

Vươn tay đỡ Đường Đức Trinh ngồi trong kiệu, tay nàng ấm áp mà tinh tế, hần không khỏi mỉm cười.

Tay hần thật lạnh! Nắm tay Lí Dục thủ, nàng hơi hơi nhú mảy, xem ra thân thể hần thực sự so với trước càng kém.

“Nàng là Đường Đức Trinh hay là Hạ Văn Ninh?”

Nghe được đỉnh đầu truyền đến giọng khê hởi, khóe miệng của nàng không nhịn được dương lên, “Ta là Đường Đức Trinh cũng là Hạ Văn Ninh.”

Nghe được trả lời của nàng, Lí Dục lộ ra biểu cảm hài lòng, “Cẩn thận bộ pháp.” Giọng nói hần mềm nhẹ sẵn sốc vang lên.

Lần này nàng không có trả lời, chính là cười đến ngọt ngào.

Sau khi bãi đường, không ai dám yêu cầu tân lang thoát nhìn tùy thời sẽ bị Diêm La vương chiêu gọi cùng mọi người ăn uống, cho nên bọn họ chỉ có thể thức thời nhìn hai vị người tiến vào động phòng, còn lại để cho Lí lão phu nhân tiếp đón, thiếu nhân vật chính tiệc rượu vẫn vui mừng như cũng, mọi người không ai dám đi quấy rầy tân hôn của hai phu thê.

Trong tân phòng yên tĩnh cùng bên ngoài so sánh tựa hồ như hai thế giới, Đường Đức Trinh đội khăn voan đỏ, ở sự dẫn dắt của Lí Dục đi về phòng.

Bất quá nghi thức bãi đường chỉ có vài động tác đơn giản, lại cơ hồ sử dụng hết toàn bộ khí lực của Lí Dục, mới một bước tiến vào hỉ phòng, cả người hần đã mềm nhũn xuống.

Đường Đức Trinh cả kinh, cũng bất chấp tục lệ, vứt bỏ khăn hồng, nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy hần.

“Đáng chết, người thật đúng là không phải nặng bình thường!” Nàng liếc mắt đỡ hần, cho dù hần là người bệnh nhưng vẫn là một đại nam nhân, nàng là nữ giới muốn khiêng hần thật sự không có khả năng, “Người mau tới a!” Nàng vội vã lớn tiếng kêu.

Hạ nhân ngoài cửa lập tức vọt vào, nhìn thấy Lí Dục ngồi phịch trên đất, vội vàng luống cuống tay chân đỡ hần lên giường.

“Vương gia!” Lí Phúc một mặt lo lắng xuất hiện ở một bên, “Vương gia, ngài thấy sao rồi? Ta phải đi tìm đại phu đến.”

“Miễn .” Ho nhẹ một tiếng, Lí Dục nói: “Đừng tìm.”

“Nhưng là.....”

“Ta không sao, chính là đột nhiên có chút choáng váng .” Hần chậm rãi mở to mắt nhìn Lí Phúc, “Các người lui xuống đi!”

Hôm nay thê tử mới vào cửa, hần cũng không muốn tìm đại phu đến khiến nàng lo lắng.

Lí Phúc thấy ánh mắt vương gia vẫn như cũ có chút chần chờ, nhưng không thể phản bác, vì thế cúi chào, dẫn hạ nhân đi ra ngoài, lúc lơ đãng, ánh mắt của hần quét đến Đường Đức Trinh.

“Người?!” Hần có chút kinh ngạc, hần đương nhiên nhớ nàng, là nha đầu gặp ở ngoài thành Việt Châu, nhưng nàng làm sao có thể ở trong này? Còn mặc hỷ y đỏ thắm? “Người là ai? Làm sao có thể ở trong này?”

Đường Đức Trinh đã bị Lí Phúc nhận ra, mắt của nàng chuyển vòng, cuối cùng nhún nhún vai, không có mở miệng trả lời.

“Nàng là thê tử vừa bãi đường của ta, không ở nơi này, nên ở nơi nào?” Giọng nói Lí Dục tuy rằng suy yếu nhưng kiên định truyền vào tai mọi người, “Phúc bá, lưu ý thái độ của mình.”

Nhìn Đường Đức Trinh, trong đầu Lí Phúc có một dấu chấm hỏi thật to, đang muốn mở miệng, ánh mắt lại nhìn thấy Lí Dục, ánh mắt Lí Dục đối với ông nhẹ lay động, ông lập tức hiểu ý, cũng đem tất cả nghi vấn đều nuốt vào trong bụng.

“Vương phi, thứ tiểu nhân vô lễ, tiểu nhân đáng chết.” Lí Phúc lập tức sửa miệng.

Ánh mắt Đường Đức Trinh nhanh như chớp vòng vo, “Không cần nghiêm trọng như vậy, các người lui xuống đi!”

Lí Phúc nghe vậy, lập tức mang theo bọn hạ nhân rời đi.

Thăng đến cửa đóng lại, nàng mới không nhịn được thở nhẹ một hơi, “Thật sự là sợ chết người, lão nhân kia thoát nhìn không dễ lừa.”

Nghe được lời của nàng, Lí Dục đối nàng nhún mày, “Ta không hiểu ý tứ của nàng?”

“Ý là lão nhân kia thoát nhìn thực khôn khéo.” Nàng ngồi ở mép giường cẩn thận nhìn khí sắc của hắn, quả nhiên là một bộ dáng sắp chết.

“Ông ấy gọi là Lí Phúc, từ nhỏ đã làm việc ở Dục vương phủ, hiện tại là quản sự trong vương phủ, đừng trực tiếp gọi ông ấy là lão nhân, phải gọi Phúc bá.” Ngay cả hắn chức vị vương gia cao quý đều phải kêu một tiếng Phúc bá, huống chi là nàng mới gả vào cửa Dục vương phi.

Đường Đức Trinh gật đầu, xem như nghe hắn nói.

“Nàng còn chưa nói xong, nàng nói Phúc bá thoát nhìn thực khôn khéo, cho nên?” Hắn ôn nhu nhìn nàng hỏi.

“Chính là không dễ lừa.” Nàng nói thẳng.

“Lừa?!” Lí Dục cười nhẹ, “Nàng có gì để lừa ông ấy?”

“Chính là ” Nàng đột nhiên ngậm miệng lại. Người kia tuy rằng nằm ở trên giường một bộ sắp chết, lại vẫn muốn xen vào lời của nàng, “Không có gì.”

Nhẹ lay động phía dưới, nàng không nói hắn cũng không có miễn cưỡng, “Nàng nếu không muốn nói cũng không sao, chính là ta nên gọi nàng thế nào? Đức Trinh hay là Văn Ninh?”

“Tùy chàng, thích thế nào thì kêu thế đó.” Ánh mắt của nàng không được tự nhiên nhìn ánh mắt thăm dò của hắn, đứng lên lấy mũ phượng trên đầu xuống, nói thực ra, vật này rất nặng làm cổ nàng sắp gãy.

Ngày lúc này, nàng ngửi được một cỗ hương vị không tầm thường, đó là một loại hương nhàn nhạt không giống như hương nến, hương vị lớn như vậy, cho tới bây giờ nàng không có ngửi qua, nó là một cỗ hương vị không nên thuộc phòng này, thực cổ quái.....

“Vậy kêu Văn Ninh đi!” Nhẹ thở dài một hơi, mang theo một chút cố ý nói: “Dù sao nàng tên là Hạ Văn Ninh, không phải sao?”

Vốn ý đồ đang tìm mùi Đường Đức Trinh lập tức phát hỏa xoay người trừng mắt nhìn hắn, “Nhưng ta cũng kêu Đường Đức Trinh.”

“Cho nên?” Hắn mang ý cười nhìn nàng.

“Cho nên gọi ta là Đức Trinh.” Cuối cùng nàng vẫn thiếu kiên nhẫn.

“Được.” Lí Dục cũng thực biết nghe lời, “Đức Trinh, Đường Đức Trinh.”

Nàng không nhịn được theo dõi hắn, ở sâu trong lòng có âm thanh nói cho nàng, Lí Dục nhất định biết thân phận thật của nàng, nhưng nàng không rõ, hắn vì sao không nói ra, nếu hắn tình nguyện cái gì cũng không nói, nàng cũng vui vẻ qua loa cho xong chuyện.

“Ta có thể ăn một chút gì không?” Bụng của nàng rất đói bụng, nhìn thấy thức ăn trên bàn bụng lập tức bắt đầu chuyển động, về phần cái mùi kỳ quái kia..... Dù sao cũng không quá khó ngửi, kệ nó đi!

“Xin cứ tự nhiên.” Lí Dục nhẹ giọng nói.

Không khách khí ngồi ở ghế tựa, nàng lập tức bắt đầu ăn, vừa ăn, còn không quên có lương tâm hỏi: “Muốn ăn không?”

“Không cần.” Hắn muốn đứng dậy, như vậy mới có thể nhìn thấy rõ nàng.

Nhìn động tác của hắn, nàng đặt đũa xuống, chạy tới đỡ hắn dậy, “Chàng nên nằm nghỉ cho khỏe, có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Ta muốn ngồi một lát.” Hắn vươn tay, khẽ chạm mặt của nàng.

Nhiều lắm, Đường Đức Trinh cầm tay hắn, “Tay chàng thực sự rất lạnh.”

“Thật ngại,” Hắn nhẹ giọng nói: “Làm nàng không thoải mái sao?”

“Cũng không có, chính là.....” Nàng chăm chú nhìn hắn, “Hôm nay ta mới bái đường với chàng, chàng không nên lập tức đã bị Diêm La vương bắt đi.”

“Ta sẽ không.” Hắn cười, phản thủ捏捏 tay nàng, “Cưới một thiếu nữ xinh đẹp, ta thế nào rời đi được?”

Nghe được lời của hắn nói, Đường Đức Trinh mặt đỏ lên, “Tốt nhất là như vậy.” Giả trang cái mặt quỷ che giấu chính mình không được tự nhiên, nàng lại đi tới bên cạnh bàn cầm khối bánh hoa quế trở về, “Chàng nên ăn nhiều một chút, chàng rất gầy.”

Tuy rằng bụng không đói, nhưng bởi vì là nàng lấy đến, cho nên hắn cũng nể mặt nàng ăn một miếng.

“Ăn xong.” Nàng nói.

Lí Dục có chút ai oán nhìn nàng.

“Bất quá chỉ là bánh hoa quế!” Nhìn ánh mắt của hắn, nàng không khỏi kinh ngạc, “Cũng không phải muốn chàng ăn độc được, vì sao nhìn ta đáng thương như vậy?”

Hắn không nói gì, chính là lẳng lặng nhìn nàng.

Người này..... Ánh mắt hắn vô tội khiến nàng có chút chân tay luống cuống, hắn cái dạng này giống như nàng buộc hắn ăn độc được.

Trùng mắt nhìn hắn, Đường Đức Trinh không vui đem khối điểm tâm bị hắn ăn một miếng nhét vào trong miệng mình.

“Đa tạ nương tử.” Hắn không nhịn được bật cười.

Khẽ hừ một tiếng, nàng đi trở về bên cạnh bàn ngồi xuống, tiếp tục động đũa, thẳng đến ăn no nê, mới đặt đũa xuống.

“Ăn no?” Nhìn nàng, Lí Dục không nhịn được cười hỏi.

Nàng gật đầu đi đến bên cạnh hắn, “Vương phủ gì toàn là mỹ vị.”

“Thật cao hứng khi nàng thích.” Trong mắt hắn tràn đầy quan tâm, “Ép buộc một ngày, nàng chắc là đã mệt mỏi? Muốn nghỉ ngơi không?”

Nàng nhìn hắn, lại nhìn bản thân.

“Ta muốn thay bộ y phục này ra.” Đường Đức Trinh có chút không được tự nhiên nói.

“Muốn gọi người không?” Lí Dục làm bộ muốn kêu hạ nhân tiến vào.

“Không cần.” Nàng cũng không có thói quen gọi người hỗ trợ thay y phục, “Ta tự mình thay là được rồi.”

Nàng vội vàng chạy đến phía sau bình phong đổi y phục, dùng nước trong một cái chậu đặt ở một bên rửa mặt chải đầu đơn giản một chút, sau đó mới chần chờ đi ra.

Tuy rằng chính mình thực thích hắn, nhưng vừa nghĩ đến phải cùng hắn đồng giường cộng chẩm, vẫn là không nhịn được mặt đỏ tím đập.

“Yên tâm đi!” Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng, Lí Dục không khỏi bật cười, “Cho dù ta rất muốn trở thành phu thê thực sự với nàng, nhưng lấy tình huống hiện tại của ta thì lòng có dư mà lực không đủ, cho nên giao phó cho nàng.”

Mặt nàng bởi vì hắn nói mà càng đỏ, “Chàng một sao?” Nàng ra vẻ trấn định hỏi.

Hắn gật đầu, “Cùng ngươi thành thân đã làm ta tổn không ít khí lực.”

Bất quá chỉ bái đường mà thôi, nghe hắn nói thực nghiêm trọng! Nàng không cho là đúng liếc mắt nhìn hắn.

Về sau dưới ý bảo của hắn, Đường Đức Trinh nằm xuống bên cạnh hắn.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng cùng nam nhân nằm gần sát như vậy.

“Thoải mái đi.” Lí Dục tay đặt nhẹ ở bên hông nàng, cảm thụ mùi nữ tính trên người nàng, “Bằng không thể nào nghỉ ngơi cho tốt?”

Bị hắn ôm vào trong ngực tuy có chút không quen, nhưng trong lòng nàng lại cảm giác ngọt ngào vô cùng, ngẩng đầu nhìn đôi mắt hắc bạch phân minh của hắn, nàng mỉm cười, khẽ tựa đầu vào vai hắn.

5. Chương 5

“Vương gia, chàng có cảm thấy trong phòng này có cổ mùi lạ hay không?”

“Mùi lạ?” Lí Dục không hiểu lắc đầu, “Không có a!”

“Có.” Đường Đức Trinh kiên trì, không ngừng tìm kiếm ở trong phòng, “Cho dù có mở cửa sổ, nhưng mùi này vẫn không tiêu tan như cũ.”

“Mùi thuốc!” Hắn tay cầm sách, nửa nằm ở đầu giường, lơ đãng nói. Hai, ba năm trở lại đây, hắn thuốc không rời thân, đừng nói là phòng, ngay cả trên người cũng có mùi thảo dược không thể nào mất được.

“Nhưng mùi này một chút cũng không giống mùi thuốc.” Mùi thuốc trong phòng Lí Dục vị vô cùng nồng đậm, nhưng trừ bỏ mùi thuốc ra, phẳng phất còn có mùi khác.

“Vương gia, vương phi!” Lúc này nha hoàn Trúc Nhi bưng chén thuốc vừa nấu cho Lí Dục tiến vào, “Vương gia uống thuốc.”

“Ta đến.” Đường Đức Trinh thấy thế, lập tức buông tha việc tìm mùi lạ, cẩn thận nhận chén, “Lui xuống đi!”

“Dạ.” Trúc Nhi tuân mệnh rời đi.

Bưng chén thuốc chậm rãi ngồi ở mép giường, nàng cẩn thận thổi thuốc cho nguội bớt, lại cẩn thận dứt hắn.

“Thực đáng.” Nuốt vào xong, hắn không nhìn được lắc đầu.

“Ai kêu chàng sinh bệnh.” Miệng tuy rằng nhắc đi nhắc lại, nhưng trên mặt của nàng vẫn có vẻ lo lắng, “Uống nhanh, như vậy mới có thể tốt.”

Lí Dục cười, nghe lời uống thuốc.

“Vương gia, ta sửa phong thủy của phòng này, được không?” Một bên dứt hắn, Đường Đức Trinh một bên mở miệng hỏi.

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, “Phong thủy?!”

“Đúng vậy!” Nói đến này, nàng không khỏi mặt mày hớn hở lên, “Phụ thân ta là thầy phong thủy nổi tiếng ở Việt Châu, từ nhỏ ta đã thường nhìn thấy nên cũng bị ảnh hưởng, mặc dù không dám nói học được toàn bộ tinh túy, nhưng vẫn học trộm một ít công phu, cho nên đem phong thủy trong phòng sửa một chút, nói không chừng có thể làm thân thể của chàng chuyển biến tốt.”

“Phụ thân nàng là thầy phong thủy?” Lí Dục mang ý cười nhìn nàng, “Phụ thân nàng không phải đại thần vì sức khỏe yếu nên phải cáo lão hồi hương sao?”

Tay nàng bởi vì hắn nói mà khẽ run, giờ phút này nàng thật muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, nói chuyện thật sự rất không dùng đầu óc.

“Đại nhân tham gia chính sự sẽ không thể biết phong thủy sao?” Đường Đức Trinh nói xạo, “Tóm lại một câu, chàng có muốn hay ta sửa hay không?”

Nàng giống như một con sư tử Hà Đông ở trước mặt hắc giương nanh múa vuốt, tình huống như vậy hắc mà nói không thể sẽ còn có đường sống sao?

“Tùy nàng.” Sợ nàng quá mức kích động đem chén thuốc đều vẩy lên người, hắc dứt khoát tiếp nhận chén, một ngụm uống hết, “Nàng vui vẻ là được rồi.”

Nghe lời hắc nói, ánh mắt nàng sáng ngời, nam nhân này rất dễ nói chuyện, đơn giản như vậy đã đồng ý đề nghị của nàng.

“Nàng muốn làm gì thì tìm hạ nhân giúp, không cần bất kỳ việc gì đều chính mình làm.” Lí Dục nhẹ giọng nói rõ, hắc quan sát đã nhiều ngày và phát hiện, nàng rất ít kêu hạ nhân làm việc, rất nhiều chuyện bao gồm nấu thuốc cho hắc, cũng cơ hồ đều là nàng tự mình ra tay, chỉ khi hắc kiên trì, nàng mới cố mà để cho Trúc Nhi hỗ trợ.

Nếu không thì cũng chỉ nhờ tiểu tỳ nữ Phù Dung theo nàng từ Việt Châu đến giúp một tay .

“Ta cũng không phải thiếu tay thiếu chân.” Đường Đức Trinh hừ một tiếng. Từ nhỏ đến lớn, nàng không có người hầu hạ cũng lớn đến như vậy, nàng không có thói quen sai bảo người khác, “Chuyện của ta, không nhất thiết phải để người khác nhúng tay vào.”

Thấy nàng một mặt quật cường, Lí Dục vốn định mở miệng thuyết phục nàng, nhưng lại nghĩ đến tính khí của nàng, cuối cùng lắc đầu, không miễn cưỡng nàng, nàng muốn sao thì cứ vậy đi.

Nàng cầm chén thuốc đặt lên bàn, đúng lúc này vang lên tiếng đập cửa, theo sau Lí Phúc là một tỳ nữ bưng chén trà sâm đi vào.

“Vương gia, vương phi.” Hắc cúi đầu, cung kính nói: “Đây là trà sâm Đức phi nương nương sai người mang từ trong cung tới, để vương gia bổ thân.”

Chăm chú nhìn, Lí Dục không thể tiếp tục đọc sách, “Đặt lên bàn đi.”

“Đặt cái gì mà đặt!” Đường Đức Trinh tiếp nhận chén nói, “Lạnh sẽ uống không ngon.”

“Cho dù nóng, tư vị cũng không ngon miệng a!” Hắc vẫn như cũ duy trì thái độ ôn hoà, nói rõ không muốn uống.

“Quản chàng có khẩu vị hay không, uống nhanh cho ta.”

Nàng khí phách mười phần khẩu khí làm người ta kinh ngạc, Lí Phúc ngoài ý muốn nhìn tân vương phi này.

“Nhưng mà ta ”

“Ta không muốn nghe lý do.” Nàng gọn gàng dứt khoát đánh gãy lời nói của hắc, “Uống!”

Lí Dục cảm thấy thú vị nhìn chăm chăm nàng.

“Nhìn cái gì vậy!” Nàng cũng không khách khí nhìn lại.

“Ta không muốn uống.” Hắc như là cố ý nói.

“Lí Dục.” Đường Đức Trinh tức giận hai tay chống nạnh, “Chàng định không cho ta mặt mũi phải không?”

Nghe được nàng gọi thẳng tên vương gia, Lí Phúc không khỏi hút một ngụm khí lạnh.

“Nương tử, nàng không nên gọi thẳng tước danh của phu quân.” Lí Dục nhắc nhở.

“Ta gọi chàng là Lí Dục đã rất khách khí.” Nàng cầm trà sâm trực tiếp đưa đến bên miệng hắc, “Trần đại nương cách vách nhà của ta còn gọi Trần đại thúc là ma quỷ đó! Thế nào, vậy chàng thích nghe ta gọi chàng một tiếng ma quỷ?”

Hắc không nhịn được bật cười, “Nương tử, có hạ nhân ở đây a!”

“Có hạ nhân thì như thế nào?” Nàng nhìn Lí Phúc và tỳ nữ một mặt kinh ngạc, “Chàng sợ mất mặt sao?”

Hiện tại mất thể diện hình như là nàng mới đúng. Lí Dục cười cười, vì tránh cho nàng tiếp tục làm khó dễ, cho nên tiếp nhận trà sâm.

“Nương tử bớt giận, ta uống là được.” Tuy rằng không thích hương vị trà sâm, nhưng dưới sự kiên trì của Đường Đức Trinh, hắn vẫn rất có khí khái nam tử một ngụm uống hết.

“Tính chàng thức thối.” Nhìn hành động của hắn, nàng lộ ra tươi cười hài lòng, cũng xoay người đem chén đặt vào tay Lí Phúc.

Lí Phúc nhanh chóng thu hồi kinh ngạc, tuy rằng đối với thân phận Đường Đức Trinh ông còn nghi vấn, nhưng tân vương phi trừ bỏ thô lỗ một chút, lời nói không biết suy nghĩ, thứ khác tựa hồ coi như không tệ, ít nhất nàng là người duy nhất trong phủ Dục vương dám khiêu chiến vương gia.

Thật ra thì ở trong phủ Dục vương mọi người rất rõ ràng, tuy rằng vương gia nói chuyện luôn nhẹ nhàng ôn nhu, bình thường cũng không có biểu cảm gì đặc biệt, cư xử cũng vô cùng tốt, nhưng một khi chọc giận hắn, hắn nửa điểm tình cảm cũng không lưu, chỉ cần mắt lạnh liếc nhìn cũng đủ làm người ta run sợ.

“Vương gia.” Bởi vì Lí Dục nghe lời uống hết trà sâm, cho nên nàng cũng thực nể tình sửa lại xưng hô, “Chờ một chút chàng đến ra ngoài ngồi đi.”

“Muốn làm cái gì?” Hắn không hiểu hỏi. Hắn ở trên giường nằm thật tốt, vì sao phải rời khỏi?

“Ta muốn sửa phong thủy.” Đường Đức Trinh không cho là đúng liếc mắt nhìn hắn, “Chàng luôn luôn nằm trên giường, ta sửa sao được?”

“Nàng muốn sửa phong thủy, hôm nay?” Hắn có chút ngoài ý muốn trừng to mắt, thê tử làm liền làm thật có chút kinh người.

“Đúng vậy! Ngay hôm nay. Chẳng lẽ ta muốn sửa phong thủy còn phải chọn ngày lành tháng tốt sao?” Nàng kiên trì, “Sửa sớm một chút, thân thể của chàng cũng sẽ tốt sớm một chút a!”

Nếu thật sự có chuyện kỳ diệu như vậy, hắn đã sớm tìm người đến sửa phong thủy ! Nhìn nàng, Lí Dục không khỏi bật cười.

“Vương phi.” Ở một bên nghe bọn họ nói chuyện với nhau Lí Phúc rốt cục không nhịn được mở miệng xen mồm, “Ngài nói ngài muốn sửa phong thủy?”

“Đúng!” Đường Đức Trinh xoay người đối mặt với ông, “Phúc bá, ông ở đây cũng tốt, chiếu cố hắn, chỉ cần không ý kiến chuyện của ta là được.”

Lí Phúc biến sắc, vương phi nói ra lời này thật sự là đại bất kính, ông vội vã nhìn về phía vương gia, chỉ thấy hắn một mặt sùng ái nhìn nàng, tựa hồ đối với nàng không có ý kiến.

Này thật sự là kỳ quái..... Ông có chút không rõ tình huống.

“Hôm nay bên ngoài gió thổi hơi lớn,” Nhìn bên ngoài cửa sổ, ông cảm thấy cần phải nói rõ, “Thân thể Vương gia không thích hợp bị trúng gió.”

Nghe được Lí Phúc nói, Đường Đức Trinh chần chờ một lát, sau đó chỉ vào án thư bên cửa sổ, “Điу hắn đi vào trong đó ngồi, sáng nay ông không phải cầm sổ sách cho hắn xem sao? Kêu hắn ở đằng kia xem đi!”

“Dạ.” Ông gật gật đầu.

Lí Dục buồn cười nhìn một màn trước mắt, hiện tại chủ tử của vương phủ này dường như đã thay đổi người, nàng cứ như cá gặp nước .

“Nếu lại không được, thì chuyển cái ghế bành cho hắn, tận hết khả năng làm cho hắn thoải mái, ngàn vạn lần nên nhớ dời lát nữa khi mở cửa sổ, đừng để gió thổi đến vào hắn.”

Lí Phúc nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía vương gia, thấy vương gia khẽ gật đầu, ông mới dám làm theo, “Dạ.” Ông vội vã phân phó xuống.

“Ta nghĩ, trong phủ của chàng chỉ có ta lớn mật như vậy.” Lí Dục cúi đầu nhìn tấm chăn trên người hắn nghe Đường Đức Trinh nói.

Nàng ngẩng đầu, mặt hai người cơ hồ gần sát, động tác thân mật như vậy tuy rằng vẫn sẽ làm nàng mặt đỏ tim đập, nhưng đã không làm nàng cảm thấy luống cuống chân tay muốn né ra.

“Ta là vì tốt cho chàng, bằng không chuyện của chàng ta cũng không thèm quan tâm.” Nàng hoạt bát nhảy mắt mấy cái.

Mỉm cười, hần cúi người hôn môi đỏ mọng của nàng, “Tùy nàng muốn thế nào cũng được, ý nghĩ của ta luôn luôn không thay đổi, chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.”

“Nếu muốn ta vui vẻ, thì chàng phải khỏe mạnh lên.” Mặt nàng hồng hồng, chuyên chú nhìn hần, “Chàng đã đáp ứng với ta chàng sẽ sống khỏe mạnh.”

Lí Dục vươn tay xoa mặt hồng của nàng, hần đã nhận lời qua, mà hần cũng sẽ không vi phạm lời hứa.

Dĩ vãng, hần cũng không cảm thấy thân thể suy yếu có gì không tốt, nhưng hiện tại..... Vì nàng, hần thực sự bắt đầu hoài niệm thân thể tráng kiện trước kia, có thể phóng ngựa chạy băng băng. Hôm nay, trong viện nơi vợ chồng Lí Dục ở vô cùng náo nhiệt, chỉ thấy bọn hạ nhân không ngừng đem này nọ chuyển vào chuyển ra.

Mà Lí Dục cũng thực yên lặng, trong phòng loạn thành một đoàn, hần vẫn như lão thần ngồi ở phía trước cửa sổ xem sổ sách, ngẫu nhiên nhìn thấy có vấn đề còn có thể cùng Lí Phúc thấp giọng nói chuyện với nhau vài câu, trong phòng hỗn loạn, tựa hồ đối với hần một chút ảnh hưởng đều không có.

Đứng cách hần không xa, Đường Đức Trinh như ý muốn của hần, không có chính mình động thủ, chỉ đứng chỉ huy hạ nhân, bỗng chốc dọn bàn, bỗng chốc lôi ghế dựa, cuối cùng còn ngay cả vị trí gương đồng, bàn trang điểm đều chuyển đổi.

“Khát không?” Nàng phân tâm nhìn hần hỏi: “Ta gọi người pha trà nóng cho chàng.”

Lí Dục ngẩng đầu đối với nàng cười, “Người cảm thấy khát nên là nàng đi! Nàng bận rộn cả một buổi sáng, thế nào, còn chưa xong?”

“Chưa, bất quá cũng sắp xong.” Nàng lắc đầu, “Ta còn phải đổi vị trí giường của chúng ta.”

Ánh mắt Lí Dục dời về phía giường lớn, xem ra là một công trình lớn, cuối cùng hần vẫn là nhún nhún vai, “Tùy nàng.”

Vừa được hần cho phép, nàng lập tức ra lệnh một tiếng, bốn đại hán đồng thời đem giường dời đi.

“Tiểu thư!” Giường vừa dời, Phù Dung đã vội vã sửa sang quét dọn lại, nhưng ngay sau đó lại kinh ngạc nhìn dưới giường, “Cô xem đây là cái gì?”

Đường Đức Trinh không hiểu tiến lên nhìn.

Mùi rất quen thuộc..... Đây là mùi lúc đầu nàng bước vào phòng này đã ngửi được, hôm nay nói muốn sửa phong thủy, di chuyển phía sau giường, mới ngoài ý muốn tìm được nơi phát ra mùi, không thể tưởng được mùi này lại phát ra từ cây thực vật có hình thù kỳ quái.

Nàng vươn tay đem tiểu bồn hoa cầm lấy, rất xa ngửi thấy còn chưa có cảm giác, nhưng đến gần, mùi trở nên nồng đậm làm người ta nhúm mày, nàng chậm rãi đi đến bên cạnh Lí Dục, “Đây là chàng trồng sao?”

Hần đối với nàng vươn tay, Đường Đức Trinh đem bồn hoa giao cho hần, hần đánh giá cẩn thận.

“Không phải.” Hần lắc đầu, “Làm sao có thể ở trong này?”

“Chàng hỏi ta? Ta biết hỏi ai!” Nàng cảm thấy buồn cười nhìn hần, “Đây là phòng của chàng, chàng không biết ai sẽ biết?”

Đánh giá một hồi lâu, hần ngẩng đầu nhìn Lí Phúc đứng một bên, “Phúc bá, thứ này ông đã thấy qua?”

Lí Phúc chạy nhanh đến cúi người, nghiêm túc tiếp nhận, “Vương gia, tiểu nhân chưa thấy qua.”

Ông sống gần nửa đời người nhưng chưa từng thấy qua thực vật kỳ lạ này, nó thoát nhìn như là rêu xanh nhưng lại không giống, phía trên phát ra mùi hương nhàn nhạt, ngửi lâu còn có thể làm người ta có chút choáng váng đầu.

Thứ này nếu ở nơi khác phát hiện cũng không có gì đặc biệt, nhưng cố tình là ở trong phòng ngủ của vương gia phát hiện.....

Sự việc này không phải nhỏ, Lí Dục cùng Lí Phúc trao đổi ánh mắt nghiêm túc.

Cũng chỉ có Đường Đức Trinh vẫn như cũ, nàng đơn thuần một chút cũng không cảm thấy thực vật nhỏ này có cái gì phải lo lắng.

“Vương gia, thứ này.....”

“Để sau bàn lại.” Lí Dục liếc mắt nhìn Lí Phúc, hẳn không muốn ở trước mặt thê tử thảo luận chuyện này, dù sao hẳn không hy vọng làm cho nàng lo lắng.

“Dạ.” Lí Phúc lập tức hiểu ý, cầm bồn hoa đi ra ngoài.

Đường Đức Trinh không hiểu nhìn ông rời đi, “Phúc bá cầm nó đi đâu?”

“Là cây mà ông ấy đã đánh mất.” Lí Dục trả lời qua loa, “Nàng còn chưa sửa xong sao? Ta có chút mệt mỏi, muốn ngủ một lát.”

Nghe thấy hẳn nói, Đường Đức Trinh lập tức đem thực vật nhỏ quăng ra sau đầu, động tác bắt đầu nhanh hơn, chỉ huy hạ nhân đem tất cả vật phẩm đặt ở nơi nàng đã tính toán tốt.

Nàng cấp tốc như thế không vì cái gì khác, cũng chỉ vì phu quân của nàng mệt mỏi, thân là một thê tử tốt, đương nhiên sẽ không để hẳn không thoải mái.

Lí Dục được khoảng một khắc thức dậy, xoay người vừa thấy, Đường Đức Trinh nằm ở bên cạnh hẳn, nàng đang mở to mắt.

“Nàng không ngủ sao?” Hẳn vươn tay ôm nàng hỏi.

Nàng lắc đầu, một mặt hưng phấn.

“Vì sao?” Có chút không hiểu nàng tại sao sung sướng, nhưng Lí Dục không khỏi cũng giơ lên khóe miệng, “Đã xảy ra chuyện gì ta không biết sao?”

“Không có gì.” Trong giọng nói của nàng tràn đầy vui sướng, “Ta cảm thấy ta thật sự là một hiền thê lương mẫu.”

Nghe được lời của nàng, hẳn không nhịn được cười khẽ, ôm nàng không khỏi buộc chặt, “Chỉ giáo cho?”

“Ta thực thông minh có thể giúp chàng sửa phong thủy.” Đường Đức Trinh kiêu ngạo chỉ vào bốn phía, “Sửa phong thủy xong, thân thể của chàng nhất định sẽ tốt, sau đó chúng ta sẽ luôn luôn vui vẻ sống chung với nhau.”

Nàng vừa mới sửa phong thủy trong phòng, hiện tại cước bộ của hẳn vẫn lộ ra mệt mỏi như cũ, cho nên nàng không khỏi cũng vui vẻ quá sớm.

Nhưng thấy nàng kích động, làm hẳn không thể hắt nước lạnh vào nàng.

“Đúng vậy!” Hẳn vuốt tóc của nàng, “Nếu ta thật sự có thể sống khỏe, hết thấy đều cảm tạ nàng.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Nàng một chút cũng không khách khí ôm công lao này vào người, bởi vì đối với nàng mà nói, không có gì so với thân thể của hẳn chuyển biến tốt quan trọng hơn.

Nàng cảm thấy đầu ngón tay của hẳn nhẹ nhàng lướt qua đôi má, sau đó dừng ở cổ của nàng, môi của hẳn cũng một đường hôn xuống.

Thân mật như vậy cơ hồ khiến nàng không thể hô hấp.

Ngẩng đầu nhìn nàng, đáy mắt Lí Dục có ánh sáng mê người.

6. Chương 6

Đường Đức Trinh cước bộ nhẹ nhàng tiến vào phòng ngủ của nàng và Lí Dục, trên tay còn cầm bó hoa mẫu đơn vừa nở trong vườn.

“Các người đang nói chuyện gì?” Nàng thấy Lí Dục cùng Lí Phúc hồ nghi hỏi.

Bọn họ đang nói chuyện nhìn thấy nàng thì dừng lại, cho nên nàng mơ hồ cảm thấy không thích hợp.

“Không có gì.” Lí Dục lạnh nhạt trả lời, “Chính là gần đây phía nam có thương nhân buôn muối xuất hiện, ta cùng với Phúc bá nghĩ chút biện pháp.”

“Nha!” Về cái đó, nàng không giúp được gì.

Đẩy cửa sổ ra, nàng để ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào, mấy ngày nay thời tiết ẩm áp, làm cho người ta cũng cảm thấy vui vẻ thoải mái lên.

Đem hoa đặt ở nơi ánh mặt trời có thể chiếu đến, nàng mới xoay người xem Lí Dục.

“Các người nói xong rồi sao?”

“Nói xong rồi.” Khóe miệng hắn khẽ nhếch.

“VẬY..... Có thể ra ngoài đi dạo với ta được không?”

Lí Dục gật đầu, hẳn đương nhiên sẽ không cự tuyệt cơ hội có thể cùng nàng ở chung, vì thế dưới sự nâng đỡ của nàng đứng lên.

Lí Phúc cũng mang theo tươi cười đưa bọn họ đi ra ngoài.

“Đổi phong thủy quả nhiên hữu dụng!” Ôm lấy cánh tay hắn, Đường Đức Trinh khoái trá nói.

“Đúng vậy!” Hắn chậm rãi cùng nàng đi tới hoa viên, không dị nghị tán thành lời của nàng, “Cưới nàng, thật sự là phúc ba đời của Lí Dục ta.”

“Đây là đương nhiên.” Nàng kiêu ngạo nhận khen tặng của hắn.

Ngày ấy sau khi thay đổi phong thủy trong phòng, thật đúng là đánh bậy đánh bạ mà có hiệu quả.

Gần ba tháng trở lại đây, tuy rằng xương cốt của hắn vẫn có vẻ yếu ớt, nhưng hắn đã không còn tái nhợt như trước tùy thời có thể té xỉu.

Hiện tại thời tiết tốt, Lí Dục còn có thể lực cùng nàng tản bộ ngắm hoa, hắn chuyển biến tốt, ngay cả đại phu đều chắc chắn kinh ngạc, xem ra hắn có thể khôi phục như trước kia vấn đề chỉ là thời gian.

Mười ngón giao nhau cảm giác thân mật, mang theo một tia hưng phấn chảy vào lòng nàng.

Ánh mắt Lí Dục đột nhiên dừng ở chủ tử nàng mang bên người, nhíu nhíu mày: “Vương phi, nàng không nên mang theo lợi khí, nếu không cẩn thận bị thương chính mình làm sao bây giờ?”

Lợi khí?! Theo ánh mắt của hắn, nàng cầm lấy chủ tử, “Chàng nói cái này sao?”

Hắn gật đầu.

“Cái này không phải lợi khí gì.” Nàng không cho là đúng nói, “Đây là phụ thân ta đưa ta dùng để phòng thân, chàng đừng bắt ta không được mang.”

Nhìn vẻ mặt nàng kiên quyết, Lí Dục không khỏi thở dài, ánh mắt của hắn lướt nhìn khối ngọc trên chuỗi đao.

“Khối ngọc này rất đẹp.”

“Ta cũng cảm thấy rất đẹp.” Đường Đức Trinh một mặt kiêu ngạo, còn như hiển vật quý đưa đến trước mắt hắn, “Hình rồng khắc phía trên cũng rất tỉ mỉ.”

“Đúng vậy!” Hắn tiếp nhận cẩn thận đánh giá, “Nếu ta không đoán sai, hình rồng này hẳn là dương chi bạch ngọc cao cấp nhất!”

Đường Đức Trinh ngẩn người. Dương chi bạch ngọc? Đây là cái gì? Nàng không biết.

“Dương chi bạch ngọc màu sắc giống như dương chi nên được gọi như thế.” Lí Dục giải thích, “Đây là loại bạch ngọc tốt nhất, vô cùng quý hiếm.”

“Nó có nguồn gốc lớn như vậy à!” Bất quá chỉ là một khối bạch ngọc, không nghĩ tới thật đúng là đáng giá, khó trách lúc trước ở Việt Châu, tên tiểu cậu của Huyện lệnh nói bất cứ giá nào cũng muốn khối ngọc này của bọn họ, “Không nghĩ tới phụ thân thể nhưng cho ta khối ngọc này.”

“Là nhạc phụ đại nhân đưa cho nàng?”

Nàng gật đầu, nhớ tới cũng có chút thương cảm, “Nhà của ta không có gì đáng giá, có thể gặp người chỉ có khối bạch ngọc này. Nghe phụ thân nói, hình rồng này là đồ gia truyền của Đường gia chúng ta, theo lý thuyết nên truyền cho đại ca của ta mới đúng, nhưng ông lại cho ta, có lẽ là muốn ta gả vào nhà phú quý, tốt xấu cũng phải mang theo chút gì đó coi cho được!”

Nói đến cùng, phụ thân thật đúng là rất thương nàng.

Thấy nàng một mặt đau thương, Lí Dục phát hiện chính mình một chút cũng không thích vẻ mặt hiện tại của nàng, hẳn muốn nàng luôn vui vẻ tươi cười, “Chờ thân thể của ta tốt một chút, sẽ mang nàng trở về Việt Châu thăm nhạc phụ, đi xem nơi nàng đã lớn lên, như vậy được không?”

Hắn nói khiến lòng nàng đột nhiên nhảy nhót lên, “Trở về Việt Châu?!” Hai mắt của nàng sáng lên, “Chúng ta có thể về Việt Châu? Chàng muốn dẫn ta trở về?”

Lí Dục nhận lời gật đầu, vươn tay nhẹ nhàng vuốt mặt nàng, “Ta nghĩ nàng rất muốn về nhà gặp phụ thân nàng phải không?”

Đây là đương nhiên, nàng kích động liên tục gật đầu. Tuy rằng ở cùng hắn thực hạnh phúc, nhưng nàng vẫn sẽ lo lắng cho phụ thân ở Việt Châu.

“Quyết định như vậy đi.”

Đường Đức Trinh hưng phấn thiếu chút nhảy dựng lên, nhưng thực tế bỗng chốc xông vào trong đầu của nàng.

Trở về Việt Châu thăm người thân, vậy nàng nên thăm là Hạ gia hay là Đường gia..... Một khi nghĩ đến điều này, biểu tình của nàng không khỏi buồn bã.

“Làm sao vậy?” Hắn chú ý tới biến hóa rất nhỏ trên mặt nàng, vừa rồi rõ ràng còn rất vui vẻ không phải sao?

“Không có gì.” Nàng vội vã tươi cười. Quan gì việc đó, có thể về Việt Châu mới là quan trọng nhất, cái khác đến lúc đó nói sau, nàng có nắm chắc, liền coi như Lí Dục đã biết tất cả, hẳn cũng sẽ không để cho nàng rời đi, bởi vì nàng tin tưởng tình cảm của hắn đối chính mình.

“Thực sự không có gì?” Ánh mắt hắn mang theo một tia hoài nghi.

“Thực sự không có gì.” Đường Đức Trinh vươn tay bắt được cánh tay hắn, “Chàng chỉ cần nhớ phải điều dưỡng thân thể thật tốt, khỏe mạnh cường tráng mang ta trở về Việt Châu là được.”

“Ta sẽ.” Than nhẹ một tiếng, hắn cũng không cố truy hỏi, gắt gao ôm nàng.

Ngẩng đầu nhìn hắn, Đường Đức Trinh cơ hồ bị ánh mắt của hắn mê hoặc, ánh mắt dừng ở môi của hắn, nàng nhớ tới cảm giác lúc môi hắn chạm vào môi nàng.

Tựa hồ nhìn ra chờ mong của nàng, hắn cúi đầu hôn nàng, môi của hắn môi đã không như dĩ vãng lạnh như băng, hiện tại đã nóng rực phảng phất như có thể đốt cháy người, lưỡi của hắn lưỡi khiêu khích môi nàng, cuối cùng tiến vào trong miệng nàng, ôn nhu thúc giục nàng đáp lại.

Lí Dục làm nàng kinh ngạc mà phát run, nhưng nàng lại chỉ có thể vô lực đáp lại hắn.

“Trở về phòng đi!” Hắn gần như thì thầm bên tai nàng.

Đầu óc nàng một mảnh hỗn loạn, chỉ có thể gật đầu, tùy ý hắn ôm chính mình trở về phòng.

Một ngày nọ trên dưới Dục vương phủ có vẻ nơm nớp lo sợ, bởi vì hôm nay trong phủ có khách đến, người này không phải ai khác, chính là cô cô của Lí Dục, cũng chính là phi tử đương kim thánh thượng sủng ái nhất Đức phi nương nương.

“Bản cung nghe nói thân thể của con đã có chuyển biến tốt, cho nên đặc biệt đến thăm con.” Đức phi ngồi ở đại sảnh, nâng tay đối với Lí Dục phát phát tay, “Dục nhi, lại đây để cho bản cung nhìn cẩn thận.”

Hắn theo lời đi về phía trước, đứng ở trước mặt của bà.

“Ngồi xuống.” Đức phi sủng ái kéo hắn ngồi ở bên cạnh cẩn thận nhìn, đối với sắc mặt hồng nhuận của hắn cảm thấy vừa lòng. “Đây đều là nhờ phúc khí của Dục vương phi.” Thấy Đường Đức Trinh ngồi ở một bên, Đức phi cười đến rất hòa khí.

“Nương nương, xin đừng nói như vậy.” Đường Đức Trinh khó được một lần như tiểu thư khuê các, bởi vì Đức phi đến, Lí Dục cũng cần dặn nài, bất kỳ việc gì cũng phải cẩn thận, dù sao Đức phi không chỉ là người của hoàng thượng, mà còn là cô cô của hắn.

Cho nên vì Lí Dục, nàng ngay cả nói chuyện đều dè dặt cẩn trọng.

“Có một số việc ta muốn nói riêng với con.” Đức phi vỗ vỗ tay hắn.

Lí Dục lập tức hiểu ý, cũng hướng Đường Đức Trinh ra dấu ánh mắt.

Đường Đức Trinh lập tức đứng dậy. Nói thực ra, nàng cũng không muốn tiếp tục ở trong này, bởi vì muốn nói gì cũng không thể nói, thật sự là buồn chết người, cho nên nàng lập tức quỳ lạy, mang theo hạ nhân lui ra.

“Nương nương, có việc mời nói.” Đợi người rời đi, hắn mới mở miệng.

“Nhìn khí sắc con chuyển biến tốt, bản cung rất vui mừng, có mời đại phu đến xem không?”

Lí Dục gật đầu, “Dạ có, đại phu nói điều dưỡng một thời gian nữa, sẽ khôi phục như trước kia.”

“Thật sự là làm người ta nghĩ không ra.” Bà thở dài, “Bệnh của con tới kỳ quái, đi cũng kỳ lạ a!”

“Cơ thể của con chuyển biến tốt, đây mới là điều quan trọng nhất, không phải sao?”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Bà lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

“Nương nương.” Hắn hồ nghi nhìn Đức phi muốn nói lại thôi, “Rốt cuộc có chuyện gì? Ngài cứ việc nói thẳng đi!”

Thở dài, bà chậm rãi nói, “Có lẽ bệnh của con chuyển biến tốt, thật sự là nhờ xung hỉ, cho nên bản cung nghĩ rằng.....” Dừng một chút, bà lại tiếp tục nói: “Không bằng con lại cưới thêm một phi tử, kể từ đó, nói không chừng có thể nhanh khỏi hơn.”

Đây là chuyện hắn nghe qua thấy vớ vẩn nhất! Lí Dục liếc mắt nhìn bà một cái, “Có Văn Ninh, Lí Dục đã cảm thấy mỹ mãn, không dám nghĩ có thêm người nữa.”

“Nhưng lúc trước xung hỉ quả thật làm thân thể con chuyển biến tốt, không phải sao?”

“Thì tính sao?” Hắn bình tĩnh nhìn Đức phi hỏi.

Bà lại thở dài, “Ta hiểu được con không ủng hộ, nhưng xung hỉ đã có hiệu quả, ta nghĩ chúng ta có thể xung hỉ một lần nữa, này thì có hề gì?”

Lí Dục nhíu mày, “Nương nương, đại phu nói ta khỏi hẳn chính là chuyện sớm muộn, cho nên ta không có khả năng lại đi cưới một nữ tử khác.” Hắn không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, bởi vì hắn một chút cũng không muốn tổn thương tình cảm của Đức Trinh.

“Nhưng đây là việc tốt.” Đối với việc này Đức phi cũng có kiên trì, đã mở miệng, bà cũng thẳng thắn, “Đừng quên, con là huyết mạch duy nhất của Lí gia chúng ta, đại ca chỉ có một mình con, nếu không lưu lại dòng dõi, con sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Lí gia.”

“Con đã có thê tử.” Về điểm ấy Lí Dục cũng thực kiên trì, “Con sẽ có con nối dòng, đây chỉ là vấn đề sớm muộn thôi.”

“Ta hiểu được.” Bà lại nói tình hình thực tế một chút, “Nhưng con là một nam tử, cho nên lại cưới một thê tử, đối với con cũng không có ảnh hưởng gì, huống chi nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường.”

“Phụ thân con cũng không có tam thê tứ thiếp.” Lí Dục gọn gàng dứt khoát phản bác.

Đức phi có chút ghen lời, nhưng mà vẫn kiên trì như cũ, “Phụ thân con là phụ thân con, con là con, phụ thân con vì mất sớm, cho nên chỉ cưới một thê tử, cũng chỉ lưu lại một mình con nối dòng, nhưng con bất đồng, con có thể cưới tiếp, mà lần này đối tượng mới chân chính môn đăng hộ đối.”

Hắn ánh mắt lạnh liệt nhìn Đức phi.

Nhìn bộ dáng của hắn, bà không khỏi đánh cái rùng mình, Lí Dục tuy là văn bối, nhưng trầm mặt xuống, vẫn đủ làm bà đổ mồ hôi lạnh.

Hít một hơi thật sâu, bà vẫn cứ kiên trì nói: “Gần đây, bản cung đặc biệt cẩn thận thay con lưu tâm, cũng thay con chọn một người, nàng là Ngân Đức Dung, con với nàng hẳn là không xa lạ, mấy năm trước nàng vào kinh, còn từng ở nhờ trong Dục vương phủ, con có nhớ vị tiểu cô nương xinh đẹp này không?”

Ánh mắt Lí Dục chợt tắt, hắn nhớ nàng, cháu gái của Gia Luật Ninh — Khiết Đan vương, trong ấn tượng nàng thường vòng quanh hắn, nhưng lúc ấy hắn mỗi ngày muốn vào cung tu nghiệp, cho nên vẫn chưa tiếp xúc nhiều với nàng.

Khi đó nàng ước chừng ở Dục vương phủ mấy tháng, nàng cha Khiết Đan Đông Đan vương, cùng phụ thân hắn vì chuyện phòng ngự biên cảnh mà có xung đột, hai nhà nhất thời trở mặt nàng liền bị triệu hồi về nước, về sau tuy rằng cũng có thư từ lui tới, nhưng hắn cũng chỉ giới hạn trong cấp bậc lễ nghĩa trả lời vài câu thôi.

“Tạm thời không nói đến việc Đông Đan vương cùng phụ thân con có xung đột.” Hắn nói, “Đường đường một công chúa làm sao có thể gả cho con làm thiếp.”

“Phụ thân con đều đã qua đời, cho nên chuyện quá khứ sẽ không cần nhắc lại, hiện tại Khiết Đan cùng chúng ta quan hệ đã chuyển biến tốt. Kỳ thực nhớ ngày đó cũng nên cảm ơn công chúa, bởi vì bản cung vốn không nghĩ tới con đường xung hỉ, là nhờ một phong thư của công chúa nhắc nhở bản cung, công chúa mặc dù là thiên kim, nhưng đối với con có tình có nghĩa, biết con bệnh lâu năm chưa khỏi, cho nên tự nguyện gả cho con xung hỉ.

“Chính là không dự đoán được Đông Đan vương phản đối, dù sao hắn cũng chỉ có một hòn ngọc quý trên tay, bản cung lúc ấy cho rằng việc này không thể được, cho nên mới để Hạ Văn Ninh gả cho con làm vợ, mà lúc này Đông Đan vương đã bị công chúa thuyết phục, cho phép công chúa gả cho con, kể từ đó hai người các con có thể nói là môn đăng hộ đối, mà nàng đã là công chúa đương nhiên sẽ không thể làm thiếp.” Đức phi trực tiếp nói, “Công chúa vào cửa sau, ta cũng sẽ không uốn lượn Dục vương phi hiện tại, cho nên con sẽ có hai vị vương phi, các nàng ngày sau sẽ cùng ngồi cùng ăn.”

“Vớ vẩn.” Lí Dục phun một câu.

“Làm càn!” Nghe được hắn nói, Đức phi không khỏi giận tái mặt.

“Nương nương, cho dù ngài là bề trên, cũng sẽ không thay đổi được quyết định của ta.” Đứng lên, hắn từ trên cao nhìn bà.

“Con dám!” Đức phi tức giận đến sắc mặt đại biến.

“Con tại sao không dám?” Hắn phản kháng chống lại ánh mắt của bà, “Con đã nghe ngài một lần, lúc trước nhận xung hỉ đã là nhượng bộ lớn nhất, hiện thời thân thể Lí Dục chuyển biến tốt, trong lòng cũng thập phần cảm tạ nương nương. Nhưng từ nay về sau, chuyện của con sẽ không nên để nương nương lo lắng.”

“Lí Dục!” Đức phi không thể tin được lời nói đại nghịch bất đạo là từ trong miệng hắn nói ra, “Con thật sự là rất làm càn!”

“Mời nương nương thứ tội.” Hấn không phải thực thành tâm nói, “Con mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, sẽ không phụng bồi.”

Dứt lời, hấn lập tức phát tay áo rời đi.

Đức phi thấy thế, cơ hồ khiếp sợ nói không nên lời, thật vất vả mới mời được hấn ra, sau khi tìm lại âm thanh của mình nói, “Con đứng lại đó cho ta! Con nên hiểu được, bản cung hôm nay có thể lưu Dục vương phi một cái mạng đã là khai ân, con đừng ép ta.”

Nghe được lời của bà, hấn lập tức dừng bước, giận dữ xoay người, “Nương nương, ngài đây là có ý tứ gì?”

Bà nâng cằm, “Ta đã biết thân phận thật sự của nàng.”

Lí Dục vẻ mặt rùng mình, “Cái gì mà thân phận thật sự?”

“Nàng không phải thiên kim Hạ Lập Hầu.”

Một câu sắc nhọn thẳng tắp bắn vào tim hấn, nhưng hấn vẫn như cũ mặt không chút biểu cảm, bình tĩnh mở miệng, “Nương nương, ta không biết ngài đang nói cái gì.”

“Con không biết? Thật không biết sao?” Đức phi nhẹ lay động thân mình, bà liếc mắt một cái liền nhìn thấu biểu cảm bình tĩnh giả tạo của hấn, “Được, bản cung coi như con thật sự không biết, hiện tại bản cung gần từng tiếng, rành mạch nói cho con biết.”

Trốn tránh cũng không thể giải quyết được gì, bởi vậy Lí Dục đành phải mặt lạnh, lẳng lặng nhìn bà.

“Người báai đường thành thân với con họ Đường tên Đức Trinh, mà nàng bắt quá chỉ là nữ nhi của một thầy tướng số ngoài thành Việt Châu.”

Lí Dục vững vàng nhìn bà, “Thì tính sao?”

“Dục nhi, con còn không hiểu sao?” Đức phi giờ phút này cũng bất chấp thân phận của mình, lớn tiếng nói lên: “Đường Đức Trinh phạm vào tội khi quân, không chỉ là nàng, ngay cả Hạ gia đều phải hỏi tội, chuyện này nếu không nói ra ngoài, Đường Đức Trinh có thể lưu lại một mạng nhỏ, nhưng nếu chuyện bị vạch trần, đầu của nàng khó giữ được, đến lúc đó con không có thể tử, tự nhiên cũng phải cưới Ngân Đức Dung làm phi, không phải sao?”

“Nương nương, ngài hiện tại là đang uy hiếp ta sao?” Ánh mắt hấn rét lạnh.

Tạm dừng một chút, Đức phi cuối cùng thở dài một hơi, “Bản cung làm sao nguyện ý làm như vậy? Cho dù con không hiểu cũng không sao, bản cung chỉ là vì muốn tốt cho con, huống chi Ngân Đức Dung con không thể không cưới, Đông Đan vương cũng không lay chuyển được nàng, bởi vậy ngày trước đã phái người đến bàn chuyện đám hỏi, cho nên vì hòa bình hai nước, con nên đồng ý!”

“Hòa bình hai nước?! Nương nương, cái mũ lớn như vậy, ta không đảm đương nổi.” Cho dù lấy thiên hoàng Lão Tử đến áp hấn, hấn cũng sẽ không đồng ý hôn sự này.

“Nếu con không đồng ý, ta đây liền đem chuyện Đường Đức Trinh khi quân trình tấu hoàng thượng, đến lúc đó hai nhà Đường, Hạ bị xử trảm, kết quả như vậy chẳng lẽ con vui sao?”

Lí Dục trầm mặc nhìn Đức phi.

Chỉ thấy bà cũng vững vàng nhìn lại hấn, hấn thực sự hiểu được, lần này Đức phi tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

“Nương nương, ngài có biết vài năm nay cơ thể của ta vì sao trở nên suy yếu như vậy không?”

Đức phi ngẩn người, lắc đầu, việc này ngay cả thái y đều tra không được, huống chi bà đâu phải người hiểu y thuật.

“Bởi vì mao quyết.”

“Mao quyết?!” Đây là cái gì? Bà chưa bao giờ nghe thấy.

“Đây là vật có độc đến từ Khiết Đan, có mùi thơm, mà mùi này ngửi lâu tuy không có làm cho người chết ngay, nhưng sẽ làm cho thân thể người ngày càng suy yếu, cạn sạch sức lực.”

Đức phi nhíu mày, “Này..... Này có quan hệ gì đến thân thể con?”

“Một thời gian trước, ở dưới giường của con đã phát hiện loại thực vật này.”

Bà nghe vậy quá sợ hãi. “Điều này sao có thể?!” Chỉ cần nghĩ đến có người sẽ gây bất lợi cho Lí Dục, đã làm bà cảm thấy da đầu run lên.

“Nương nương ngài hay không còn nhớ, ta là từ khi nào thì thân thể bắt đầu chuyển kém sao?”

Đức phi ngẩn ra, cẩn thận suy tư, “Ước chừng bốn, năm năm trước đi!” Hắn vào bốn, năm năm trước thân thể ngẫu nhiên cũng nhiễm bệnh, nhưng hai năm nay đột nhiên chuyển biến xấu.

“Bốn, năm năm trước ai là người có năng lực tự do ra vào Dục vương phủ? Nương nương có từng nghĩ tới, Dục vương phủ luôn luôn canh gác nghiêm ngặt, người bình thường căn bản không thể tự do ra vào.” Lí Dục vẻ mặt lạnh lùng, “Huống chi là người Khiết Đan.”

Hơn nữa lúc ấy có thể tự do ra vào Dục vương phủ, lại có thể mang theo độc vật người Khiết Đan, cũng chỉ có Ngân Đức Dung ở trong Dục vương phủ.

“Cho nên.....” Đức phi chần chờ, “Con cho rằng Ngân Đức Dung là người hạ độc?”

“Đây là lý giải hợp lý nhất.” Hắn nhàn nhạt nói.

“Nhưng mà không có lý do gì!” Bà không tiếp thụ cách nói này, “Nàng không có lý do gì đối với con hạ độc, huống chi những năm gần đây nàng cũng không có vào kinh, độc vật nếu không có người chăm sóc, làm sao có thể luôn luôn sống tốt?”

“Đây cũng là chỗ con nghĩ không ra.” Lí Dục thừa nhận, “Bởi vì mao quyết thích hợp sống trong hoàn cảnh âm u, cho nên có thể không cần chăm sóc nhiều, nhưng nhiều năm như vậy nếu không ai chăm sóc, cũng không có khả năng sống đến bây giờ.”

“Cho nên sẽ không phải Ngân Đức Dung.” Bà bật thốt lên nói. “Không có bằng chứng con không thể nói bậy, đây chính là liên quan đến hòa bình hai nước.”

Hắn hít một hơi thật sâu, “Con hiểu được, hơn nữa con đã từ từ hồi phục, cho nên cũng không dự tính truy cứu, nhưng muốn con cưới Ngân Đức Dung là tuyệt đối không có khả năng.”

“Việc này không do con quyết định!” Đức phi dùng sức đập bàn một cái. “Nếu con không gật đầu, sẽ chờ nhận đầu của ái phi con đi!”

Hắn trong lòng thầm mắng, lần đầu tiên cảm thấy chính mình bất lực, bởi vì hắn rất hiểu được, hắn không thể lấy sinh mạng của Đường Đức Trinh làm tiền đặt cược.

“Nương nương, ý của ngài là nói, mặc kệ như thế nào ngài đều muốn ta cưới Ngân Đức Dung phải không?”

Bà kiên định gật đầu, việc này về công về tư đều không phải do Lí Dục, tin tức từ Khiết Đan đã đến đây, bởi vậy hắn ắt phải gật đầu.

“Con có thể đồng ý, nhưng con có một điều kiện.” Lí Dục lạnh lùng nhìn bà.

Đức phi lơ đãng, “Nói.”

“Con có thể cưới Ngân Đức Dung vào cửa, nhưng tội Đường Đức Trinh khi quân từ nay về sau không được nhắc lại, nương nương có thể nhận lời không?”

Suy tư một lát, bà nghĩ thầm chỉ cần có thể đạt tới mục đích, bà thật ra có thể bỏ qua cho Đường Đức Trinh, dù sao nha đầu kia đối với Lí Dục cũng là thật tâm thành ý, bà không cần phải phi đồn nàng ta vào chỗ chết.

“Có thể.” Đức phi mở miệng nhận lời, “Bản cung sẽ thay con giữ bí mật này, không cho bất luận kẻ nào biết.”

Cắn chặt răng, hắn hạ quyết định, “Vậy con sẽ cưới Ngân Đức Dung.”

Vì giữ lại mạng của Đức Trinh, cho dù phải mất mạng hẳn đều sẽ không tiếc, huống chi chính là muốn cưới một nữ tử khác mà thôi.

Chẳng qua..... Lấy tính tình cương liệt của Đức Trinh, có thể chấp nhận chuyện hẳn cưới một nữ tử khác? Cho dù hẳn làm như vậy đều là vì nàng, nhưng nàng chưa hẳn có thể bình tĩnh chấp nhận.

“Thời gian đã quyết định,” Đạt tới mục đích, Đức phi lộ ra một cái tươi cười vừa lòng, “Vào ngày mười lăm tháng này sẽ thành thân.”

Nghe được lời của bà, Lí Dục giật mình, “Mười lăm? Chỉ còn ba ngày?!”

Đức phi gật đầu, “Đúng là có chút vội, nhưng sẽ phải nhiều nhân thủ nên không thành vấn đề. Còn có một chuyện, chính là công chúa đã đến kinh thành, ngày mai sẽ vào Dục vương phủ, con nên tận tình tiếp đãi nàng!”

Lí Dục còn chưa kịp mở miệng cự tuyệt, bà đã nhanh nhẹn đứng dậy, gọi cung nữ, thái giám hồi cung.

Nhìn đoàn người rời đi, hẳn cho dù tức giận cũng chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Lí Dục nửa nằm ở trên giường, một mặt suy nghĩ sâu xa.

Thấy Đường Đức Trinh sôi nổi chạy vào, hẳn lập tức thu hồi vẻ mặt nghiêm túc, mỉm cười nhìn nàng vào cửa.

“Có chuyện gì vui vẻ sao?” Hẳn sững ái hỏi.

Giơ lên một chút tươi cười ngọt ngào, nàng lập tức thối tất nền trên bàn, bên trong đột nhiên tối sầm lại.

Hẳn không hiểu nhìn động tác của nàng, “Nàng đang làm gì?”

“Chàng xem.” Nàng từ trong quần áo của chính mình lấy ra một viên dạ minh châu, hạt châu phát ra ánh sáng lập tức chiếu sáng cả phòng, ánh sáng nhu hòa lộ ra một chút ấm áp, “Rất xinh đẹp!”

“Đúng là rất đẹp.” Hẳn gật đầu, “Nàng làm sao có được dạ minh châu?”

“Đức phi nương nương trước khi rời đi ban cho ta.” Nàng ngồi vào bên giường, tựa vào trong lòng hẳn sung sướng nói.

Nhắc tới Đức phi, vẻ mặt Lí Dục khẽ biến, nhưng hẳn cũng không để nàng phát hiện.

“Thích là tốt rồi.” Bàn tay to của hẳn bao lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Ừm.” Tay nàng trèo lên cổ hẳn, “Nghe nói ngày mai có Khiết Đan công chúa tới?”

“Đúng vậy.” Hẳn nhàn nhạt trả lời.

“Khiết Đan công chúa.....” Đường Đức Trinh không khỏi ở trong đầu tưởng tượng, “Không biết bộ dạng như thế nào? Cùng người Hán chúng ta giống nhau không?”

“Tin tưởng ta.” Hẳn hôn môi đỏ mọng của nàng, “Bộ dạng cùng chúng ta giống nhau, hai con mắt một cái mũi một cái miệng.”

Nàng tức giận trừng hẳn một cái. Đây là trả lời quái quỷ gì!

“Ta nghĩ..... Nàng đẹp sao?”

“Vấn đề này căn bản không cần nàng quan tâm.” Lí Dục dùng răng nanh khẽ cắn vành tai của nàng, “Cho dù đẹp cũng không bằng nàng, nàng là nữ nhân đẹp nhất thiên hạ.”

Tuy rằng biết đây là lời ngon tiếng ngọt của hẳn, nhưng lời này nghe vào tai nàng vẫn thực ngọt ngào.

Mà đụng chạm của hẳn gây cho nàng cảm giác như lửa cháy lan ra đồng cỏ, cảm giác lửa nóng nhảy mắt lan tràn cũng làm cho hai người thần phục trong tình dục, cảm giác chân thật chạm vào nàng làm hẳn tạm thời quên mất chuyện hôn sự cùng Ngân Đức Dung, nhưng hẳn rất rõ ràng khi kích tình qua đi, còn có một trận đánh ác liệt ở phía trước chờ hẳn.

Hẳn chỉ cầu sau khi biết tất cả, nàng có thể bình tĩnh chấp nhận.....

7. Chương 7

Ngân Đức Dung đối với nàng thù địch ngay cả ngu ngốc đều nhìn ra được, nhưng người ta là công chúa cao quý, cho dù nàng đối với chính mình không lễ phép, Đường Đức Trinh cũng chỉ có thể có một chữ nhin!

Đây chính là vì Lí Dục, bằng không nàng căn bản muốn đá cô gái được nuông chiều này.

Nàng ở trong lòng không ngừng an ủi chính mình, dù sao công chúa cũng chỉ muốn ở vương phủ nghỉ ngơi một ngày thôi, một ngày rất nhanh sẽ trôi qua, chờ nàng rời đi, hết thấy đều thái bình .

Bởi vì ôm suy nghĩ này, cho nên Đường Đức Trinh tần tình mang Ngân Đức Dung đi dạo xung quanh, sau đó tìm lý do tránh nàng đi tìm Lí Dục, dù sao đối mặt với trượng phu mình yêu thương vẫn tốt hơn nhìn sắc mặt khó coi của công chúa.

Nhưng nàng bắt quá mới đi ra khỏi phòng ngủ, tính tự tay làm cho Lí Dục một ít điểm tâm, đã rất xa nhìn thấy Ngân Đức Dung đi tới, nàng theo bản năng muốn xoay người rời đi, nhưng lại nghĩ đến chính mình là chủ nhân, như vậy tựa hồ hơi quá đáng, cho nên đành phải mang theo Phù Dung tiếp đón.

“Công chúa.” Đường Đức Trinh mở miệng chào hỏi.

Ngân Đức Dung lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, “Vương phi.” Nàng không quá tình nguyện kêu to, nàng cũng không muốn cùng nàng ta đối đầu.

Nếu không bởi vì Đức phi nương nương nói rõ, hôn sự của nàng và Lí Dục còn chưa chiêu cáo thiên hạ, để tránh phức tạp, nàng vẫn phải gọi Đường Đức Trinh một tiếng vương phi.

Vốn chỉ là một Hán nữ bình thường nàng căn bản là không xem vào mắt, nhưng Đức phi nương nương muốn nàng trước khi vào cửa, tận khả năng đối đãi với Đường Đức Trinh, bởi vì nàng ở trong lòng Lí Dục trong chiếm vị trí hết sức quan trọng, nếu Đường Đức Trinh không vui, hôn sự của nàng và Lí Dục có khả năng sẽ thất bại.

Tuy rằng nàng thực không cho là đúng, nhưng bởi vì Đức phi nương nương đã nhắc đi nhắc lại, vì hôn sự có thể thuận lợi, nàng đành phải đối đãi qua loa với Đường Đức Trinh.

Dù sao nàng rất rõ tình huống nào đối với chính mình có lợi nhất, vì gả cho Lí Dục, cho nên nàng phải tạm thời cùng Đường Đức Trinh hòa bình ở chung.

“Thân thể Vương gia có khỏe không?” Ngân Đức Dung mở miệng hỏi.

“Hoàn hảo.” Đường Đức Trinh mỉm cười, “Cám ơn công chúa quan tâm.”

“Ta muốn gặp vương gia.” Nàng không khách khí đưa ra yêu cầu.

Đường Đức Trinh lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, “Nhưng thân thể vương gia suy yếu, không thể xuống giường, mong công chúa thứ lỗi.”

Trên thực tế, tinh thần Lí Dục rất tốt, chẳng qua hần kiên trì không gặp Ngân Đức Dung, cho nên Đường Đức Trinh vì phu quân, đành phải nói dối công chúa.

Nghe thấy thế, sắc mặt Ngân Đức Dung khẽ biến, nàng hít một hơi thật sâu mới nói thêm: “Nghe nói lúc trước vương phi là vì xung hỉ mà gả cho vương gia ?”

Đường Đức Trinh gật đầu, đây chẳng phải bí mật, cho nên cũng không có gì phải giấu diếm.

“Nhưng mà ta thấy thân thể vương gia giống như cũng không có vẻ tốt a!” Nàng gợn gờng dứt khoát nói: “Ít nhất đến hôm nay hần còn chưa thể xuống giường gặp ta, cho nên xung hỉ không có hiệu quả, đúng không?”

Đường Đức Trinh hao hết khí lực mới nuốt lời phản bác vào trong bụng, lý do Lí Dục không muốn gặp Ngân Đức Dung nàng không biết, nhưng tuyệt đối không phải bởi vì thân thể không tốt!

“Công chúa muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng đi!” Nàng có chút không vui nói, “Không cần quanh vo như vậy.”

“Chẳng qua là ta có lòng tốt muốn giúp thôi, người cũng biết ngoài thành Nhạc Sơn có chùa Tây Ninh?”

Nàng khẽ lắc đầu, sau khi vào kinh nàng ít ra cửa, căn bản không biết ngoài thành có chùa núi gì.

“Trong chùa có thần nước canh giữ, truyền thuyết nói nếu có chút thành tâm từ cửa thành ba quỳ chín lạy cầu bái, cầu được một bình nước thần, nước này có thể trị bách bệnh, nếu không có bệnh cũng có thể kéo dài tuổi thọ.”

Nghe thế, Đường Đức Trinh mắt sáng lên, “Thật vậy chăng?”

Ngân Đức Dung khinh thường nhìn nàng, “Người không tin thì đừng có nghe.”

Nàng lập tức lắc đầu, “Ta tin, ta tin, công chúa mời tiếp tục nói.”

“Nhưng đoạn đường này rất dài, ba quỳ chín lạy khả năng phải đi một ngày một đêm, cho nên trừ phi có ý chí rất kiên cường, bằng không người bình thường đi đến nửa đường sẽ từ bỏ!” Ngân Đức Dung chuyên chú nhìn nàng, “Vương phi là kim chi ngọc diệp, ta nghĩ hẳn là không chịu nổi khổ này?”

Nếu chân chính là Văn Ninh có thể không có biện pháp, nhưng nàng không phải, nàng là Đường Đức Trinh, cho dù phải quỳ ba ngày ba đêm, vì Lí Dục, nàng cũng không hối hận.

Đứng lên, Ngân Đức Dung sáng khoái nói: “Thân thể vương gia không khỏe, ta cũng không quấy rầy, ta phải tiến cung đi gặp Đức phi nương nương, trước cáo từ.”

“Mời.” Đường Đức Trinh vừa suy tư vừa nói.

Ngân Đức Dung dẫn hạ nhân rời đi, nhưng đi không được vài bước, như là nhớ tới cái gì xoay người nói: “Đúng rồi, nghe nói vào đêm trăng tròn là lúc nước thần linh nghiệm nhất, còn có.....”

Đường Đức Trinh chuyên chú nghe.

“Đêm nay ta sẽ hồi phủ, phái người thu dọn phòng ngủ của ta.”

Dứt lời, nàng lưu lại một tiếng cười rồi đi.

Đường Đức Trinh có chút há hốc mồm. Ý của nàng là nàng muốn ở trong vương phủ?! Nàng còn tưởng rằng nàng ấy sẽ chơi không đến một ngày rồi trở về, không nghĩ tới..... Miệng của nàng khẽ nhếch. Bất quá cho dù nàng không đồng ý, công chúa cũng không đi, nàng muốn kháng nghị đã không còn kịp rồi.

“Phù Dung,” Nàng bắt đầu nói, “Tìm vài hạ nhân đi thu dọn phòng ngủ, đừng chậm trễ công chúa.”

“Tiểu thư, tiểu thư thật sự muốn để nàng ta ở đây?” Phù Dung trực giác không thích nữ nhân âm trầm này.

“Nàng là công chúa, ta có thể nói không sao?” Đường Đức Trinh rất nhanh liền đã nhận ra, “Bất quá vừa rồi nàng ấy nói Nhạc Sơn kia, không biết đi như thế nào?”

“Tiểu thư, xem như ta cầu xin ngài, đừng nghe nàng ta nói hươu nói vượn.” Phù Dung nghe được lời của nàng, lập tức vội vàng khuyên bảo, “Ai biết nàng ta nói là thật hay giả? Nói không chừng là gạt người, ý định muốn chinh người, ba quỳ chín lạy, ngay cả một đại nam nhân cũng chưa chắc chịu nổi, huống chi là hạng nữ lưu như ngài.”

Chỉ cần có mắt mọi người đều nhìn ra được, Ngân Đức Dung đối với vương gia có tình cảm, chỉ bằng điểm này, nàng đã đủ hoài nghi Ngân Đức Dung muốn chinh tiểu thư.

“Hơn nữa thân thể vương gia đã chuyển biến tốt, cho nên ngài căn bản là không cần đi làm chuyện cực khổ này, không phải sao?”

“Nói là nói như vậy, nhưng nếu hẳn có thể càng thêm khỏe mạnh, biện pháp này thật ra có thể thử.” Đường Đức Trinh kích động nắm giữ tay nàng, “Dù sao cũng không khó, chẳng qua phải đi lấy điểm nước thôi, ta có thể thử, đúng không?”

“Ngài đừng hồ đồ!” Phù Dung cả kinh, “Đây cũng không phải chỉ là lấy chút nước, còn phải ba quỳ chín lạy, chuyện này không phải đùa giỡn.”

“Đương nhiên không phải đùa giỡn, đã yêu cầu, phải thành tâm!” Đường Đức Trinh cười, nghiêng đầu suy tư một lát, “Hôm nay mười ba, như vậy ngày mai phải xuất phát, bằng không sẽ không kịp đêm mười lăm đêm trăng tròn.”

“Tiểu thư?!” Phù Dung thật sự khó có thể tin, không nghĩ tới nàng thực sự tính đi làm chuyện khổ sai này, “Thân thể ngài không chịu nổi.”

“Nếu là tiểu thư nhà người khăng định không chịu nổi.” Đường Đức Trinh vỗ vỗ vai nàng, “Nhưng đổi thành ta, người yên tâm đi! Ta chịu đựng được.”

Phù Dung một chút cũng không cho rằng nàng có thể chịu đựng được.

“Trước không nhắc tới chuyện này, chúng ta nhanh chuẩn bị một chút.” Đường Đức Trinh hưng phấn lôi kéo nàng, “Vương gia đã đói bụng, còn chờ điểm tâm của ta làm.”

“Tiểu thư, ngài suy nghĩ a!”

“Ta đã suy nghĩ!” Nói là nói như vậy, nhưng Đường Đức Trinh căn bản nghĩ đều không có nghĩ, dù sao đổi với nàng mà nói, chỉ cần là chuyện có lợi với Lí Dục, muốn nàng vượt lửa quá sông cũng không chối từ.

“Vương gia, nên uống thuốc.” Dè dặt cẩn trọng bưng chén thuốc, Đường Đức Trinh ngồi ở mép giường, nhìn Lí Dục nửa nằm trên giường.

Đặt sách trong tay xuống, hắn uống từng ngụm thuốc nàng đút. “Uống xong chén thuốc này không cần phải uống tiếp, ta đã không cần lại uống thuốc.”

“Không được.” Nàng không chút nghĩ ngợi phản bác, “Không thể bởi vì hơi có chuyển biến tốt liền khinh thường, ngoan ngoãn uống thuốc, chờ đại phu nói chàng có thể ngừng thuốc mới được.”

Lí Dục nghe vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, “Quên đi, tùy nàng, bất quá ta có việc muốn nói với nàng.”

“Khéo như vậy, ta cũng có chuyện muốn nói với chàng.” Đường Đức Trinh đối với hắn cười.

Nhìn nàng tươi cười, khóe miệng của hắn không khỏi giương lên, “Nàng nói trước đi!”

“Ngày mai ta muốn đi Nhạc Sơn cúng bái.” Nàng hai mắt phát sáng.

“Vì sao đột nhiên có ý tưởng này?” Hắn không hiểu, nàng ở đây đã lâu, luôn không ra khỏi cửa, hiện tại lại tính đi miếu thờ cầu thần?

“Đương nhiên là vì thân thể của chàng.” Nàng giúp hắn lau thuốc dính ở khóe miệng, tiếp tục đút thuốc cho hắn, “Bằng không chàng nghĩ ta ăn no rồi hơi à! Ta ước chừng phải đi hai, ba ngày mới có thể hồi phục.”

“Phải hai, ba ngày? Vì sao lâu như vậy?” Từ Dục vương phủ đến Nhạc Sơn, dùng nửa ngày thời gian đã dư dả.

“Đã lên núi,” Đường Đức Trinh giấu diếm chuyện ba quỳ chín lạy, bởi vì nàng biết rõ nếu để Lí Dục biết ý tưởng này của nàng, hắn khăng định sẽ không đồng ý, “Cho nên ta muốn ở vài ngày, ăn chay giải nạn.”

“Nàng là một nữ nhân một mình xuất môn?” Hắn nhẹ lay động đầu, “Không quá thuận tiện.”

“Cho dù chàng phản đối, ta cũng sẽ đi.” Nàng kiên trì nhìn hắn.

“Đức Trinh.”

“Vương gia, ta sẽ mang theo Phù Dung.” Nàng nhượng bộ, “Nếu chàng còn không yên tâm, cùng lắm thì phái thêm một hạ nhân đi cùng chúng ta, vậy là chu toàn thôi!”

Lí Dục nhìn nàng, trong lòng vẫn lo lắng như cũ, nhưng hiểu được chính mình không cách nào lay chuyển được nàng, “Một khi đã như vậy, ta đi với nàng.”

“Đừng nói giỡn.” Nàng một mặt ngạc nhiên, “Chàng phải ngoan ngoãn ở trong phủ làm đại thiếu gia, ta chính mình đi không thành vấn đề.”

“Ta cũng không thành vấn đề a!” Lí Dục vươn tay ôm nàng.

“Không được, thân thể của chàng tuy có chuyển biến tốt, nhưng ta không dám mạo hiểm, muốn theo ta xuất môn, chờ thân thể của chàng tốt lên rồi nói sau.” Cho dù hiện tại hân đã dần dần hồi phục làm người ta vui mừng, nhưng nàng vẫn không thể an tâm, không biết vì sao, càng cùng hân ở chung, nàng càng không thể chịu được khả năng có cái vạn nhất. (ý là chuyện bất đắc dĩ xảy ra)

Hân không phải không thấy lo lắng trong mắt nàng, biết chính mình cho dù hao hết miệng lưỡi cũng vô pháp khiến nàng an tâm, trước kia thân thể hân không khỏe có thể do cây Khiết Đan, nhưng hân không cách nào giải thích rõ ràng với nàng, cho nên duy nhất có thể làm chỉ có một con đường chính là sớm ngày hồi phục, làm cho nàng thực sự an tâm!

Cầm chén thuốc đặt ở một bên, Đường Đức Trinh vươn tay ôm cổ của hân, “Ta biết chàng lo lắng cho ta, cho nên ta sẽ đi nhanh về nhanh, như vậy có thể chứ?”

“Nàng ôm ta như vậy, ta tựa hồ không thể nói không!” Hân hôn hôn môi đỏ mọng của nàng.

Nàng giơ lên một cái tươi cười đắc ý, đối với chính mình có thể thao túng ý nghĩ của hân cảm thấy đắc ý vô cùng.

Cả người áp trên người của hân, nàng không thẹn thùng nằm trong lòng hân, tận tình cho hân, tất cả nhiệt tình của nàng.....

Vì không làm người ta chú ý, Đường Đức Trinh mang theo Phù Dung từ cửa sau Dục vương phủ chuẩn ra ngoài, bất quá các nàng không biết là, các nàng chân trước mới đi, trong góc liền xuất hiện hai bóng người

“Nàng đã đi.” Ngân Đức Dung lạnh lùng đối với người phía sau nói.

“Dạ.” Lí Phúc mặt không chút biểu cảm theo phía sau nàng.

Bởi vì Lí lão phu nhân thanh tu lâu dài ở trong chùa miếu, cùng Đức phi nương nương nói rõ, cho nên ông tận khả năng cố gắng hạ vị công chúa Khiết Đan này.

Cho dù không thích nàng, ông cũng biết rõ qua ngày mai Dục vương phủ sẽ có hai vương phi.

“Đã nàng đi rồi, vậy còn không mau đi chuẩn bị.” Ngân Đức Dung cao ngạo nói. Ở trong mắt nàng, người chỉ có hai loại, một loại là có thể cùng ngồi cùng ăn với nàng, một loại còn lại là giống Lí Phúc là một hạ nhân thấp tựa như một con chó.

“Nhưng công chúa, thứ tiểu nhân nói thẳng một câu.” Lí Phúc không hề chuyển động, cố lấy dũng khí mở miệng, “Xin ngài cân nhắc chuyện thành thân với vương gia.”

Nàng xoay người, không khách khí cho ông một cái tát, “Chuyện của ta khi nào thì đến phiên hạ nhân như ngươi lăm mồm!”

Ông có chút kinh ngạc vỗ mặt mình, từ lúc năm tuổi bị bán vào Dục vương phủ, ở trong Dục vương phủ gần năm mươi năm, đây vẫn là lần đầu tiên bị người đánh như vậy.

“Công chúa.” Ánh mắt lạnh lùng, ông không lưu tình nói: “Bởi vì Đức phi nương nương nói rõ, cho nên trên dưới Dục vương phủ chúng ta đều kính trọng ngài vì ngài sắp làm vương phi, nhưng ngài dù sao còn chưa vào cửa, cho nên xin ngài đừng quên thân phận.”

“Nghe khẩu khí của ngươi, là đang chỉ trích ta?” Ngân Đức Dung trừng mắt nhìn ông.

Nàng đã cấp đủ mặt mũi cho Dục vương phủ, nhưng Lí Dục không đem nàng đặt vào mắt còn chưa tính, không nghĩ tới ngay cả một hạ nhân trong vương phủ cũng không nể mặt nàng.

“Tiểu nhân không dám.” Ông vội vã quỳ xuống.

“Ngươi không dám sao?” Nàng nhớ kỹ lão nhân này, chờ nàng vừa vào cửa, nàng muốn xử lý, trừ bỏ Đường Đức Trinh đứng mũi chịu sào tiến đến sẽ là ông; “Chỉ là một Hán nữ nhỏ nhoi, cũng dám chống đối ta?”

“Nàng không phải Hán nữ nhỏ nhỏ.” Lí Phúc ưỡn ngực, bảo vệ chủ tử mình, “Nàng là vương phi mà vương gia danh chính ngôn thuận cưới vào.”

Nghe vậy, nàng càng tức giận, “Chờ ta vào cửa, ả ta cũng không là gì, chỉ là một nữ nhân mạo danh thể thân, địa vị của ả căn bản là bé nhỏ không đáng kể!”

Lí Phúc sắc mặt khê biến.

“Thế nào? Ngoài ý muốn ta làm sao mà biết được phải không?” Nhìn biểu cảm của ông, Ngân Đức Dung trên mặt không khỏi hiện lên đắc ý, “Nếu không phải nắm được thóp này, người nói ta làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy gả vào Dục vương phủ?”

Ông cchi có thể trầm mặc mà chống đỡ.

“Người nếu là người thông minh tốt nhất đối với ta khách khí chút, bằng không đừng nói là người, đến lúc đó ta thấy không thoải mái, sẽ khiến cho Dục vương phủ này máu chảy thành sông, cả nhà xử trảm!”

Nhìn bộ dáng điên cuồng của nàng, Lí Phúc trong lòng nổi lên rung mình, vừa nghĩ đến nữ nhân này sẽ trở thành một phần tử của Lí gia, ông liền cảm thấy đáng sợ.

“Đường đường một công chúa Khiết Đan, làm sao có thể hù dọa một hạ nhân như vậy?” Trong tia nắng ban mai, Lí Dục mặc một thân trường bào màu xanh, chậm rãi từ chỗ âm u xuất hiện.

“Vương gia!” Nhìn thấy chủ tử, Lí Phúc không khỏi cả kinh, vội vàng nghênh đón, “Ngài thế nào đi ra ? Sáng sớm rất nhiều sương, thân thể ngài thật vất vả mới tốt lên một chút, đừng lại có sơ xuất gì.”

“Không có việc gì, Phúc bá.” Lí Dục nhàn nhạt nói, sau đó dùng ánh mắt vững vàng nhìn về phía Ngân Đức Dung.

Không nhìn ánh mắt cách người ngàn dặm của hắn, nàng tự đi đến trước mặt hắn, khoe miệng nhếch lên, “Rốt cục nhìn thấy chàng .”

Sau nhiều năm trở về Dục vương phủ, nàng vốn hưng phấn cho rằng có thể lập tức nhìn thấy hắn, lại không dự đoán được hắn lấy lí do thân thể không khoẻ cự tuyệt nàng, chỉ phái Đường Đức Trinh cùng Lí Phúc tới gặp nàng, nàng đối với hắn tuy rằng tưởng niệm thành sông, nhưng bởi vì hắn tuyệt tình mà có oán trách.

“Thân thể Lí Dục không khoẻ, nếu có chút đắc tội công chúa, mong thứ lỗi.” khẩu khí của hắn không kiêu ngạo không siểm nịnh, không có cảm xúc phập phồng gì.

“Cả đời này,” Nàng đứng trước mặt hắn, nắm giữ tay hắn, “Mặc kệ chàng làm cái gì, ta đều sẽ không trách chàng.”

Lạnh lùng nhìn nàng một cái, Lí Dục đem tay rút về, quay đầu nhìn Lí Phúc, “Vương phi đâu?”

“Nàng sáng sớm đã xuất môn .” Lí Phúc thành thật trả lời, “Nói là muốn đi Nhạc Sơn cầu thần.”

Lí Dục nghe vậy không khỏi nhẹ lay động phía dưới, quả nhiên như hắn sở liệu, sáng sớm thức dậy không thấy được bóng dáng của nàng, hắn ddx đoán nàng có khả năng đã xuất phát, không nghĩ tới thật đúng là như thế.

Cho dù ngày mai hắn phải cưới Ngân Đức Dung, nhưng hắn vẫn là tính bồi nàng đi Nhạc Sơn trước, mà nàng tựa hồ không muốn cho hắn cơ hội.

“Vương gia, ngày mai là ngày vui của ngài, xin bảo trọng thân thể.” Lí Phúc ám chỉ chủ tử trở về phòng.

Ngân Đức Dung nghe được Lí Phúc đề cập đến đại hôn, không khỏi đắc ý gior lên khoe miệng.

Còn Lí Dục phản ứng lại là ánh mắt lạnh lùng, “Vương phi có nói ngày mai trở về phủ không?”

“Tiểu nhân ”

“Nàng đương nhiên không về.” Nàng hừ lạnh một tiếng, đánh gãy lời Lí Phúc. Dọc theo đường đi phải ba quỳ chín lạy! Theo nàng thấy, Đường Đức Trinh quỳ một ngày một đêm cũng không nhất định có thể đến.

Lí Dục lạnh lùng liếc nàng một cái, hắn luôn luôn không tìm được cơ hội tốt nói cho Đường Đức Trinh biết hắn phải cưới Ngân Đức Dung, hiện tại sáng sớm nàng lại chuồn êm ra phủ, cho dù hắn muốn nói, cũng không có cơ hội .

Nghĩ đến điều này, trong lòng hắn thở dài một hơi, chờ nàng trở lại, đại sự cũng đã định, đến lúc đó lửa giận của nàng chỉ sợ ngay cả hắn đều không thể chống đỡ.

“Việc thành thân chờ Đức Trinh trở về nói sau.” Lí Dục hạ quyết định. Lại nói, không biết làm sao mở miệng, Đức Trinh không được biết việc này đã là hắn không đúng, nếu đã sớm quyết định ra kế hoạch cưới Ngân Đức Dung, chỉ sợ sẽ làm bị thương nàng càng sâu.

Ngân Đức Dung nghe vậy có chút kinh ngạc, “Vì sao?!” Nàng hét lớn, “Ta vì sao phải đợi Hán nữ kia trở về?”

“Bởi vì nàng là thê tử của ta, Dục vương phi.” Vẻ mặt của hắn vẫn như cũ không có gì biến hóa, giọng nói cũng không có độ ấm, “Công chúa tốt nhất không cần mở miệng ngậm miệng đều một tiếng Hán nữ.”

Ngân Đức Dung ngẩn người, nhưng vẫn kiên trì, “Thời gian đã định, không có đạo lý sửa đổi.”

“Ta còn chưa nhận được lời đồng ý của nương tử.”

“Ý kiến của nàng căn bản là không quan trọng, các người không phải nói xuất giá tòng phu sao? Cho nên chỉ cần một câu nói của chàng, nàng cũng chỉ có thể ngậm miệng, huống chi.....” Nàng tỏ vẻ không vui, “Cho dù nàng phản đối, chàng vẫn cưới ta không phải sao?”

Nàng nói là sự thật, dù sao trong lòng bọn họ biết rõ ràng, bởi vì thân phận Đường Đức Trinh bị nàng phát hiện, cho nên hắn ắt phải bị nàng áp đặt.

“Công chúa, ép ta đối với người cũng không có ích lợi gì.” Ánh mắt Lí Dục nhìn nàng luôn không có độ ấm.

“Là không có lợi.” Nàng nói trúng tim đen: “Chàng và ta có thể ngọc nát đá tan, nhưng hơn trăm mạng trên dưới của Dục vương phủ, và cả một nhà họ Đường cùng họ Hạ, chàng muốn cựa sao?”

Lí Dục hai tay nắm chặt, vẻ mặt nghiêm túc, trước khi cảm xúc khổng chế được xoay người rời đi.

“Nếu chàng thực sự để ý Hán nữ kia, không muốn làm cho nàng đau lòng, hiện tại chàng nên cảm tạ ta.”

Không có dừng lại, hắn giờ phút này căn bản không muốn đối mặt với nàng, ngay cả cùng nàng nói thêm vài câu đều cảm thấy phiền nhiễu.

“Ngày chúng ta thành thân nàng không ở đây,” Đùa bốn trường tiên trên tay, Ngân Đức Dung nhàn nhạt nói: “Đây là lễ vật đầu tiên ta vào cửa cấp cho nàng ta.”

Ngữ khí của nàng lộ ra một chút tin tức, Lí Dục cảm thấy có gì đó không thích hợp, không khỏi dừng bước, “Người vì sao nói như vậy?”

“Không có gì, chẳng qua nàng muốn đi Nhạc Sơn là do ta kêu nàng đi .” Nàng tuyệt không để ý nói: “Ta là cố ý để nàng rời đi.”

Hắn nhíu mày, “Vì sao?”

“Nếu chàng để ý nàng ta như vậy,” Nàng cười duyên tiêu sái đến trước mặt hắn, “Nàng ta không ở đây không phải càng tốt sao? Như vậy nàng ta sẽ không đau lòng, chàng cũng có thể an tâm không phải sao?”

Hắn không khách khí xoa sạch bàn tay nàng đặt ở trước ngực chính mình, “Người có lòng tốt như vậy?” Hắn căn bản không tin nhiệm nàng.

“Đương nhiên sẽ không.” Ngân Đức Dung cười lạnh, “Đối với ta không có chuyện tốt như vậy, ta căn bản sẽ không lo lắng.”

“Cho nên.....” Hắn hai mắt nhíu lại, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

“Yên tâm, ta sẽ không giết nàng, chẳng qua ta mặc dù không phải Hán nhân, nhưng ta cũng biết lễ nghi của người Hán.” Trong đầu nàng hiện lên lời nói trước khi rời khỏi Khiết Đan, nội của nàng nói với nàng, “Cho

dù ngày sau vào cửa ta cùng với Đường Đức Trinh cùng ngồi cùng ăn, nhưng vào ngày bái đường thành thân, ta vẫn phải hướng nàng ta kính trà, đây là cấp bậc lễ nghĩa của người Hán, đúng không?”

Lí Dục trầm mặc, không có trả lời nàng.

Nàng cũng không để ý hấn trầm mặc, “Nhưng chỉ bằng nàng ta? Ta đường đường một công chúa mà phải kính trà ột người thấp kém như nàng ta, chỉ sợ sẽ làm giảm thọ nàng ta, cho nên ta muốn nàng ta cút đi!”

Thái độ vênh váo hung hăng của nàng làm Lí Dục phản cảm, hấn xoay người, cũng không quay đầu lại rời đi.

Nhìn hấn rời đi, nàng chưa từ bỏ ý định đi theo một bên.

Cho dù vẻ mặt hấn giống như muốn đem nàng giết đi, nàng vẫn như cũ không quan tâm, tâm cơ dùng hết, vì muốn tiếp cận hấn, nàng sẽ không vào thời điểm mấu chốt từ bỏ.

“Công chúa, thất lễ, Lí Dục thân thể không khoẻ muốn nghỉ ngơi, cho nên mời trở về cho!” bước chân nàng vừa chuyển, hấn lập tức hạ lệnh đuổi khách.

“Ta muốn theo giúp phu quân ta.” Quạt cường nâng cằm, nàng nhìn chằm chằm hấn, “Không đồng ý sao?”

“Chúng ta còn chưa thành thân!” Lí Dục khiển trách, “Lễ nghĩa không hợp!”

“Ta không phải người Hán.” Nàng giơ lên một chút tươi cười cao ngạo bất tuân, “Đừng dùng lễ giáo của người Hán áp đặt ta.”

“Lí Dục không có năng lực có thể áp đặt công chúa.” Nói đến cùng, hấn căn bản không cần Ngân Đức Dung nói gì đó, làm chút gì, bởi vì ở trong cảm nhận của hấn nàng là người không cần để ý tới, “Chẳng qua nơi này là Dục vương phủ, bất kỳ việc gì cũng xin công chúa tự trọng, mà ta sở dĩ cưới công chúa tin tưởng lòng công chúa minh bạch, về sau mong công chúa có thể đại nhân đại lượng, an phận ở Dục vương phủ qua ngày, Lí Dục vô cùng cảm kích.”

Hấn lạnh nhạt khiến nàng giận dữ, “Lần này ta có mang đan dược trân quý từ Khiết Đan đến, ta có thể làm thân thể của chàng khôi phục như trước, chẳng lẽ chàng không muốn thử xem?”

“Nếu đúng là trân quý, xin công chúa giữ đi!” Lời của nàng một chút đều không có đả động hấn, “Ta vô phúc tiêu thụ.”

Không chỉ là đan dược, ngay cả công chúa Khiết Đan điều ngoa, hấn cũng không muốn.

Ngân Đức Dung xanh mặt nhìn hấn rời đi.

“Vương gia, có cần phái người gọi vương phi trở về không?” Lí Phúc một bên cẩn thận hỏi.

Trầm mặc một hồi lâu, hấn cuối cùng chậm rãi mở miệng, “Không cần, có lẽ trận này, nàng không nên có mặt là tốt nhất.”

“Nhưng mà..... Vương phi dù sao cũng sẽ về phủ.” Lí Phúc lo lắng, ông thật tình thích việc vương phi này, cho dù nàng là mạo danh, nhưng cũng không tổn hại đến địa vị của nàng trong cảm nhận của ông.

“Ta sẽ xử lý.” Lí Dục nhàn nhạt nói, hấn biết Đức Trinh không thể chấp nhận, nhưng hấn sẽ nghĩ biện pháp làm cho nàng hiểu, dù sao hấn làm như vậy cũng là thân bất do kỷ.

Sau khi thành thân với Ngân Đức Dung, hấn tính mang Đức Trinh trở về Việt Châu thăm người thân, có lẽ ở đó ba bốn tháng, hoặc là..... ba, năm năm!

Hấn sẽ cưới công chúa điều ngoa kia, nhưng nàng vĩnh viễn sẽ bị hấn đặt ở nơi không quan trọng. “Đức Trinh tiểu thư.” Phù Dung đứng ở một bên, một mặt lo lắng trùng trùng nhìn mồ hôi như mưa trên mặt Đường Đức Trinh, “Nghỉ ngơi một lát đi!”

Từ sáng sớm đến mặt trời chói chang, chỉ thấy nàng thực sự ba bước đi một bước quỳ, chín bước thì đập đầu một cái, sau khi đi được vài dặm, động tác của nàng đã chậm chậm lại, nhìn có chút cổ hết sức.

“Ta còn có thể tiếp tục.” Đường Đức Trinh lau mồ hôi ẩm ướt trên trán, đầu gối đã đau đến cơ hồ mất đi tri giác.

“Bằng không đến lượt ta đi!” Phù Dung ý nghĩ kỳ lạ nói: “Đến lượt ta quỳ, đến lượt ta lạy.” Đối với nàng mà nói, như vậy cũng coi như có ý nghĩa.

Nàng không nhịn được bật cười, “Phù Dung, người đừng hồ đồ, phải chính mình cầu mới thành tâm.”

“Nhưng thân thể ngài không chịu nổi.” Phù Dung gấp đến độ sắp khóc.

Đầu gối của Đường Đức Trinh giờ phút này đều chảy máu, trán cũng u thành một cục xanh lớn, nàng nhìn thấy, đều đau lòng.

“Ta có thể.” Sắc mặt Đường Đức Trinh có chút tái nhợt, thân thể lay động một chút.

Phù Dung vội vàng tiến lên đỡ nàng một phen.

Đẩy tay Phù Dung ra, nàng vẫn cắn chặt răng chống đỡ như cũ, màn đêm bỗng chốc liền buông xuống, nàng đã mệt đến quỵ xuống phải cắn răng mới có thể đứng lên, ngẫu nhiên còn phải nhờ Phù Dung ở một bên kéo nàng, bằng không nàng sẽ quỵ không dậy nổi.

“Vương gia nếu nhìn thấy tiểu thư vì hắn tận tâm hết sức như vậy, nhất định sẽ rất cảm động.” Phù Dung ở một bên nói: “Hắn nhất định sẽ càng yêu quý tiểu thư.”

Bởi vì không có khí lực nói chuyện, cho nên nàng chỉ có thể miễn cưỡng gơ khóe miệng.

Đoạn đường này giống như vô tận, khi Đường Đức Trinh đã mệt đến sức cùng lực kiệt ngã xuống, nàng xa xa nhìn thấy ánh đèn phía trước, nàng lộ ra một cái tươi cười suy yếu.

“Tiểu thư, chúng ta sắp đến!” Phù Dung cũng đồng thời nhìn ngọn đèn, loại hưng phấn không thể dùng từ ngữ biểu đạt.

“Ừm.” Tinh thần Đường Đức Trinh bởi vậy lại lần nữa vùng lên, “Cũng sắp đến.”

Như được rót thêm sức sống, nàng tiếp tục quỳ lạy, nghĩ rằng cuối cùng ông trời không phụ người có lòng.

8. Chương 8

Cho dù bóng đêm thâm trầm, Đường Đức Trinh vẫn như cũ mang theo Phù Dung trong thời gian nhanh nhất xuống núi.

“Tiểu thư, chúng ta có thể tìm một chỗ nghỉ ngơi một đêm sáng mai lại trở về.”

“Ta biết.” Đường Đức Trinh ngồi ở trong xe ngựa, tâm tình sung sướng nói: “Nhưng ta muốn sớm đưa bình nước thần này cho vương gia.”

Trước khi trở về trụ trì trong chùa có lòng tốt thay các nàng tìm người ở phụ cận, kêu chiếc xe ngựa đưa các nàng xuống núi vào thành.

Phù Dung nhìn tiểu thư không khỏi bật cười, thấy nàng ôm bình nước kia giống che chở bảo bối.

“Nhưng mà trụ trì nói,” Trong mắt nàng đột nhiên tuôn ra lửa giận, “Căn bản là không ai dùng phương thức này cầu nước, công chúa kia quả nhiên là gạt chúng ta!”

“Thôi, thôi!” Không thể phủ nhận trong lòng Đường Đức Trinh cũng đối với chính mình bị lừa gạt cảm thấy không thoải mái, nhưng Ngân Đức Dung dù sao cũng là công chúa, cho dù muốn tìm nàng tính sổ cũng phải chọn cơ hội, hiện nay nàng chỉ có thể trước trấn an Phù Dung, “Dù sao cũng lấy được nước, quá trình không quan trọng.”

“Làm sao có thể không quan trọng?” Phù Dung đau lòng nhìn trán của nàng cùng khối máu bầm ở đầu gối, “Tiểu thư đã bị thương.”

“Nhưng giống như trụ trì nói, ta có lòng thành, như vậy thân thể phu quân nhất định sẽ khỏi hẳn.” Đối với nàng mà nói, không có gì so với những lời này càng làm nàng vui vẻ.

Nghe nàng nói như vậy Phù Dung cũng không thể nói cái gì nữa, nhưng đối với Ngân Đức Dung, nàng vẫn cảm thấy bất mãn đến cực điểm.

“Tiểu thư, cửa thành đã đóng.” Tới cửa thành, xe ngựa ngừng lại, nàng ló đầu xem xét.

Đường Đức Trinh ngẩn người, giờ này cửa thành quả thật là đóng.

“Đợi chút.” Nàng nhớ tới buổi sáng khi ra khỏi cửa, từ trong phòng Lí Dục lấy được cái lệnh bài, vốn không có ý định gì, không nghĩ tới thực sự phải dùng nó, “Đi! Đưa cho binh lính canh gác thành nhìn.”

Cho dù cả người đau nhức, nhưng trong lòng nàng hạ quyết tâm tối nay nhất định phải trở về, bởi vì nàng sớm thành thói quen mỗi đêm có Lí Dục làm bạn .

“Dạ.” Phù Dung giao lệnh bài ã phu.

Chỉ chốc lát sau, cửa thành liền mở ra, bọn họ cũng thuận lợi vào thành.

Đường Đức Trinh có chút mệt mỏi dựa vào xe ngựa, một đường xóc nảy khiến nàng cơ hồ mệt đến sắp nhắm mắt lại, nhưng nàng vẫn cố chống đỡ, cũng sắp về nhà, trong lòng nàng tự nói với chính mình.

Khi về tới Dục vương phủ, bắt gặp một thân chật vật, xe ngựa mới dừng lại, nàng liền dưới sự dìu đỡ của Phù Dung xuống xe ngựa, trả cho xa phu chút ngân lượng để hắn rời đi.

“Tiểu thư.” Phù Dung đang muốn giúp đỡ nàng bước lên bậc thang trước cửa Dục vương, nhưng khi thấy trên cửa cao ngất của Dục vương phủ, bày đèn lồng đỏ thắm, “Tiểu thư nhìn kia, đây là có chuyện gì?”

Đường Đức Trinh ngẩng đầu, không khí vui mừng giăng đèn kết hoa đối với nàng mà nói cũng không xa lạ, khi nàng gả vào Dục vương phủ cũng như thế.....

Hai người chạy nhanh bước vào bên trong phủ, lúc này tuy rằng đêm đã khuya, nhưng vẫn có bọn hạ nhân ra vào rất náo nhiệt.

“Đây là có chuyện gì?” Phù Dung tùy ý bắt một người liền hỏi: “Đã trễ thế này, mọi người đang vội vã làm gì?”

“Ngày mai là ngày đại hôn của vương gia cùng công chúa Khiết Đan, chúng ta rất bận !” Hạ nhân mở miệng giải thích, “Nếu không nhanh hơn, sẽ không kịp.”

Phù Dung nghe vậy quá sợ hãi, nàng nhìn thấy thân mình Đường Đức Trinh lung lay một chút, vội vàng vươn tay đỡ lấy nàng, “Tiểu thư, ngài không sao chứ?”

“Vương phi?!” Hạ nhân có chút ngoài ý muốn nhìn Đường Đức Trinh đi theo phía sau, hô một tiếng lập tức chạy vào trong báo cáo Lí Phúc, nói vương phi ở đêm khuya hồi phủ.

“Tiểu thư, ngài làm sao vậy? Nói chuyện a!” Nhìn sắc mặt trắng bệch của Đường Đức Trinh, nàng nóng lòng kêu, “Ngài đừng làm ta sợ.”

“Yên tâm, ta, ta không sao.” Giọng nói của Đường Đức Trinh sâu kín truyền đến.

Đầu nàng trống rỗng, chỉ có câu nói vừa rồi không ngừng vọng lại bên tai nàng.

Thành thân..... Lí Dục muốn cùng công chúa Khiết Đan điêu ngoa kia thành thân?!

Nàng nhắm chặt hai mắt, dùng hết khí lực toàn thân mới không làm mình ngã xuống, nàng đã đau lòng sắp không thở nổi .

“Tiểu thư?!” Nhìn thấy nàng thế này, Phù Dung không nhịn được hốt mắt đỏ lên, “Dục vương phủ bọn họ thật sự là khinh người quá đáng!”

Tiểu thư vì binh nước làm cho cả người đầy thương tích, bọn họ lại ở trong này vui vẻ chờ thành thân!

“Vương phi.” Nhận được tin tức Lí Phúc vội vàng từ trong đại sảnh bước nhanh ra, ông vừa thấy bộ dạng của Đường Đức Trinh không khỏi chấn động, bởi vì tóc nàng có chút phân tán, trên trán có thương tích, ngay cả quần áo cũng đều dính đầy tro bụi, “Đây là có chuyện gì? Gặp cướp sao?”

Đối với lời nói của ông ngoảnh mặt làm ngơ, Đường Đức Trinh chỉ lo đánh giá náo nhiệt bốn phía, nhưng náo nhiệt này một chút đều không thể truyền vào lòng của nàng.

“Thành thân..... Vương gia muốn cùng công chúa thành thân sao?” Nàng thì thào hỏi.

Lí Phúc ngăn người, chột dạ trốn tránh ánh mắt nàng.

“Phúc bá,” Đường Đức Trinh kiên định nhìn thẳng ông, “Nói cho ta!”

Ông thở dài một hơi, “Vương phi, vương gia làm như vậy cũng là bất đắc dĩ, hơn nữa thời gian quá mau, cho nên vương gia mới không kịp đem tin tức báo cho vương phi biết.”

Bất quá những lời này nghe vào trong tai nàng căn bản chính là cường từ đoạt lí, bất chấp đầu gối bị thương, nàng đi như chạy tiến vào phòng ngủ.

Lí Phúc chỉ có thể nóng vội đi theo phía sau nàng.

Lí Dục ở trong phòng, bình tĩnh tựa như thường ngày, nàng dùng sức mở cửa vọt vào.

“Ta muốn người nói rõ cho ta biết!” Nàng trong cơn giận dữ, cũng không quản Lí Dục đã nằm ở trên giường, trực tiếp ngồi vào trên người hắn, “Khi dễ người cũng phải có giới hạn!”

Lí Dục có chút ngoài ý muốn nhìn nàng xông tới, hắn vốn đã tắt đèn đang muốn đi ngủ, không nghĩ tới nàng lại đột nhiên chạy vào.

“Vương gia.” Nhìn trường hợp trong phòng, Lí Phúc quá sợ hãi, “Vương phi?!”

Lí Dục nhắc tay, “Phúc bá, đi xuống.”

Trong lòng mặc dù có chần chờ, nhưng Lí Phúc vẫn khom người lui ra, thuận tiện đóng cửa phòng lại.

“Nàng đã trở lại.” Dội cửa đóng, hắn lập tức giơ lên khóe miệng nhìn nàng, “Không phải nói phải ở trên núi mấy ngày sao?”

“Vốn là như thế này.” Tay nàng trực tiếp khóa trụ cổ hắn, “Nhưng ta may mắn chính mình đã trở lại, thế này mới làm cho ta nhìn rõ bộ mặt thật của người.”

“Bộ mặt thật của ta?!” Hắn ngấm tay nàng đặt trên cổ hắn, một chút cũng không đem hành động này để vào mắt, bởi vì hắn thực xác định nàng không có khả năng sẽ làm hắn bị thương, “Có ý gì?”

“Người làm sao có thể hỏi như vậy?” Đường Đức Trinh dẩy mắt bị thương.

Nhìn nàng, hắn thoáng chốc hiểu được tất cả.

“Thấp đèn lên đi!” Hắn tính đứng dậy cùng nàng nói rõ.

“Không cần.” Dưới ánh trăng chiếu xuống, hai mắt của nàng lóe lửa giận, “Nói, vì sao?”

Trầm mặc một lát, Lí Dục vươn tay trấn an võ lưng của nàng, nhưng bị nàng phẫn nộ hất ra.

Hắn đành phải bất đắc dĩ thu tay, “Nàng đều đã biết?”

“Bên ngoài náo nhiệt như vậy, ta không phải người mù.” Tay Đường Đức Trinh đặt ở trên cổ hắn hơi hơi dùng sức, “Vì sao gạt ta?”

Sức lực của nàng làm hắn thấy có chút không khỏe, nhưng Lí Dục không có mở miệng ngăn cản, chỉ nói: “Ta cũng không có lừa nàng, chính là chuyện tới đột nhiên, Đức phi nương nương hai ngày trước mới báo cho biết, vốn muốn mở miệng nói với nàng, nhưng luôn luôn không có cơ hội.”

“Lấy có!” Nàng tức giận rống, “Chẳng qua là một câu, sẽ không có cơ hội sao?”

Lí Dục nâng tay, không để ý nàng phản đối, xoa gương mặt nàng, “Nếu thực sự chính là chỉ cần một câu có thể giải quyết, ta đã sớm nói.”

Nhìn hắn, nàng cảm thấy vừa tức giận lại đau lòng, cuối cùng tay nàng buông lỏng, xoay người xuống giường.

Hắn nhanh tay lẹ mắt xuống giường giữ chặt nàng, “Đừng đi! Hãy nghe ta nói hết.”

“Nghe người nói nhiều cũng vô dụng.” Đường Đức Trinh đem tay rút về, “Người vẫn sẽ cưới người khác không phải sao?”

Người ta là đường đường công chúa, mà nàng thì sao? Bất quá chỉ là một nữ nhi của thầy phong thủy nhỏ, lấy cái gì cùng người ta tranh?

Nàng sớm nên nhận ra, còn tưởng rằng chính mình là đặc biệt, nhưng nói đến cùng nàng bất quá chính là một nữ nhân bình thường, cho dù hắn ngay từ đầu đối với nàng quyến luyến, cuối cùng vẫn sẽ dời tầm mắt, đuổi theo một nữ nhân khác.

Sớm biết như vậy nàng lúc ở Việt Châu tùy tiện tìm một người gả cho rồi, mặc dù gả ột phạm phu tục tử, ít nhất phu quân có thể chỉ cưới một mình nàng sống hết một đời, nhà cao cửa rộng..... Chung quy không thích hợp với nàng.

Khi nàng vào cửa thuận tay ném hồ lô sang một bên, việc hôm nay nàng làm thật sự châm chọc, nàng cúi thắt lưng tức giận nhặt lên, sau đó xúc động hướng Lí Dục quăng đến.

Hắn bị ném trúng ngực, không khỏi kêu rên một tiếng.

“Lí Dục!” Nàng xoay người trừng mắt hắn, “Ta với người tình phân vợ chồng đến đây ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Khi nàng cất bước rời đi, hắn một phen giữ nàng lại, “Muốn đi cũng được, nhưng nàng trước hết nghe ta nói hết.”

“Còn muốn nghe cái gì?” Nàng châm chọc nhìn hắn, “Ngược lại là người hãy nghe ta nói mới đúng! Ta nói cho người biết, cho tới nay ta đều chỉ có một tên gọi đó là Đường Đức Trinh! Về phần Hạ Văn Ninh nên cùng người thành thân là một nữ nhân khác, cho tới bây giờ không phải ta, người nghe rõ chưa? Cho nên người từ bỏ ta! Là ta sai lầm, là ta quá ngây thơ, chúng ta cho tới bây giờ không nên có quan hệ.”

Lời của nàng làm hắn cảm thấy khổ sở, hiểu được hôm nay là hắn làm nàng đau lòng, Lí Dục không khỏi sâu kín thở dài, “Ta biết, ngay từ đầu ta đã biết nàng là Đường Đức Trinh, là nữ nhi của Đường Văn Hiến ở Việt Châu, phụ thân nàng là thành tướng số trong thành.”

Sắc mặt nàng khê biến nghe hắn nói.

“Nhưng bất luận nàng là Đường Đức Trinh hay là Hạ Văn Ninh,” Tay hắn xoa nhẹ gương mặt nàng, thâm tình nhìn nàng, “Tất cả đối với ta đều không có ảnh hưởng, bởi vì cùng ta bái đường là nàng, thê tử của ta cũng chỉ có nàng.”

“Đừng nói dễ nghe như vậy.” Nước mắt nàng không nhịn được chảy xuống, “Người bây giờ còn không phải muốn đi cùng nữ nhân khác bái đường.”

“Ta cũng không muốn.” Không để ý nàng giãy dụa, Lí Dục hôn gương mặt ẩm ướt vì nước mắt của nàng, “Nhưng mà chúng ta đang ở hoàng thất, có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, nàng mạo danh đại gả là sự thật, một khi chuyện bị vạch trần, không chỉ là nàng, ngay cả phụ thân nàng và một nhà Hạ gia ở Việt Châu đều khó thoát khỏi tội chết, điểm ấy nàng hiểu được?”

Nàng đương nhiên hiểu được, cho nên nàng mới hy vọng chuyện này có thể cả đời đều là một bí mật, không bị bất luận kẻ nào biết.

“Nếu ngay từ đầu người đã biết, vậy vì sao còn muốn cưới ta?” Đường Đức Trinh kích động hỏi.

“Có lẽ đây là ích kỷ của ta! Vốn ta muốn đi Việt Châu truyền thánh chỉ, nhưng ta cũng có ý trước báo cho Hạ đại nhân biết tình trạng cơ thể của ta không thích hợp cưới vợ, cho nên có lẽ sẽ lui việc hôn nhân này lại.” Hắn lộ ra cười khổ, “Nhưng bởi vì gặp nàng ta mới đánh mất suy nghĩ này, nàng hấp dẫn ta, làm cho ta muốn cưới nàng vào cửa, cho nên khi ở Hạ phủ nhìn thấy nàng, ta mới có thể nói mặc kệ nàng là ai, ta chỉ nhận thức một mình nàng. Nàng là vợ ta, nàng tên là gì, đối với ta mà nói căn bản không quan trọng.”

“Ta không rõ.”

“Vì sao không rõ? Lý do ta cưới nàng cũng giống như nguyên nhân ngay từ đầu nàng nguyện ý gả cho ta một người gần đất xa trời.” Hai tay khoát lên trên vai nàng, Lí Dục khẽ cúi người làm cho chính mình nhìn thẳng vào mắt nàng, “Đức Trinh, ta không cần nàng có thể tha thứ quyết định của ta, nhưng tin tưởng ta, đây là biện pháp tốt nhất.”

Nước mắt của nàng lại rơi ra, “Ta còn không hiểu.”

“Trong cung có người biết nàng mạo danh đại gả.” Hắn ôm nàng vào lòng, “Ta cưới Ngân Đức Dung xong, sẽ không có người truy cứu thân phận của nàng, cả đời này nàng đều có thể đúng lý hợp tình làm Dục vương phi, thế tử của ta, mà nhà nàng và Hạ gia ở Việt cũng có thể không cần sợ hãi sống qua ngày.”

Lời nói của hắn vô cùng có đạo lý, cũng quả thật trấn an tức giận của nàng, nhưng vẫn cứ không cách nào làm cho nàng dễ chịu lên một ít.

Nàng không muốn cùng người cộng thị nhất phu, nhưng nàng có thể lựa chọn sao? Nếu nói Lí Dục thân bất do kỷ, vậy nàng cũng cũng như vậy.....

“Ta là Dục vương phi.” Đường Đức Trinh sâu kín mở miệng, “Vậy còn công chúa? Chàng tính đặt nàng chỗ nào? Nàng là thiên kim cành vàng lá ngọc.”

Ánh mắt chợt tắt, khẩu khí của hắn cũng không có một tia thương hại, “Bên trong phủ hạ nhân vẫn gọi nàng một tiếng vương phi, nhưng nàng không cần để ý tới nàng ta.”

Đồng dạng thân là nữ nhân, nàng hiểu Lí Dục đoạn tuyệt mà nói đời này của Ngân Đức Dung nhất định bị ai.

“Đức Trinh, việc hôm nay nàng làm có thể lý giải không?” Hắn cúi đầu đánh giá nàng.

Đường Đức Trinh rũ mắt xuống, vô luận nàng trả lời cái gì, kỳ thực đều đã không thể xoay chuyển.....

“Chờ ta một chút.” Rồi đi ôm ấp của hắn, nàng đến cầm lấy hồ đồ mới vừa rồi chính mình xúc động ném đến trên người hắn, giờ phút này đã rơi trên mặt đất, cũng cầm lấy chén rót nước ra, “Uống đi.”

“Đây là cái gì?” Lí Dục tiếp nhận, tò mò hỏi.

“Nước suối Nhạc Sơn, nghe nói có thể trị bách bệnh.”

“Nàng là vì nước suối này mới lên núi?”

“Vô nghĩa! Bằng không ăn no rồi hơi sao?” tươi cười của nàng có chút suy yếu, “Uống đi, sau đó ngủ một giấc thật tốt, ngày mai..... Ngày mai là ngày vui của chàng.”

Nếu có thể lựa chọn, hắn rất hy vọng có thể lau đi sầu bi dưới đáy mắt của nàng, nhưng việc đã đến nước này, hắn cái gì cũng không thể làm, ngày mai cho dù vô cùng không muốn, hắn vẫn cùng Ngân Đức Dung thành thân.

“Nàng không đi sao?”

Nhìn hắn, Đường Đức Trinh thở dài một hơi, nàng thật hy vọng chính mình có thể có dũng khí rời khỏi hắn, nhưng nàng chính là lắc đầu nói: “Uống đi!”

Hắn một ngụm đem nước uống cạn.

“Đêm đã khuya, đi ngủ.” Nhìn hắn uống hết, nàng vừa lòng gật đầu, dịu dàng trở lại trên giường.

“Theo giúp ta.”

“Được.” Nàng cười nhẹ, “Chờ ta rửa mặt chải đầu xong lại bồi chàng, chàng ngủ trước đi.”

Hiện tại toàn thân nàng bản đã chết, cũng không muốn mang một thân dơ bẩn nằm xuống giường, vì thế nàng lập tức gọi Phù Dung.

“Tiểu thư.” Phù Dung vừa vào cửa, nhìn thấy Đường Đức Trinh không khỏi đau lòng kêu.

“Không có việc gì.” Đường Đức Trinh bài trừ một cái tươi cười, “Đi nấu chút nước, ta muốn rửa mặt chải đầu.”

“Dạ.” Phù Dung vội vàng nghe theo, không dám hỏi gì nhiều, chỉ sợ hỏi ra, sẽ làm nàng cảm thấy khó chịu. “Ta thuận tiện sẽ lấy chút thuốc trị thương đến, miệng vết thương của ngài không bôi chút thuốc không được.”

“Tùy tiện.” Nàng cúi bỏ đai lưng, không để ý nói. Đối với nàng mà nói, miệng vết thương bên ngoài cũng không đau bằng trong lòng.

“Vì sao phải bôi thuốc?” Lí Dục ngồi ở trên giường, chuyên chú nhìn nàng, “Nàng bị thương sao?”

“Không có việc gì.” Nàng lơ đãng phát phát tay, “Chỉ là vết thương nhỏ.” Nàng cũng không phải cô gái được nuông chiều gì, chút vết thương ấy đối với nàng không có ảnh hưởng.

Nhưng Lí Dục vươn tay, muốn nàng tiến lại.

Hắn nhíu mày, cuối cùng nàng không có phản bác đưa tay giao cho hắn.

Vuốt hai tay của nàng, hắn ở trong bóng tối không nhìn ra có gì không ổn, “Thấp đèn lên.”

“Chàng không phải muốn ngủ sao?”

“Thấp đèn lên.” Ngữ khí của hắn kiên trì, phải ở dưới ánh sáng kiểm tra tỉ mỉ.

Đường Đức Trinh không dị nghị đem đèn thấp lên.

Nàng xoay người, hắn vừa thấy vết thương trên trán nàng lập tức không nề mặt, bước đi đến nàng trước mặt, “Đây là có chuyện gì?” Tay hắn chạm đến trán của nàng.

Hành động này khiến nàng co rúm lại một chút, “Nhẹ chút, sẽ đau.”

Lí Dục nhăn mày lại, “Tại sao lại bị vậy?” Ngữ khí của hắn như có mưa gió sắp đến trước nỗi giận.

Tuy rằng vẫn có chút khó chịu khi hắn sắp cưỡi người khác, nhưng hắn đối với nàng quan tâm, làm lòng nàng ấm áp, cũng không uổng nàng vì hắn hy sinh như vậy.

“Nói!” Hắn tức giận thúc giục.

“Không có gì.” Nàng mỉm cười, “Còn không phải là vì nước kia.”

Lí Dục vẻ mặt không hiểu.

“Vì biểu thị thành tâm, cho nên ta một đường ba quỳ chín lạy lên Nhạc Sơn.” Nàng nhún vai, “Vết thương trên trán do vậy mà đến.”

Nghe được lời của nàng, hắn cảm thấy đau lòng tột đỉnh, lập tức đỡ nàng ngồi vào ghế tựa, quỳ một gối xuống ở trước mặt nàng, đem quần nàng nhắc lên.

Miệng vết thương trên đầu gối Đường Đức Trinh ở Nhạc Sơn đã tẩy trừ sơ qua, nhưng vẫn còn vết bầm xanh kinh người.

“Nàng ngốc tử này!” Giờ phút này hắn đối với nàng thật sự là vừa tức lại cảm động, “Là công chúa chỉ nàng?”

Đường Đức Trinh không có trả lời.

Thật ra nàng không cần phải nói, hắn cũng đoán được.

“Đáng chết!” Hắn cơ hồ không nhịn được tức giận muốn đi cho Ngân Đức Dung một cái tát, “Ngày mai ta sẽ hạ lệnh, từ nay về sau, không cho nàng ta tiếp cận nàng nữa bước, nàng cũng không được phép nói chuyện với nàng ta.”

Nàng rất hồn nhiên, chỉ biết bị Ngân Đức Dung đùa giỡn.

“Không nghiêm trọng như vậy.” Nàng hừ một tiếng, “Chàng nghĩ rằng ta thật sự ngốc để cho nàng ấy lừa lần thứ hai sao? Nàng đã không có cơ hội.”

Lúc này Phù Dung cầm thuốc cùng một chút điểm tâm vào cho Đường Đức Trinh, khi nhìn thấy Lí Dục quỳ gối trước mặt Đường Đức Trinh có chút kinh ngạc.

Ngay cả đi mấy tì nữ mang nước ấm đi theo phía sau nàng đều choáng váng.

“Đặt ở đó đi.” Hắn nhìn cũng không liếc mắt nhìn một cái, “Các người có thể đi xuống, vương phi ta sẽ chăm sóc.”

Lí Dục nói làm Phù Dung hai mắt mở to, cuối cùng nàng mỉm cười, lẳng lặng mang theo tỳ nữ đóng cửa lại rồi đi.

Nàng tuy rằng cũng đối với vương gia muốn thành thân với Ngân Đức Dung cảm thấy tức giận bất bình, nhưng nhìn bộ dạng đau tiếc của hắn đối với tiểu thư, hắn vẫn rất để ý tiểu thư nhà này, điều này làm nàng thoáng giải sầu một chút.

Đường Đức Trinh buồn cười nhìn hắn, “Chàng là bệnh nhân còn muốn chăm sóc ta? Thật không biết tự lượng sức mình.”

“Cho dù thân thể ta không bằng trước kia, nhưng chăm sóc nàng vẫn dư sức.” Như là muốn chứng minh lời mình nói, Lí Dục một tay bế nàng dậy.

Nàng giật mình ôm lấy cổ hắn, “Xem ra nước kia thật đúng là có công hiệu, mới uống một ngụm chàng đã bế được ta.”

“Ta có thể bế nàng không liên quan gì tới nước kia.” Hắn tức giận trừng nàng một cái, đem nàng ôm đến sau bình phong, nước bốc hơi trong thùng gỗ hấp dẫn người ta muốn tắm, “Lần sau nếu lại để ta phát hiện nàng làm chuyện ngu xuẩn, ta sẽ cột nàng trên giường, ba ngày không cho rời giường.”

“Tốt nhất chàng trời được ta.” Đe dọa của hắn đối với nàng không có một chút đáng sợ, cho dù hắn đã từ từ hồi phục, nhưng ở trong cảm nhận của nàng, hắn vẫn là một nam tử suy yếu như lúc đầu hai người quen nhau.

Hắn yêu thương hôn hôn môi của nàng, “Ta thực sự không hy vọng thương tổn nàng.”

“Đừng nữa nói.” Đường Đức Trinh ở bên môi của hắn nói nhỏ, “Ta rất hiểu, chuyện thực sự giống như chàng nói là thân bất do kỷ, chàng không thể lấy mạng của ta làm tiền đặt cược, đồng dạng, ta cũng vô pháp lấy mạng của phụ thân và một nhà Hạ gia ra đùa giỡn.”

Đôi mắt hắn thâm thúy nhìn thẳng vào mắt nàng, “Tin tưởng ta, ta sẽ không lừa dối nàng.”

“Ta luôn luôn tin tưởng chàng.” Nàng ngẩng đầu đối hắn cười, “Bằng không ta cũng sẽ không gả cho chàng.”

Hắn nghe vậy liền cười, cũng đặt nàng xuống, bắt đầu nhẹ nhàng thay nàng cởi thắt lưng, đúng như lời hắn nói với Phù Dung, hắn muốn hầu hạ nàng thay quần áo tắm rửa.

Đường Đức Trinh tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có ngăn cản động tác của hắn, dù sao có thể để ột vương gia cẩn thận đối đãi như vậy cũng không phải là chuyện mỗi ngày đều có, nàng đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

9. Chương 9

Sáng sớm hôm sau tiếng gà gáy đánh thức Đường Đức Trinh đang trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê dậy.

Nàng mở to mắt lẳng lặng nằm bên cạnh Lí Dục một lát, cuối cùng nàng khẽ thở dài ngồi dậy, nhẹ nhàng bước xuống giường, thân thể truyền đến một chút đau đớn làm nàng không nhịn được nhăn mày lại.

Khê đẩy cửa sổ ra, phương đông đã lộ ra một chút ánh sáng chói mắt, trời đã sáng..... Một đêm không ngủ nàng vốn nên cảm thấy mệt mỏi, nhưng nàng không có, nàng chỉ cảm thấy trong lòng nặng nề khó chịu.

Đêm qua nàng vốn nên mệt đến ngủ mê man, nhưng trong đầu đảo quanh suy nghĩ lại khiến nàng không thể nghỉ ngơi thật tốt.

Nàng chỉ mơ hồ nhớ cả người mình mê mê trầm trầm, tựa hồ đang ngủ nhưng tựa hồ lại không có.

Chuyện Lí Dục muốn cùng Ngân Đức Dung thành thân trùng trùng đặt ở trong lòng nàng, tuy rằng miệng nàng nói biết hấn thân bất do kỷ, nhưng vẫn đau lòng không thôi.

Xoay người nhìn Lí Dục ngủ say trên giường, nàng cảm giác chính mình sắp không thở nổi, vì thế không cần nghĩ ngợi cầm lấy lệnh bài trên bàn, nhẹ giọng bước nhanh đi ra ngoài.

Giờ phút này phần lớn người trong vương phủ vẫn còn ngủ say, chỉ có vài hạ nhân đã rời giường bắt đầu công việc, trên đại sảnh giăng đèn kết hoa màu sắc đặt vào mắt làm nàng cảm thấy chói mắt vô cùng, Đường Đức Trinh xoay người rời đi, không muốn lại tiếp tục nhìn.

Dựa vào ấn tượng đi đến chuồng ngựa của vương phủ, nàng nghe nói trước kia thân thể Lí Dục cường tráng là một anh hùng, tuy rằng so sánh với tình trạng suy yếu hôm nay thật sự rất khó tưởng tượng bộ dáng hấn ở trên lưng ngựa, nhưng không thể phủ nhận, trong vương phủ quả thật có mấy con ngựa quý.

Đường Đức Trinh lặng lẽ tiến vào, sau đó nắm một con ngựa thoát nhìn ôn thuận dẫn ra hàng rào, nàng vỗ vỗ cổ ngựa, trấn an một chút, liền gọn gàng xoay người lên ngựa.

“Là ai?” Gã sai vặt canh giữ ngựa nghe tiếng ngựa hí, ngay cả quần áo đều không kịp mặc xong bỏ chạy đi ra, ngửi khí lo lắng hỏi.

“Ta là Dục vương phi.” Nàng đối với gã sai vặt lớn tiếng hô: “Mở cửa!”

“Vương phi?!” Gã sai vặt có chút ngoài ý muốn nhìn Đường Đức Trinh trên ngựa.

“Còn không đi!” Khẩu khí nàng có phần ra lệnh.

Gã sai vặt không dám chần chờ, vội vàng chạy tới mở cửa ra.

Cửa vừa mở, Đường Đức Trinh đạp chân một cái, ngựa lập tức lao đi.

Sáng sớm trên đường không có người, nàng yên tâm giục ngựa chạy như điên, thẳng đến ngã tư đường, đến cửa thành, rất xa liền xuất ra lệnh bài bên hông.

Chờ nàng đến cửa thành, cửa thành đã mở ra, nàng không có chần chờ ra khỏi thành.

Thật ra nàng cũng không biết chính mình muốn đi đâu, chỉ biết giờ phút này nàng không muốn ở lại Dục vương phủ.

Cỡi đến bờ sông, phía trước đã không có đường, nàng mới cho ngựa chậm rãi dừng lại.

Thất thần nhìn phương xa, nếu nhớ không lầm, đây là hướng về Việt Châu, nàng thở dài, đột nhiên cảm thấy rất nhớ nhà, rất nhớ phụ thân.....

Từ trên ngựa nhảy xuống, nàng dắt ngựa, dọc theo bờ sông chậm rãi tiêu sái.

Nhưng mới đi không được vài bước, nàng đã nghe được một trận vó ngựa dồn dập từ xa đến gần, nàng nắm dây cương hồ nghi nhìn nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một tuần mã màu đen người trên lưng ngựa dần dần tiếp cận, từ một người một con ngựa hiện rõ, hai trông mắt nàng khiếp sợ mở to.

“Vương gia?!” Nàng kinh ngạc nhìn ngựa dừng ở trước mặt!

“Tốc độ của nàng thật nhanh, ta thiếu chút không đuổi kịp.” Lí Dục đối với nàng cười, sắc mặt có chút tái nhợt từ trên lưng ngựa nhảy xuống.

Nàng chạy nhanh vươn tay đỡ hấn.

Lí Dục mồ hôi lạnh ứa ra, không có cự tuyệt nàng giúp, tuy rằng hấn nghĩ chính mình khôi phục rất khá, nhưng hiện tại xem ra tựa hồ còn cần một ít thời gian.

“Chàng điên rồi sao?” Đường Đức Trinh khó có thể tin nhìn hấn, vội vàng muốn hấn ngồi xuống. Cũng không giấu lại chính mình là thân thể gì, thể nhưng học người ta giục ngựa chạy như điên, đây rõ ràng là đang liều mạng!

“Ta tới tìm thê tử của ta, làm sao có thể là điên?” Hấn nhàn nhạt nói.

Đường Đức Trinh nhú mày nhìn hấn, “Chàng không phải đang ngủ sao? Bị ta đánh thức?”

Hấn nhẹ nhàng lắc đầu, “Cũng giống như nàng, một đêm không ngủ.”

Đáy mắt nàng hiện lên kinh ngạc. Hấn biết nàng cả đêm cũng chưa ngủ?

“Ta đi theo nàng ra cửa, chính là không dự đoán được nàng sẽ cười ngựa ra phủ.” Lí Dục nhéo nhéo gương mặt nàng, “Lấy giới nữ lưu mà nói, tài cỡi ngựa của nàng không tệ.”

“Điều này phải cảm tạ đại ca ta.” Nhìn hấn, nàng một mặt khó nén lo lắng, “Chàng thật sự là rất xúc động, đi theo ta, nếu vạn nhất xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?”

“Sự thật chứng minh chuyện gì đều không có, không phải sao?” Hấn nắm tay nàng, “Tìm một chỗ ngồi một lát, ta muốn nghỉ ngơi.”

Không dám chần chờ, Đường Đức Trinh cấp tốc tìm được một chỗ bằng phẳng gần đó, vừa vặn có đại thụ đủ để che nắng.

Nàng giúp đỡ hấn, hai người cùng nhau ngồi xuống.

Ai biết Lí Dục mới ngồi xuống, thể nhưng không khách khí nằm xuống trên đùi nàng.

“Chàng làm cái gì?” Nhìn hành động của hấn, Đường Đức Trinh có chút kinh ngạc.

“Để ta nằm một lát.” Hấn một mặt thoải mái, mặt trời đã lộ ra, xem ra hôm nay tựa hồ là một ngày đẹp trời.

“Cho chàng nằm một lát không thành vấn đề, nhưng mà.....” Nàng cúi đầu nhìn hấn, sờ sờ mặt hấn, “Chàng trở về Dục vương phủ, đừng quên hôm nay chàng cùng công chúa thành thân.”

Lí Dục nhắm mắt lại, khẩu khí lơ đãng, “Ta thân thể không khỏe, mẫu thân sẽ tìm một huynh đệ trong tộc thay ta bái đường.”

“Như vậy có thể chứ?” Đường Đức Trinh cả kinh. Hành động này của hấn không khỏi quá không đem người đặt vào mắt?

“Đương nhiên có thể.” Hấn quét mắt nhìn nàng một cái, suy nghĩ, cuối cùng vẫn không có nói cho nàng biết, kỳ thực lúc trước nếu không bởi vì hấn kiên trì, người cùng nàng bái đường cũng sẽ là huynh đệ trong tộc.

“Công chúa nhất định sẽ tức chết.” Nhớ tới tính tình của Ngân Đức Dung, nàng không khỏi nói.

“Tốt nhất nàng ta có thể tức đến hỷ hôn, như vậy không phải rất tốt sao.” Kéo đầu nàng xuống, hấn thân mật chạm vào môi nàng.

Nàng kim lòng không đậu hôn trả hấn, “Chàng cảm thấy có khả năng đó sao?”

“Không thể nói không có khả năng.” Lí Dục nhú mày, thành thật trả lời, “Chẳng qua cơ hội xa vời.” Dù sao trong lòng hấn thực hiểu được, vì gả cho hấn, Ngân Đức Dung có thể nói là dùng hết tâm cơ, không có khả năng vì chuyện này mà đánh mất suy nghĩ.

“Nếu ngay từ đầu người chàng cưới là nàng ấy,” Tay nàng mềm nhẹ vỗ về cái trán đầy mồ hôi của hấn, có chút đau lòng nói: “Chuyện có lẽ sẽ đơn giản nhiều lắm.”

“Ta cũng không cho rằng, nếu ngay từ đầu nàng không thay khuê nữ Hạ gia xuất giá, hôm nay ta cũng không có khả năng sẽ cưới nàng làm vợ.” Hấn thật sự không muốn suy nghĩ loại vấn đề mang tính giả thiết này, dù sao sự thật đã ở trước mắt, có nghĩ cái khác cũng không ý nghĩa.

Hấn đối với Ngân Đức Dung phản cảm rất rõ ràng, chính là nàng không hiểu.

“Nàng ra tùy hứng kiêu ngạo một chút, nhưng nàng là một đại mỹ nhân.” Nàng nói đúng trọng tâm, “Chẳng lẽ chàng không có một tia động lòng?”

Lí Dục lắc đầu, duyên phận rất kỳ diệu, hắn ngay từ ánh mắt đầu tiên đã có thể quyết định địa vị của người này trong lòng mình, mà Ngân Đức Dung cho hắn, cho tới bây giờ chính là không nên hao tâm tổn sức để ở trong lòng, tuy rằng nói như vậy đối với nàng tựa hồ có chút thiếu công bằng, nhưng mà Ngân Đức Dung chính mình kiên trì lựa chọn gả cho hắn, hậu quả tự nàng phải gánh vác.

Một mỗi nhắm mắt lại, hắn cảm thấy cùng thê tử ở dưới ánh mặt trời yên tĩnh như vậy, đã đủ làm cho hắn mãn nguyện.

“Chàng thực sự không quay về?” Nhìn hắn đem ánh mắt nhắm lại, nàng không nhịn được hỏi.

“Không quay về.” Hắn nhàn nhạt trả lời.

Đường Đức Trinh không tiếp thu chủ ý tốt này, nếu giả sử hắn không muốn trở về, nàng buộc hắn trở về cũng không có gì ý tứ.

Gió nhẹ từ từ thổi tới, hai người bọn họ đều rất rõ chờ ở trong vương phủ sẽ là một đoàn hỗn loạn, bất quá giờ phút này, bọn họ lựa chọn không muốn suy nghĩ, tất cả sẽ chờ hồi phủ bàn lại.

Lí Dục cùng Đường Đức Trinh cưỡi chung một con ngựa trở lại Dục vương phủ, một con ngựa khác tắc bị hắn nắm một đường chậm rãi theo đuôi.

Lo lắng chờ ở ngoài cửa lớn Lí Phúc thấy người về, vội vàng đến đón.

“Vương gia, ngài rốt cục đã trở lại.” Ông sợ tới mức mạng già đều sắp kết thúc. “Trong phủ xảy ra chuyện lớn!”

Lí Dục cười nhẹ, gã sai vặt đỡ hắn xuống ngựa, sau đó vươn tay đỡ thê tử.

“Trở về phòng đi!” Hắn nhẹ giọng đối với nàng nói.

Đường Đức Trinh gật đầu, cùng hắn bước vào cửa.

“Vương gia!” Lí Phúc đi theo phía sau gấp đến độ sắp giơ chân, “Ngài nghe tiểu nhân nói không? Trong phủ xảy ra chuyện lớn.”

“Nghe được.” Lí Dục tùy ý trả lời, “Công chúa lại làm ra chuyện gì?”

Ở trong vương phủ có thể có chuyện lớn xảy ra cũng chỉ có Ngân Đức Dung bày trò.

“Không phải công chúa.” Ông lo lắng đi theo chủ tử, “Là Tân La Tả Nghị Chính đại nhân!”

Tân La Tả Nghị Chính đại nhân?! Hắn dừng bước xoay người nhìn Lí Phúc, hắn cũng không thừa biết nhân vật này.

“Hắn là ai vậy?” Đường Đức Trinh hỏi Lí Dục nghi vấn trong lòng.

“Nghe nói hắn là Tân La vương thất.” Lí Phúc cũng không rất rõ, nhưng vẫn nói ra toàn bộ những gì hắn biết, “Bởi vì rất có tài hoa, cho nên tuổi còn trẻ xem như Tả Nghị Chính đại nhân.”

Nàng khe khẽ kéo trượng phu trở về phòng, “Về phòng trước đi! Muốn nói chuyện có thể ngồi nói.”

Cùng nàng chạy ra ngoài một ngày, nàng cũng không hy vọng hắn mệt.

Lí Dục nghe lời trở về phòng, thẳng đến ngồi ngay ngắn ở ghế thái sư, uống ngụm trà nàng đưa tới mới tiếp tục trọng tâm đề tài vừa rồi, “Trước kia có nghe tin tức trong cung truyền đến, nói Tân La nữ vương phái một đặc sứ đến thương thảo nghị hòa, chiếu theo ông nói, người đến hắn là vị Tả Nghị Chính đại nhân này?”

Tân La quốc là thế lực mới trong mười năm gần đây, tập hợp vô số tiểu quốc, phát triển thành quốc gia lớn, thực lực không thể khinh thường.

Vài năm nay Tân La và Hán ở biên cảnh ngẫu nhiên có xung đột, tạo thành biên cảnh ở hai phương không an định, tình cảnh này khiến hoàng thượng lo lắng không thôi, cố gắng nghĩ biện pháp giải quyết.

Vừa vặn hai năm trước tân nữ vương kế vị Tân La, hai quốc có cơ hội thương nghị, vì đặc phái viên hai nước có lui tới, dự tính dĩ hòa vi quý, đẩy mạnh mậu dịch song phương, hai bên cùng có lợi.

“Tiểu nhân không rõ.” Lí Phúc có chút khẩn trương nói: “Chính là vị Tả Nghị Chính đại nhân này hôm nay đến vương phủ.”

“Đại nhân tới vương phủ?!” Lí Dục đầy bụng nghi hoặc, bất luận công hay tư, hẳn với vị Tân La Tả Nghị Chính đại nhân này đều không có dính líu, làm hắn có chút khó hiểu.

“Đúng vậy! Hơn nữa.....” Lí Phúc cho hạ nhân ở ngoài cửa tiến vào, hạ nhân dâng câu đối lên, này vốn nên treo ở đại sảnh, “Vương gia, mời xem.”

Hắn vươn tay nhận lấy, chỉ thấy phía trên “Hỷ” bị người dùng dao sắc cắt thành hai nửa.

“Đây là có chuyện gì?” Đường Đức Trinh cảm thấy kinh ngạc.

“Là vị Tả Nghị Chính đại nhân kia dùng kiếm phá.” Lí Phúc thành thật khai báo, “Hắn mới vào cửa đã nói việc hôn nhân này không tính gì hết, sau đó mượn kiếm đem câu đối biến thành thế này.”

“Công chúa sẽ tức chết!” Nàng kinh hô, có thể tưởng tượng sắc mặt Ngân Đức Dung có bao nhiêu khó coi.

“Công chúa đương nhiên giận không thể tả, đừng sĩ nàng ta mang theo từ Khiết Đan còn cùng binh lính Tân La đánh nhau.” Nhớ tới một màn kia, Lí Phúc thật đúng là còn sợ hãi, nhưng ông nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra chuyện vì sao lại phát triển thành như vậy.

Tưởng tượng thôi đã biết đó là một màn đặc sắc, Đường Đức Trinh đột nhiên có chút nuối tiếc hôm nay không có ở lại trong vương phủ xem kịch vui.

Nhìn vẻ mặt tiếc nuối của nàng, Lí Dục cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, hắn vỗ vỗ tay nàng, đối với Lí Phúc nói: “Hiện tại người đâu?”

“Bởi vì công chúa giận dữ lấy dao đâm thương Tả Nghị Chính đại nhân, cho nên bị binh lính Tân La bắt, hiện tại đã áp vào hoàng cung.” Lí Phúc thở dài, “Lão phu nhân cũng vào cung để trình bày sự việc từ đầu tới cuối. Vương gia, ngài nói nên làm thế nào cho phải?”

Tình huống hiện tại không cần Lí Phúc nói, ngay cả bản thân Lí Dục đều không hiểu.

“Ta muốn thay quần áo.”

“Chàng định làm gì?” Nhìn hắn đứng lên, Đường Đức Trinh có chút không hiểu hỏi.

“Tiến cung.” Lí Dục lạnh nhạt nói. Người ta đến vương phủ đại náo nhất định có nguyên nhân, hắn không đi tìm hiểu cho rõ làm sao được.

“Nhưng chàng vừa mới hồi phủ.” Tay nàng đặt lên cánh tay hắn, “Chàng không nghỉ một lát lại đi sao?”

Hắn trấn an vỗ vỗ tay nàng, “Vô phương, ta đi sẽ mau chóng trở về.”

Nhìn hắn, Đường Đức Trinh vẫn không thể an tâm, “Ta đi với chàng.”

Hắn đối với nàng chột nhứ mày.

“Ta muốn đi với chàng.” Nàng lặp lại một lần, dù sao nàng đã quyết định.

Mím cười, Lí Dục nhìn nàng kiên trì, cho nên không có cự tuyệt, “Giúp vương phi thay quần áo, nàng phải tiến cung với bốn vương.”

Sau khi thay quần áo xong, hai người lập tức đi ra khỏi cửa ngòi trên xe ngựa, nhắm thẳng hoàng cung mà đi.

“Vương gia,” Mãi cho đến cùng Lí Dục ngồi yên trong xe ngựa, nàng mới nói: “Có thể Tả Nghị Chính đại nhân gì đó thích công chúa, cho nên đến cướp tân nương a?”

“Không biết.” Hắn lắc đầu, “Bất quá giả sử thật sự là như thế cũng không tệ, chúng ta sẽ bớt đi một phiền toái lớn.”

Nghe thấy hần hình dung công chúa Khiết Đan là phiên toái, nàng không nhịn được bật cười.

Nhìn nàng tươi cười, hần cũng thả lỏng tâm tình, “Còn nàng? Không mệt sao?” Hần biết đêm qua nàng không ngủ được.

“Có một chút.” Đường Đức Trinh thành thật trả lời, “Bất quá hiện tại ta càng muốn biết này tất cả rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

“Chờ chúng ta tiến cung, tất cả mọi chuyện đều sẽ sáng tỏ.” Hần đem nàng kéo vào trong lòng, “Nàng trước nghỉ một lát đi!”

Nàng ở trong lòng của hần gật đầu, tựa vào hần, nghe nhịp tim của hần trấn an cảm xúc khấn trương của mình.

Vừa vào cung Lí Dục đã bị triệu vào đại điện, bởi vì không có truyền Đường Đức Trinh, cho nên nàng đành phải ở ngự hoa viên chờ.

Vốn nàng ngồi trong đình bát giác, nhưng lại lo lắng ngồi không được cho nên liên tiếp đứng lên, tâm thần không yên nhìn về phía đại điện.

“Tiểu thư, rong cung thật sự là khí phái.” Sau khi Phù Dung đi theo một cung nữ đi một vòng xung quanh, hưng phấn trở lại bên cạnh Đường Đức Trinh, “Nơi này so với vương phủ còn lớn hơn gấp mười lần!”

“Phải không?” Nàng tùy ý lên tiếng, nàng mới mặc kệ nơi này lớn, nàng chỉ lo lắng cho thân thể suy yếu của phu quân.

“Đức Trinh!”

Bỗng nhiên, một giọng nói quen thuộc từ xa truyền vào Đường Đức Trinh, thân thể của nàng đầu tiên là cứng đờ, sau đó chuyển hướng đến chỗ âm thanh

Bóng người từ xa đến gần làm cho người ta kinh ngạc như nhìn thấy người chết sống lại! Hạ Văn Ninh?! Tên của nàng máng trong yết hầu của Đường Đức Trinh, kích động không nói nên lời.

“Tiểu thư?!” Phù Dung dẫn đầu lấy lại tinh thần, nàng từ nhỏ lớn lên cùng Hạ Văn Ninh, không nhịn được xông lên phía trước, “Tiểu thư của ta, đúng là tiểu thư, Phù Dung nhớ tiểu thư muốn chết!”

“Ta cũng nhớ người a! Phù Dung.” Hạ Văn Ninh cười đến thực ngọt, vỗ vỗ Phù Dung khóc như mưa, “Đừng khóc, ta không phải vẫn tốt đứng ở chỗ này sao?”

Phù Dung nhanh chóng lui một bước, cẩn thận đánh giá Hạ Văn Ninh, phát hiện nàng chẳng những không có gầy đi, còn đầy đặn một chút, nhìn nàng như vậy, nàng mới rớt cuộc yên tâm.

“Người bị ta dọa choáng váng sao?” Hạ Văn Ninh đi đến trước mặt Đường Đức Trinh, giữ chặt tay nàng, “Chẳng lẽ không vui khi nhìn thấy ta sao?”

“Ta, ta làm sao có thể không vui?” Đường Đức Trinh rốt cục lấy lại tinh thần, kích động kêu một tiếng, “Văn Ninh! Thật là người? Trời ạ! Ta không phải đang nằm mơ chứ?” Nàng dùng sức ôm lấy bạn tốt, “Người làm sao có thể ở trong này?”

Hai nữ nhân kêu la ôm thành một khối, ở sâu trong lòng, các nàng đều cho rằng cuộc đời này không còn dịp gặp lại, nhưng không dự đoán được có thể gặp nhau ở đây, trong đầu kích động có thể nghĩ.

“Ta và phu quân của ta cùng đến.” Thoáng bình tĩnh, Hạ Văn Ninh mới lau nước mắt trên mặt kích nói.

“Phu quân của người?!” Đường Đức Trinh ngăn người, “Là tên gia hỏa ngày đó đánh ta choáng váng?”

Hạ Văn Ninh ngọt ngào gật đầu.

Đầu của nàng đột nhiên linh quang vừa hiện, “Ta nhớ hần là người Tân La, chẳng lẽ hần là vị đại nhân hôm nay đến vương phủ phá hôn lễ sao?”

Hạ Văn Ninh lần này vẫn gật đầu như bấm tới.

“Thật sự là hần?” Đường Đức Trinh khó có thể tin, “Vì sao?”

“Chuyện này mà còn hỏi sao?” Nàng trả lời đương nhiên, “Người thay ta xuất giá đã đủ chịu khổ, thế nào còn để người bởi vì công chúa Khiết Đan kia mà chịu thiệt?”

“Nhưng mà.....” Đường Đức Trinh vội vàng tiêu hóa tin tức thành linh xảy ra, “Hôn sự này cũng không phải người nói là được.”

“Ta đương nhiên hiểu được việc này không dễ dàng giải quyết như vậy.” Hạ Văn Ninh thở dài, “Nhưng ta thật sự là đối với người cảm thấy vạn phần áy náy, ta không dự đoán được cuối cùng là người thế thân ta thành tân nương đại gả, người vì ta như vậy, nếu người lại gặp bất hạnh, cả đời này lương tâm của ta sẽ bất an. Lần này cùng đại nhân đến, ngoài ý muốn biết được Dục vương gia lại cưới công chúa Khiết Đan, ta biết lấy tính tình của người tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện này, nếu có đồng ý, cũng nhất định là không cam lòng, cho nên.....” Nàng dừng một chút, nhẹ giọng nói: “Ta đã yêu cầu đại nhân đi ngăn cản hôn sự này.”

“Văn Ninh, việc này không giải quyết tốt sẽ giết người!” Nàng lời kéo bạn tốt, lo lắng ở bên tai nàng nói nhỏ, “Đừng quên, người đào hôn kháng chỉ, ta thay người gả đi, chỉ bằng điểm ấy, hai nhà chúng ta sẽ bị xử trảm.”

“Ta biết.” Nàng không phải không nghĩ tới điểm ấy, chẳng qua bất kỳ việc gì nàng đều đã có vạn toàn nắm chắc, “Đại nhân sẽ thay chúng ta an bài hết thảy.”

Hạ Văn Ninh đối với việc này rất có tin tưởng, nàng tin tưởng nếu có người dám động thủ thương tổn nàng, Kim Khánh Ưng thế nào cũng sẽ không bỏ qua cho người nọ.

Nghe bạn tốt luôn miệng đại nhân, đại nhân kêu, nhưng Đường Đức Trinh thật sự không tiếp thu việc tiểu tử kia có thể làm.

“Bọn họ đến đây.” Hạ Văn Ninh vừa thấy phu quân từ xa xa đi tới, lập tức chạy vội đến.

Kim Khánh Ưng nhìn nàng hướng lại đây, lập tức vươn tay đỡ lấy nàng, “Cẩn thận một chút.”

“Nói như thế nào?” Nàng chỉ lo lắng hỏi.

“Tất cả như nàng mong muốn.” Kim Khánh Ưng ngắn gọn trả lời.

Kinh hô một tiếng, Hạ Văn Ninh vội vàng quay đầu về hướng bạn tốt, “Đức Trinh, người nghe được sao? Chuyện đã giải quyết.”

Đường Đức Trinh thật sự không biết là giải quyết chuyện gì. Là Văn Ninh kháng chỉ đào hôn? Hay là nàng mạo danh đại gả? Hoặc là..... hôn sự của Lí Dục và công chúa Khiết Đan?

Lúc này Lí Dục cũng đã đi đến bên cạnh nàng, hấn vỗ vỗ tay nàng, cũng cúi đầu nhìn Hạ Văn Ninh, “Người đó là Hạ tiểu thư?”

Hạ Văn Ninh ngăn người, nhìn Lí Dục, nàng có chút nhát gan nép vào lòng Kim Khánh Ưng.

Bộ dạng của nam nhân này xem như tuấn mỹ, chẳng qua xương cốt có chút đơn bạc, hơn nữa sắc mặt tái nhợt, có chút yếu đuối.

“Nàng là thê tử của ta.” Kim Khánh Ưng nhàn nhạt tuyên thệ quyền sở hữu.

Hắn đối với nàng ham muốn chiếm hữu rõ ràng, khóe miệng Lí Dục cong lên, xem ra tiểu thư Hạ gia này dễ dàng thao túng vương công quý tộc Tân La.

“Vương gia, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Đường Đức Trinh lo lắng hỏi.

“May nhờ có Kim đại nhân,” Hắn không để ý ánh mắt mọi người, đem nàng ôm vào lòng, “Ta có thể không cần cưới công chúa Khiết Đan điều ngoa kia.”

Hai mắt nàng bởi vì hắn nói mà tỏa ra ánh sáng. “Vì sao?” Đối với chuyện chuyển biến đột ngột như thế nàng có đầy nghi vấn.

“Tất cả đều phải cảm ơn Kim đại nhân.” Lí Dục nhìn Kim Khánh Ưng đứng ở một bên. “Ngân Đức Dung ở trên đại điện đem việc đại gả và đào hôn toàn bộ nói ra, về sau Kim đại nhân lấy tính mạng mình bảo toàn hai nhà Đường Hạ, còn bao gồm chuyện hôn sự của ta.”

Đường Đức Trinh cảm kích nhìn về phía Kim Khánh Ứng: “Ta thực sự không biết nên cảm kích người thế nào.”

Kim Khánh Ứng nhìn đáy mắt nàng lộ ra biết ơn, “Những lời này là ta nên nói với người mới đúng, người thành toàn cho ta với Ninh nhi, nhưng chúng ta thực không đoán được, người sẽ bởi vì trợ giúp chúng ta, cuối cùng lựa chọn gả vào Dục vương phủ, ân tình này của người, vợ chồng chúng ta mới là suốt đời khó quên.”

Đường Đức Trinh lắc đầu, nàng cũng không có vĩ đại như vậy, nếu không phải vì lúc ấy có cảm tình với Lí Dục, nàng chưa hẳn đã thay bạn tốt gả vào Dục vương phủ.

“Nhưng công chúa sẽ từ bỏ ý đồ như vậy sao?” Nàng cũng không thừa nhận lấy tính tình của Ngân Đức Dung sẽ dễ dàng buông tha như vậy.

“Đương nhiên không có khả năng, nhưng mà.....” Cuộn tay áo lên, hần lộ ra miệng vết thương trên cánh tay, mặc dù đã băng bó nhưng vẫn chảy ra một chút máu loãng, “Nàng đã thương ta là sự thật, ta là đặc sứ Tân La, dựa theo luật pháp ta cho dù giết nàng cũng không cần đền mạng, cho nên nàng còn có thể nói cái gì?”

Nàng nghe vậy hưng phấn giữ chặt tay Lí Dục, trong lòng gánh nặng buông lỏng, cảm giác tựa như đang nằm mơ.

Nhìn thần thái phấn khởi của nàng, Lí Dục không nhịn được cúi đầu hôn môi nàng, “Như vậy đã không còn chuyện gì làm nàng đau lòng.”

Hành động của hần khiến mặt nàng nóng lên, nhìn thấy Hạ Văn Ninh một mặt trêu ghẹo, nàng lại tút quần muốn đào cái lỗ chui xuống.

Không nghĩ tới trước kia bộ dạng Lí Dục gầy yếu nhất gan, hiện tại thân thể tốt lên, tính tình lại giống như có chuyển biến lớn, hần hiện tại cao hừng như thế nào, cũng phải nhìn ánh mắt người khác chứ.

“Trờ về phủ đi!” Hần nhẹ giọng nói: “Nàng đã có thể yên tâm ngủ một giấc thật tốt?”

Nàng gật đầu, ánh mắt nhìn Hạ Văn Ninh, tuy rằng muốn cùng phu quân một chỗ, nhưng lại luyến tiếc từ biệt bạn tốt lâu ngày gặp lại.

“Kim đại nhân, Kim phu nhân nếu còn ở kinh thành, mời đến vương phủ làm khách.” Nhìn thấu suy nghĩ của thê tử, Lí Dục trước mở miệng, “Ta nghĩ nương tử ta và Kim phu nhân hẳn là có rất nhiều chuyện muốn nói.”

Hạ Văn Ninh nghe xong ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, tay nhỏ bé của nàng lập tức lôi kéo Kim Khánh Ứng, “Đại nhân.” Nàng ôn nhu kêu.

Kim Khánh Ứng nhìn nàng một cái, tiếp theo đối với Lí Dục gật đầu, “Vây quấy rầy.”

“Vây xin đợi đại giá.” Hần giờ lên cười, “Trước cáo từ.”

“Ta chờ người nha!” Phải rời đi trước, Đường Đức Trinh vội vàng quay đầu đối với Hạ Văn Ninh nói.

“Được.” Nàng vui vẻ trả lời, “Ta sẽ theo sau đến!”

Lí Dục lôi kéo thê tử, để tránh nàng quá mức hưng phấn, “Cẩn thận một chút, nhìn đường.” khẩu khí của hần có sủng nịch cùng bất đắc dĩ.

“Thật sự là làm cho người ta ngoài ý muốn, chuyện cứ nhiên được giải quyết như vậy.” Lên xe ngựa, nàng vẻ mặt tươi cười tiến vào ôm ấp của hần.

Lí Dục vươn tay xiết chặt nàng vào lòng.

“Này coi như là ở hiền gặp lành.” Hần sờ sờ má Đường Đức Trinh. “Nếu lúc trước nàng không trợ giúp Kim đại nhân, hần hôm nay cũng không có khả năng sẽ trợ giúp chúng ta.”

“Thực không đoán ra, tên kia có nguồn gốc lớn như vậy.” Đường Đức Trinh từ từ nói, “Hần rốt cuộc là ai? Vì sao có thể thao túng thánh chỉ?”

“Hắn là tôn tử thứ ba của đương kim nữ vương Tân La, tên là Kim Khánh Ứng, từ nhỏ bởi vì trời sanh thông minh, cho nên được sủng ái, càng một đường từ thi hương đến thi đình, sau đó trở thành Tả Nghị Chính Sự như hôm nay, một câu nói của hắn đủ để thay đổi quyết định của nữ vương Tân La, cho nên không chỉ hoàng thượng cho hắn mặt mũi, ngay cả vua Khiết Đan cũng nể hắn ba phần, hơn nữa hắn bị người lấy dao đâm bị thương không phải là chuyện nhỏ.”

“Vậy công chúa hiện tại đâu?” Tuy rằng nàng không thích Ngân Đức Dung, nhưng nữ nhân này cũng thực đáng thương, nàng bắt quá chỉ thích Lí Dục, muốn gả cho hắn thôi.

“Kim đại nhân nói chỉ cần nàng ta đồng ý từ hôn liền không truy cứu việc của nàng.” Hắn ôm bờ vai nàng, “Cho nên nàng ta hiện tại ngoan ngoãn ở lại trong cung, ta nghĩ qua một thời gian nàng ta sẽ trở về Khiết Đan.”

Tuy có chút đồng tình, nhưng đứng ở góc độ khác mà nghĩ, đối với Ngân Đức Dung mà nói đây không phải chuyện không tốt, cùng với gã ột người tâm không ở trên người nàng, không bằng trở lại Khiết Đan, nói không chừng còn có cơ hội có thể gặp được chân mệnh thiên tử.

“Kỳ thực, ta cùng với Kim đại nhân từng có gặp mặt một lần.” Lí Dục nói.

“Thực sự?”

Hắn gật đầu, “Ở Việt Châu, ta và hắn từng trọ trong một khách điểm, lúc ấy đã cảm thấy người nam tử này khí vũ phi phàm, lại không dự đoán được hắn có nguồn gốc như thế, càng không dự đoán được hắn lúc trước dự tính đoạt thê tử của ta.” Chỉ là lúc ấy người đó là Hạ Văn Ninh được tứ hôn.

“Thế nào?” Đường Đức Trinh nâng mắt nhìn hắn, “Hôm nay thấy được Ninh nhi, cảm thấy nàng so với ta đẹp hơn, so với ta càng uyển chuyển dịu dàng, cho nên cảm thấy tiếc nuối sao?”

Lí Dục cúi đầu hôn môi nàng, thẳng đến nàng không thể hô hấp.

Trán hắn để trên trán của nàng, “Nữ tử rụt rè như vậy không thích hợp với ta, hơn nữa nàng so với nàng ấy đẹp hơn.”

Nàng bởi vì hắn nói mà lộ ra tươi cười.

Tất cả đều mưa tạnh trời trong ! Văn Ninh đào hôn tìm được hạnh phúc, mà nàng..... Nàng tựa vào lòng Lí Dục, nàng cũng tìm được nơi xuất phát và quy tụ kiếp này.

10. Chương 10: Chương 10 (hoàn)

“Tới nơi này.” Đường Đức Trinh lôi kéo Hạ Văn Ninh, sau khi để hạ nhân lui xuống, hai người ngồi ở trong đình hóng mát, hai tỷ muội các nàng đã lâu không có cơ hội nói chuyện phiếm .

Lí Dục và Kim Khánh Ứng còn ở trong nội đường nâng cốc ngôn hoan, hai nam nhân này giống như hận vì đã gặp nhau trễ, bởi vì đối với đề tài bọn họ đàm luận không có hứng thú, nhìn ánh trăng bên ngoài, cho nên hai nữ nhân liền ước hẹn ra ngoài ngắm trăng.

“Người có về Việt Châu không?” Đường Đức Trinh hỏi: “Phụ thân ngươi hẳn là rất nhớ ngươi đi?”

“Ta đã viết quá thư báo bình an .” vấn đề này, Hạ Văn Ninh cũng có chút chột dạ, “Chờ đại nhân sắp xếp ổn thỏa, hẳn sẽ bồi ta về Việt Châu hướng phụ mẫu tạ lỗi.”

“Ta và các người đồng hành được không?” Nàng cũng nhớ phụ thân ở Việt Châu.

“Đương nhiên được.” Hạ Văn Ninh gật đầu, có thể có nàng đồng hành, dọc đường đi nhất định sẽ càng náo nhiệt. “Chúng ta cùng nhau trở về.”

“Ngươi hẳn là thực hạnh phúc, đúng hay không?” Nhìn tươi cười trên mặt bạn tốt, Đường Đức Trinh nói.

Hạ Văn Ninh cười, “Người cũng không phải sao, Dục vương gia đối đãi người vô cùng tốt, ta nghe đại nhân nói, ở trên đại diện vương gia không tiếc nói lời nặng, cho thấy nếu thánh thượng thật muốn vãn tội người, vậy hẳn cũng muốn cùng người đồng tội, bởi vì hẳn ngay từ đầu đã biết người là giả mạo.”

Đường Đức Trinh ngoài ý muốn, “Thật sự có chuyện này?”

Văn Ninh khẳng định gật đầu.

Nghe đến đó, trong lòng nàng ảm áp.

“Nhìn người như vậy, ta nghĩ đại ca của ta đời này là không có cơ hội.” Hạ Văn Ninh tuy rằng vì nàng cao hứng, nhưng nghĩ đến đại ca không khỏi buồn bã.

Không đoán được bạn tốt sẽ nhắc tới Hạ đại ca, Đường Đức Trinh ngăn ra, “Hạ đại ca sẽ có hạnh phúc thuộc về hẳn.” Nàng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nói như vậy.

“Đúng vậy!” Hạ Văn Ninh tươi cười, “Đại ca sẽ tìm được nữ tử thích hợp với mình.”

Kế tiếp hai người nói tới đề tài khác, hẳn huyên tới thiên nam địa bắc, ai biết lúc này lại đột nhiên truyền đến một trận roi co rúm, lay động không khí.

Đường Đức Trinh tuy rằng không phải người tập võ, nhưng ở trong đêm yên tĩnh như vậy, bỗng nhiên có âm thanh xuất hiện, thần kinh của nàng lập tức mẫn cảm căng thẳng.

“Ai?” Nàng đột nhiên xoay người, không quên đem bạn tốt bảo hộ phía sau.

Hạ Văn Ninh không hiểu nhìn nàng, “Làm sao vậy?” Ánh mắt của nàng nhìn về phía bóng tối, nhưng không thu hoạch được gì, “Không có người a!”

“Hừ.” Đường Đức Trinh đưa ngón tay đặt ở trên môi, làm ra tư thế an tĩnh.

Hạ Văn Ninh bởi vì nàng nghiêm túc mà cảm thấy khấn trương, tay nàng không tự giác cầm lấy cánh tay bạn tốt, nhưng vào lúc này, nàng cũng nghe đến tiếng roi cắt qua không khí.

“Rốt cuộc là ai?” Khẩu khí của Đường Đức Trinh đã có chút tức giận, “Cút ra đây cho ta, không cần giả thần giả quỷ!”

“Người cho là người thắng sao?” Một giọng nói rét lạnh từ chỗ tối truyền đến.

Đường Đức Trinh thân hình cứng đờ. Nàng nhận ra được giọng nói này, một người không nên lại xuất hiện ở Dục vương phủ.....

“Công chúa?!” Nàng hô một tiếng. Ngân Đức Dung làm sao có thể ở trong này? Nàng không phải nên ở trong cung chờ ngày về Khiết Đan sao?

“Nhìn thấy ta thực kinh ngạc sao?” Đá động trường tiên trên tay, Ngân Đức Dung quỷ mỵ từ trong bóng tối hiện thân.

Vừa thấy nàng, Đường Đức Trinh vội vàng mang theo bạn tốt lui một bước kéo ra khoảng cách, để tránh các nàng bị trường tiên không có mắt đánh trúng.

“Công chúa, đã trở thế này người làm sao có thể đến Dục vương phủ?” Đường Đức Trinh rất hiểu nàng đến cũng không phải có ý tốt gì, vì thế không quên nói khê với Hạ Văn Ninh, “Văn Ninh, người đi mau.”

Nhưng Hạ Văn Ninh lời kéo tay nàng, kiên định lắc đầu. Nàng làm sao có thể để một mình bạn tốt đối mặt với nữ nhân điên cuồng trước mắt.

“Văn Ninh!” Đường Đức Trinh trừng mắt nàng.

Hạ Văn Ninh vẫn kiên quyết lắc đầu, mặc kệ như thế nào, nàng không đi chính là không đi.

“Hai người các người ai cũng đừng nghĩ đi.” trường tiên đột nhiên huy lại đây, Đường Đức Trinh thấy thế, lập tức nhanh tay lẹ mắt lôi kéo bạn tốt hướng sang bên cạnh tránh né.

Hai người lảo đảo ngã thành một đoàn ngã trên mặt đất.

“A!” Bị Đường Đức Trinh đè lên Hạ Văn Ninh lập tức đau thở ra tiếng.

“Không có việc gì đi?” Nàng khẩn trương nhìn bạn tốt.

Hạ Văn Ninh lắc đầu, đang muốn mở miệng nói chuyện lại nhìn thấy trường tiên hướng các nàng huy đến, nàng không chút nghĩ ngợi liền trở mình, dùng sức đẩy Đường Đức Trinh ra, dùng thân thể của chính mình bảo vệ nàng.

Trường tiên lập tức không lưu tình đánh vào lưng Hạ Văn Ninh, cảm giác nhoi nhói đau cơ hồ khiến nàng ngất.

“Văn Ninh?!” Đường Đức Trinh nhìn thấy cảnh này cơ hồ không thể nói nên lời, dưới ánh trăng chiếu xuống, nàng thấy trên lưng bạn tốt đã da tróc thịt bong, một màn này khiến nàng phần nộ toàn thân phát run, nàng ngẩng đầu trừng mắt nhìn Ngân Đức Dung, “Người nữ nhân này thật là khinh người quá đáng!”

Nàng là công chúa thì rất giỏi sao? Nàng Đường Đức Trinh lúc trước nhường nhịn nàng ta, là vì nàng đại nhân đại lượng không cùng nàng ta so đo, không nghĩ tới nữ nhân này thực đem nàng ta trở thành bệnh miêu.

Cấp tốc đứng lên, Đường Đức Trinh lấy chủ thủ tùy thân mang theo bên người ra, ánh trăng phản chiếu lên ngọc bội tạo ra ánh hào quang nhàn nhạt.

Ngân Đức Dung lãnh liệt nhìn nàng, nàng căn bản không đặt chủ thủ vào mắt, lại quăng trường tiên, ánh mắt rừng mình, trực tiếp đánh về phía nàng, trường tiên giống như rắn cuộn lấy chủ thủ trên tay Đường Đức Trinh.

Đường Đức Trinh cả kinh, dùng sức rút ta về, nhưng khí lực của nàng căn bản không bằng Ngân Đức Dung, cho nên có dùng lực cũng vô ích.

Giấy dựa từ trên đất đứng lên, Hạ Văn Ninh không để ý vết thương trên lưng, thầm nghĩ muốn đem trường tiên từ tay bạn tốt phải kéo ra.

“Văn Ninh?!” Nhìn Hạ Văn Ninh một mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng còn chỉ lo giúp nàng, Đường Đức Trinh khó nén lo lắng, “Đừng tới đây, người đi mau!”

Lời của nàng vừa mới nói xong, Ngân Đức Dung chân liền dùng lực đá, cả người Hạ Văn Ninh bị nàng đá ngã xuống đất.

Bị một kích này, khiến nàng rốt cuộc không thể đứng dậy.

“Văn Ninh!” Đường Đức Trinh hoảng hốt, nóng lòng muốn đến bên cạnh bạn tốt.

Nhưng Ngân Đức Dung dùng sức phục phịch trường tiên trên tay, cái này đừng nói đến Hạ Văn Ninh bên cạnh, chính nàng ngược lại ngã mạnh xuống đất.

Bị ném xuống đất trong một khắc kia, nàng cảm thấy tay mình sắp chặt đứt.

“Người tiện nhân này!” Đường Đức Trinh không nhịn được mở miệng nguyên rủa.

“Thả Đức Trinh!” Hạ Văn Ninh căn bản không thể từ trên đất lại bò lên, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Bằng không ta sẽ gọi người!”

“Người cứ kêu, hạ nhân đã sớm bị ta đuổi đi, cho nên không có người ở đây.” Ngân Đức Dung một cước dẫm nát trên người Đường Đức Trinh, còn không quên giơ tay hung hăng đánh vào mặt Hạ Văn Ninh, “Ta hôm nay đối với người như vậy, người cũng đừng trách ta, muốn trách thì trách trượng phu người tự cho là đúng, nếu không phải hấn ban tặng, ta hiện tại đã là Dục vương phi.”

Hạ Văn Ninh vỗ mặt mình há, cảm giác nhoi nhói khiến nàng thiếu chút chảy rớt nước mắt.

“Người.....” Đường Đức Trinh thật sự không thể nhịn được nữa, tay trái không bị trường tiên trói chặt nhanh chóng nhặt chủ thủ, sau đó trực tiếp thứ hướng Ngân Đức Dung.

Ngân Đức Dung dùng khước mắt nhìn động tác của nàng, thân hình một bên tránh thoát chủ thủ, nhưng bởi vì nàng phân tâm, tay phải Đường Đức Trinh nhân cơ hội này dùng sức lôi kéo, trường tiên lập tức từ trong tay nàng bay ra.

Trên tay không còn roi, Ngân Đức Dung vội vàng xoay người muốn nhặt trường tiên lên, nhưng Đường Đức Trinh mới sẽ không cho nàng cơ hội này, nàng nhanh tay lẹ mắt vươn tay, hướng trên người Ngân Đức Dung dùng sức đẩy, đem nàng ngã xuống.

Tiếp theo cả người nàng thuận thế đặt ở trên người nàng ta, chủ thủ cũng trực tiếp đặt ở trên cổ nàng ta.

“Không được lộn xộn!” Đường Đức Trinh lửa giận tận trời nhìn nàng, “Bằng không ta cắt yết hầu của ngươi.”

“Ngươi dám?” Ngân Đức Dung không phục nhìn lại nàng, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, “Ta là công chúa Khiết Đan.”

“Công chúa Khiết Đan thì như thế nào?” Vừa nghĩ đến bộ dáng nàng ta vừa rồi muốn đẩy nàng và Hạ Văn Ninh vào chỗ chết, Đường Đức Trinh tức giận vô pháp bình phục, “Công chúa có thể không phân biệt phải trái sao?”

“Buông ta ra!” Ngân Đức Dung không để ý đến nàng, chính là liên tiếp giận dữ mắng.

“Muốn ta giết ngươi là không có khả năng, nhưng thả ngươi.....” Đường Đức Trinh tay hơi hơi dùng lực, ở trên cổ của nàng kéo ra vết máu, “Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Cảm giác ấm áp chảy xuống, Ngân Đức Dung không khỏi kinh sợ thở hổn hển, không nghĩ tới Đường Đức Trinh thực sự dám động thủ thương tổn nàng.

“Buông ta công chúa ra!” Lúc này đột nhiên từ trong bóng tối xuất hiện một người, dùng sức đẩy Đường Đức Trinh.

Nàng nhất thời không phòng bị, cả người bị đẩy ra.

Chỉ thấy một tỳ nữ cấp tốc nâng Ngân Đức Dung dậy: “Công chúa, ngài không sao chứ?”

Ngân Đức Dung chặt vật từ trên đất đứng lên.

Xoay người, Đường Đức Trinh nhận ra tỳ nữ giúp Ngân Đức Dung.

Nàng tên là Trúc nhi, lúc nàng còn chưa gả vào Dục vương phủ, cuộc sống sinh hoạt thường ngày của Lí Dục đều do tỳ nữ này chuẩn bị.

“Trúc nhi, ngươi hiện tại làm cái gì?” Đường Đức Trinh vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

“Nàng là công chúa của ta, không cho phép ngươi làm càn.” Trúc nhi sốt ruột lớn tiếng nói.

“Công chúa của ngươi?!” Nàng nhìn trường tiên trở lại trong tay Ngân Đức Dung, lập tức che trước mặt Hạ Văn Ninh, nàng đã hấp hối, nàng không thể để các nàng lại xúc phạm tới nàng. Ánh mắt Đường Đức Trinh phòng bị nhìn hai nữ nhân, mơ hồ phát hiện không thích hợp. “Nàng làm sao có thể là công chúa của ngươi? Ngươi rõ ràng là là tỳ nữ ở trong phủ không phải sao?”

“Trúc nhi là tỳ nữ của ta.”

Đường Đức Trinh cùng Hạ Văn Ninh trao đổi ánh mắt nghi hoặc.

“Vài năm trước, ta từ Khiết Đan tới đây, đối với Lí Dục vừa gặp đã thương, nhưng hắn lại đối với ta không chút để ý,” Ngân Đức Dung lạnh lùng cười, “Vì hắn, ta có thể buông tha tất cả, nhưng hắn vẫn như cũ xem ta không tồn tại, phụ thân hắn cố tình cùng phụ thân ta trở mặt, phụ thân ta liền triệu ta về Khiết Đan.” Nàng đôi mắt lợi hại nhìn về phía Đường Đức Trinh, “Ta mặc dù không muốn nhưng không có cách nào, vì bảo vệ cho hắn, ta đã phái tỳ nữ bên cạnh ta tới chiếu cố hắn, dụng tâm của ta với hắn, ngươi so được sao?”

Đường Đức Trinh không thể không thừa nhận, chính mình ỏ ra kém nàng, chẳng qua cho dù Ngân Đức Dung lại dùng tâm cũng vô dụng, Lí Dục không yêu nàng chính là không yêu nàng.

“Công chúa, lúc này còn kịp, ngươi này buông tay!” Ánh mắt Đường Đức Trinh nhìn bốn phía, kỳ quái vì sao không có một ai.

Nhìn bộ dáng của nàng, Ngân Đức Dung gượng lên một chút tươi cười ác ý, “Hạ nhân trong phủ đều bị Trúc nhi truyền khẩu dụ nói người không muốn bắt luận kẻ nào tiếp cận nơi này, cho nên người tuyệt đối tìm không thấy người.”

Các nàng cư nhiên giả truyền khẩu dụ! Đây đại biểu cho trừ bỏ tự cứu ra, nàng và Hạ Văn Ninh đã không còn biện pháp khác.

“Người lần này đừng tranh với ta,” Khẩu khí của Đường Đức Trinh có chút bất đắc dĩ, nàng nhẹ giọng ở bên tai Hạ Văn Ninh nói: “Nếu hai người chỉ có một người thoát được, người kia chính là người, chờ một chút ta ra hiệu người chạy đi ngay.”

“Ta bị thương.....” Hạ Văn Ninh cố nén thống khổ, trên lưng đau cơ hồ làm nàng cong thắt lưng, “Trốn không thoát, người mới nên chạy đi cầu cứu.”

“Nhưng mà.....”

“Các người ai cũng đừng nghĩ chạy.” Ngân Đức Dung xoay người từ trên tay Trúc nhi cầm hai viên đan được, “Bắt nó ăn.”

“Dựa vào cái gì người bảo chúng ta ăn, chúng ta phải ăn.” Nàng đỡ bạn tốt, Đường Đức Trinh quật cường nâng cằm, nghĩ cũng biết thuốc kia ăn vào sẽ chết.

“Ta bắt người ăn liền ăn!” Ngân Đức Dung vươn tay đẩy Đường Đức Trinh một phen, làm cho nàng buông tay đỡ Hạ Văn Ninh ra sau, nàng lập tức lấy trường tiên vòng cổ Hạ Văn Ninh, “Nếu người không ăn, ta sẽ giết nàng.”

“Người.....” Chỉ vào nàng, tay Đường Đức Trinh phát run. “Người nếu dám dẫm thương một sợi tóc của nàng, ta nhất định không tha cho người.”

Nàng nghe vậy hai tay dùng sức, Hạ Văn Ninh lập tức phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, nhưng điểm này đều không có khiến nàng ta mềm lòng, bởi vì ở trong cảm nhận của nàng ta, mạng của Đường Đức Trinh hay Hạ Văn Ninh vốn không đáng nhắc đến.

“Mau nuốt vào.” Nàng trách mắng, “Bằng không ta thực sự sẽ giết nàng!”

Nhìn viên thuốc màu đen, Đường Đức Trinh hiểu được chính mình không còn lựa chọn, nước mắt tức giận cùng thất bại đau đớn tràn ra.

Lí Dục..... trong lòng này gọi tên phu quân, nàng còn nghĩ rằng đời này bọn họ có thể bên nhau đến già, nhưng hiện tại xem ra Lí Dục cũng không cứu được nàng

Nàng run run vươn tay đem viên thuốc tiếp nhận.

“Đừng.....” Hạ Văn Ninh sắc mặt thống khổ, dồn dập nói: “Đừng ăn.”

Nếu có thể lựa chọn, nàng cũng không muốn ăn, bắt quả Văn Ninh ở trong tay nữ nhân này, nàng không có lựa chọn, nàng không có khả năng trở mặt nhìn Ngân Đức Dung giết Văn Ninh.

Khẽ thở dài, hít một hơi thật sâu, nàng đem thuốc nhét vào miệng.

Nhưng ngay lúc này, bên tai này truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân, ánh mắt nàng sáng ngời, lập tức đem thuốc nhổ ra.

“Cứu mạng!” Nàng lên tiếng kêu to, “Mau tới!”

“Người.....” Ngân Đức Dung cả kinh, quăng Hạ Văn Ninh sang một bên, khuynh thân bắt được Đường Đức Trinh lớn tiếng kêu cứu, cũng xiết cổ nàng, cứng rắn muốn đem viên thuốc trong tay nhét vào trong miệng nàng.

Phát hiện ý đồ của nàng, Đường Đức Trinh ngậm miệng, giãy dụa không cho nàng đạt được.

“Đức Trinh!” Lí Dục cấp tốc chạy tới, nhìn một màn trước mắt làm cho hắn cảm thấy sợ run, hắn cảm giác tim mình như ngừng đập.

Hắn đi nhanh về phía trước, không lưu tình một phen kéo Ngân Đức Dung ra, ngay sau đó dùng sức tát nàng ta một cái.

Binh lính trong phủ cũng lập tức tiến lên, bắt lấy nàng ta

Nghe được tiếng Lí, Đường Đức Trinh đột nhiên phát hiện đây thật sự là giọng nói dễ nghe nhất thiên hạ, Vốn bị bóp cổ, sau khi nàng được tự do, hai đầu gối không khỏi mềm nhũn.

Hai tay Lí Dục lập tức vững vàng ôm nàng.

Tựa vào trong lòng hắn, ngửi mùi hương quen thuộc trên người hắn, nàng biết chỉ cần hắn đến, nàng sẽ không sao .

“Đức Trinh, nàng không sao chứ?” Lí Dục nóng lòng hỏi.

Nàng muốn mở miệng nói với hắn không có việc gì, nhưng đột nhiên không thở nổi, mắt nhắm lại rơi vào trong bóng tối, bất quá nàng không sợ, bởi vì nàng biết chính mình đã an toàn ở trong lòng hắn.

Khi Đường Đức Trinh tỉnh lại, ánh mặt trời đã chiếu vào cửa sổ.

Nàng nhìn bốn phía đều là bài trí quen thuộc, đây là phòng ngủ của nàng và Lí Dục.

“Nàng rất cục tính.” Vừa vào cửa, Lí Dục nhìn thấy nàng muốn đứng dậy, lập tức vươn tay đỡ nàng, “Nàng có biết ta rất lo lắng.” Khi đó hắn cùng Kim Khánh Ung thấy các nàng đi bên ngoài ngấm trắng chậm chạp không có trở về, nên đứng dậy đi tìm các nàng, ai biết sẽ gặp được một màn làm kinh tâm như vậy.

Đường Đức Trinh đối với hắn nhẹ nhàng cười, nhớ lại tối hôm qua, nàng cảm thấy một trận sợ hãi, hai tay lập tức kéo hắn, “Văn Ninh, Văn Ninh đâu?”

Nàng còn nhớ rõ Văn Ninh vì bảo hộ nàng mà bị thương, cuối cùng thậm chí còn bị Ngân Đức Dung xiết cổ.

“Nàng bị thương, vừa mới đại phu, tuy rằng cần tĩnh dưỡng một ít thời gian, nhưng đã không có việc gì .” Hắn trấn an vỗ vỗ nàng, “Yên tâm, bên ta mới phái người nhìn qua nàng, nàng đang dùng bữa. Còn nàng? Có đói không?”

Đường Đức Trinh lắc đầu, “Vậy công chúa đâu?”

“Ở Thiên Lao.” Nhắc tới Ngân Đức Dung, khẩu khí hắn đột nhiên lạnh lùng.

Nàng trầm mặc một lát, cuối cùng không nhịn được thở dài, “Nàng thật khờ.”

Tay hắn mềm nhẹ vỗ về gương mặt nàng, nữ nhân kia đối đãi thê tử của hắn như thế, hắn một chút đều không thể đồng tình với việc Ngân Đức Dung bị nhốt vào thiên lao.

“Nàng sẽ bị xử trí như thế nào?” Nàng tò mò hỏi.

Thường thức tóc đen của nàng, Lí Dục nhàn nhạt nói: “Khó thoát khỏi tội chết.”

Ánh mắt nàng chợt tắt, “Vậy Trúc nhi? Nàng vốn là tì nữ của công chúa ở Khiết Đan, lại phải tới chăm sóc chàng, công chúa đối với chàng cũng coi như rất có tâm .”

Không thể phủ nhận nàng là rất có tâm, nhưng hắn thật sự vô phúc tiêu thụ.

Cây độc vật kia ở dưới giường, rốt cục cũng tìm ra được nguyên nhân vì sao có thể sinh tồn, hết thấy đều là bởi vì tỳ nữ Ngân Đức Dung phái đến bên người hắn.

Hắn thật không hiểu Ngân Đức Dung ngoan độc hay là hồn nhiên, nàng lại cho rằng chỉ cần làm cho hắn suy yếu, sẽ không có nữ nhân nguyện ý gả cho hắn. Ngân Đức Dung vốn còn tính xung hỉ, chính là người tính không bằng trời định, cuối cùng gả vào Dục vương phủ xung hỉ không phải nàng, mà là Đường Đức Trinh, nhưng lại làm cho Đường Đức Trinh đánh bậy đánh bạ phát hiện nguyên nhân làm hại thân thể hắn.

“Đang nghĩ cái gì?” Nhìn hắn trầm mặc không nói, nàng nâng tay xoa mặt hắn, “Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Ta tốt lắm, đừng lo lắng cho ta, hiện tại nàng mới người cần phải lo lắng.” Lí Dục kéo tay nàng, cũng in xuống một nụ hôn, “Ngân Đức Dung và Trúc nhi lên vào vương phủ giết người, cuối cùng đã thương phu nhân của Tả Nghị Chính Tân La, ta nghĩ cho dù vua Khiết Đan có tự mình cầu tình, các nàng vẫn là khó thoát khỏi tội chết.”

Đường Đức Trinh không có mở miệng thay Ngân Đức Dung cầu tình, dù sao đây là nàng tự làm tự chịu, huống chi nàng còn đã thương Hạ Văn Ninh, nàng tin tưởng lấy tính tình của Kim Khánh Ứng, tuyệt đối không có khả năng sẽ từ bỏ ý đồ.

Ngẩng đầu, nàng tràn đầy thâm tình nhìn phu quân, “Trong nháy mắt đó, ta cho rằng ta chết chắc rồi, ta với chàng cuộc đời này nhất định vô duyên.....”

Hắn che miệng nàng, “Không cần nói hươu nói vượn.”

Kéo tay hắn xuống, nàng nhẹ giọng nói: “Ta chỉ là sợ hãi, thời điểm kia.....”

Lí Dục lập tức gắt gao ôm sát nàng, “Đã qua.”

“Ta biết.” Nàng ở trong lòng hắn khẽ nói, “Thật may Văn Ninh không có việc gì, bằng không ta nhất định không thể tha thứ cho chính mình.”

“Ta lo lắng nàng, nàng hiện tại chỉ nghĩ tới Hạ Văn Ninh?” Hắn có chút bất bình.

“Đừng ăn dấm chua.” Nàng không cho là đúng liếc hắn một cái, “Văn Ninh là tỷ muội tốt của ta.”

Hắn cúi đầu hôn nàng, liền coi là tỷ muội tốt thì như thế nào? Hắn muốn chính mình là người chiếm vị trí quan trọng nhất trong cảm nhận của nàng.

Hắn căn bản không thể tưởng tượng, nếu lúc ấy hắn đến muộn một bước, Đức Trinh sẽ có kết cục gì, hắn chưa từng quyến luyến một người như thế, mà Đức Trinh..... Đời này hắn cũng không muốn mất đi nàng!

“Chờ thân thể nàng tốt lên, ta sẽ mang nàng về Việt Châu.” Lí Dục mềm nhẹ nhận lời, “Cho dù nàng muốn ở ba hay năm năm đều được.”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, “Thật vậy chăng?”

Hắn khẳng định gật đầu, nơi đơn thuần kia có lẽ mới thích hợp với nàng, như vậy cũng tốt, dù sao hắn thích nhìn bộ dáng tự tại của nàng.

Đường Đức Trinh không nhận được kích động hôn hắn, nghĩ đến tương lai, nàng vui sướng vô cùng.

Kết thúc:

Vợ chồng Lí Dục và vợ chồng Kim Khánh Ứng kết bạn đi Việt Châu, nơi có liên quan đến duyên phận của bọn họ.....

Hạ Văn Ninh rất nhớ nhà, vì trấn an tâm tư của chính mình, cho nên Kim Khánh Ứng liền mang theo một nhóm người đẩy nhanh hành trình về Việt Châu trước, mà Lí Dục tắc mang theo Đường Đức Trinh chậm rãi hướng Việt Châu đi tới.

“Còn nhớ rõ nơi này không?” Đường Đức Trinh thả cước bộ nhẹ nhàng, vui vẻ vòng một vòng quanh dưới cây đại thụ nơi bọn họ lần đầu gặp mặt.

Nơi này cảnh sắc như trước, cảm giác giống như nàng cho tới bây giờ cũng chưa rời đi.

Hai tay Lí Dục đặt ở sau người, ngẩng đầu nhìn đại thụ gật đầu. Hắn làm sao có thể quên chỗ này? Hắn nhớ rõ nàng đột nhiên từ trên trời giáng xuống, hại hắn cho rằng chính mình nhìn thấy quỷ.

“Ta nhớ lúc ấy sắc mặt của chàng thực tái nhợt,” Đường Đức Trinh hoạt bát nhìn hắn, “Còn tưởng rằng chàng sắp chết.”

“Đúng vậy!” Hắn cách tử vong rất gần, bất quá hết thấy bởi vì gặp gỡ nàng mà thay đổi, “Hiện tại ta có thể khỏe mạnh như thế, đều phải cảm ơn nương tử.”

“Chàng đương nhiên cảm ơn ta.” Loại công lao này, nàng đương nhiên ôm vào người mình.

“Vì cảm ơn nàng, vì phụ tặng nàng một phần lễ.”

Nàng nghe vậy mắt sáng lên.

“Lí Phúc.” Lí Dục gọi Lí Phúc đang chờ ở một bên, từ trong tay hắn cầm lấy một cái hộp gỗ giao cho nàng.

“Cái gì vậy?” Nàng lòng tràn đầy chờ mong đem hòm mở ra, lọt vào trong tầm mắt là miếng bạch ngọc làm nàng kinh ngạc không thôi, ngọc bội của nàng.....

Nàng lấy chủy thủ ở bên hông ra, ngọc bội trên chuôi đao vẫn còn, vậy.....

Hai khối ngọc bội bất luận màu sắc hay kích cỡ cơ hồ giống nhau như đúc.

“Làm sao có thể như vậy?” Nàng không hiểu lắm bầm nói.

“Nàng không phải nói bạch ngọc trên chủy thủ là vật truyền gia sao, phụ thân nàng bởi vì trong nhà không có gì đáng giá cho nàng, cho nên đã đem bạch ngọc cho nàng, như vậy đại ca nàng sẽ không có vật gia truyền sao?”

Nàng gật đầu, nàng đã nói qua, nhưng có liên quan gì đến miếng ngọc bội hôm nay hắn giao cho nàng?

“Coi như là lễ gặp mặt ta tặng nhạc phụ đại nhân.” Lí Dục ôm nàng, “Hai khối đều là bạch ngọc, một khối là nhiều thế hệ ở Lí gia, một khối nhiều thế hệ ở Đường gia, vậy không phải đẹp cả đôi đường sao?”

Nàng lộ ra tươi cười, không ngờ hắn nghĩ chu toàn như thế, bởi vậy, phụ thân nàng vẫn có thể có đồ gia truyền như cũ .

“Cảm ơn chàng.” Nàng hốc mắt phiếm hồng.

“Với ta mà còn nói cảm ơn sao?” Hắn nhéo nhẹ mũi nàng.

Rũ mắt nhìn hai bạch ngọc như đúc trên tay, Đường Đức Trinh trong lòng ấm áp, nàng dè dặt cẩn trọng đem bạch ngọc cất giữ, tin tưởng phụ thân nàng nhìn thấy phần lễ vật này nhất định cũng sẽ thực vui vẻ.

“Đi thôi!” Hắn dắt tay nàng, “Nhanh về nhà .”

“Đợi chút.” Đường Đức Trinh rút tay về.

Hắn hồ nghi nhìn nàng, chỉ thấy tay chân nàng linh hoạt trèo lên cây cổ thụ.

“Đức Trinh?!” Lí Dục kinh ngạc nhìn nàng.

“Làm sao lớn tiếng như vậy?” Nàng ngồi ở trên thân cây, đối với hắn cau cái mũi, “Cây này là cây ta thích nhất, chàng mắt nhắm mắt mở bỏ qua lần này đi!”

“Này.....” Ngắc đầu nhìn nàng, hắn thật sự là không còn gì để nói.

Đường Đức Trinh như là nhớ tới cái gì, đột nhiên quay người, chân ôm lấy thân cây, liền giống như lần đầu bọn họ gặp nhau, cả người treo ngược xuống dưới.

“Đức Trinh!” Lí Dục bị nàng dọa ra một thân mồ hôi lạnh, “Không được như thế, nếu rơi xuống làm sao bây giờ?”

“Ta mới sẽ không rơi xuống.” Nhìn hắn lo lắng, nàng cười đến thực vui vẻ, “Hơn nữa có chàng ở đây, cho dù ta ngã xuống, chàng cũng sẽ tiếp được ta đúng không?”

Trong giọng nói của nàng vô cùng tín nhiệm hắn.

Nhìn nàng, Lí Dục chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, có hắn ở đây đương nhiên sẽ không để nàng bị thương.

Hắn đối với nàng vươn tay: “Xuống đi!”

Đường Đức Trinh cười, ngoan ngoãn đi xuống dưới, sau đó trở lại trong lòng hắn, Lí Dục cảm giác ấm áp ngọt ngào ôm lấy nàng.

Bầu trời xanh thẳm không mây, nàng và hắn rốt cục có thể danh chính ngôn thuận đi về nhà của mình .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyen-phu>